

Ketabton.com

د موبایل بابل

لیکوال: محمد غازی نوری

د ليکوال خبرې

کله چې مې "د موبایل يارانه ناول" وليکه، نو ما دا تصور نه کاوه چې دا به دومره محبوبيت ومومي. خو کله چې خلکو ولوست، خپل نظرونه يې راکړل، او له ناول سره يې تړاو پيدا کړ، نو ما پرېکړه وکړه چې د دې کيسې دوهم پړاو هم وليکم.

"د موبایل يارانه - دوهم پړاو" د مينې، اميد، او د ژوند لوړو ژورو نوي داستان دی. دا ځل کيسه د واده وروسته مرحله ښيي، چېرې چې مينه له نويو ازموينو سره مخامخ کېږي.

خو دلته يوه بله خبره هم ده چې يادول يې مهم گڼم. ځينې کسانو دا ناول زما له اجازې پرته، بلکې په خپل نوم، په ويبسايټونو کې پورته کړی. د ليکوال لپاره تر ټولو لويه ناهيلي دا ده چې د هغه هڅې بل څوک د ځان وگڼي. زه ټولو لوستونکو ته خواست کوم چې اصلي ليکوال ته درناوی ولري او د کتاب حقوق مراعات کړي. "د موبایل يارانه" زما له زړه راوتلې کيسه ده، که دې ولوسته، که دې احساس کړه، نو دا د ليکوال لپاره تر ټولو ستر افتخار دی.

-محمد غازي نوري

د روژې مازیگر و، د ژمي یخه هوا چلېده. لگیا وم خپل کالي مې پرېمنځل، چې د موبایل د پیغام غږ شو. موبایل مې خلاص کړ او لارم د پیغام پانې ته. چې گورم، یو نا آشنا نمبر دی.

لیکلې یې وو: "ډېره بښنه غواړم، موبایل مې کور کې په بیک کې پاتې وو او بیک په کوټېند کې څوړند وو." ما ورته په پیغام کې ولیکل: "ورور یې که خور؟ نمبر دې غلط کړی."

بېرته یې ځواب راکړ: "ته څه کاره یې چې هرڅوک یم؟"

غصه مې راغله. د وړو موبایلو پیغام مینو کې یو آپشن دی د "چټ" په نوم. هغې کې مې ورته نمبر ولیکه او کوټه مې په بتن کېښود. دېرش، دوه دېرش خالي پیغامونه مې ورته ولیرل.

په دې دوران کې یې یو پیغام راغی: "بښنه غواړم، نمبر مې غلط کړی."

او بل پیغام یې راولیږه: "دا څه کوي دومره ډېر پیغامونه؟"

ما ورته ولیکل: "سمه ده چې نمبر دې غلط کړی، بیا پیغام مه کوه. لگیا یم کالي پرېمنځم او روژه ماتې به هم تیاروم."

زه نو په دې وخت کې په یوه ځای کې مسافر وم. وظیفه مې وه، چې هر څه مې خپله ځانته کول.

بل پیغام یې وکړ: "گرانې، ستا لاسونه به څومره درد کوي. زه درسره کومک شم."

ما زړه کې وویل: "رازه! لک تنگ یې کړه. کېدای شي دا کوم هلک وي." ازار ورکړه.

ما ورته ولیکل: "نه گرانه، مننه. نور پیغامونه مه کوه. که ورونه مې راغلل، بیا راپسې غصه کېږي."

کالي مې خلاص کړل.

دیک مې شروع کړ. بیا یې پیغام وکړ: "گرانې څه کوي؟"

ما وویل: "دیک کوم."

هغې بیا وویل: "څه پخوي؟"

ما ورته وویل: "گرانه، که نږدې وای، ستا سر مې پخو، اوس لپروگان بیندې پخوم."

هغې وویل: "گرانې، ستا د لاس کتنغ به څومره خوندي کوي."

ما وویل: "تور بس که، چې دا روژه ماتې تیار کم، بیا پیغام درته کوم".

شپه شوه، او یولس بجې شوي وې. زما د پهرې یا چوکېداری یو ساعت پاتې وو .

ما ورته وویل: "گرانه، ویده شه، نور پیغامونه سبا کوو".

هغې ویل: "خوښه دې نه ده چې په خوا کې دي، راته ځای جوړ کي".

ما وویل: "زما خواکې خو ځای نشته، که زما د پلار په خواکې یې درته جوړ کم، څنگه به وي؟"

خندا یې ولیرله او خدای پاماني مو وکړه.

سحر شو او بیا یې پیغامونه پیل کړل. دا ورځ هم تیره شوه، همداسې زموږ د پیغامونو یوه هفته وخت ونيو. نه هغې زنگ ووهلو او نه ما. یوه هفته وروسته مې غصه راغله، چې دا څه دی؟ مانه خو یې سمه انجلی جوړه کړي، د خبرو لاندې هم گراني، او د خبرو باندې هم گراني .

په موبایل کې مې د هغې نمبر راوړو او زنگ مې ووهلو. د "اوکي" کولو سره یې په کپس کپس وځانډل، او ما چې پرې غبر وکړ، تلفون یې بند کړ. دا خندا نه وه، بلکې د بریښنا شغلي وې چې زما په زړه کې دننه شول، او زه په یو نالیدلي مخ مینین شوم .

خندا یې ډېره ښایسته وه. لږه شیبه تیره نه وه چې هغې زنگ ووهلو. ما خپله ټوله غصه خوړلي وه. د ملگرو نه لري شوم، خواکي پټي ته لاړم، موبایل مې "اوکي" کړ .

سلام گرانه، څنگه یې؟

جلی بیا په خندا شروع کړه او خه په کپس کپس یې وځانډل. ما ورته وویل، گرانه د خندا علت څه دی؟ هغې وویل، ستا د دې دومره تمثیل علت څه و؟ تا ولې ماسره دومره غټه ډرامه وکړه؟

ما ورته وویل، ما وي رازه کوم هلک به وي، ازار ورکړه، زه څه خبر وم چې ته یې. خو دا راته اوس ته ووايه چې تا ولې داسې کار وکړ .

ویلې یې، همدا ستا خبره زما هم ده. ما ویل که کومه جلی ده، ازار به ورکم هغه ته وي .

ډیرې خبرې مو وکړې او خنداگاني مو وکړې، خو په آخر کې مې ورته وویل، ستا نوم مبارک څه دی؟

بغیر له ځنډه یې وویل، نازنین. او بیا یې زما د نوم پوښتنه وکړه، ستا نوم څه دی؟

ما ورته وویل، وفا .

په خندا شوه او ویل یې، دا خو تخلص دی، نوم دې څه دی؟

ما وځاندل او ورته مې وویل، ته څه پوهه شوې چې دا تخلص دی؟

ویلې یې، دا دومره مکتب او اوس پوهنتون مې ستا سر لپاره ویلي. زه پوهنتون کې یم او د پښتو ادبیاتو په پوهنځي کې یم .

ما ورته وځاندل، هههههه .

ویلې یې، ځاندي ولې؟

ما ویل، کال یا بل کال ته، لڅیره ادبیاتو نه خلاصیږي .

جلی زما په خبره پوهه شوه، هغې هم وځاندل او وی ویل، وه قرآن دی، تا ونه وهي، دا څنگه خبرې کوي؟

ما ویل، خو رښتیا وایم، کنه .

څه خبره یې کوله چې موبایل یې بند شو. ما ورته دستي زنگ ووهلو. زړه مې کله صبر کو، ایله راسره په اول ځل جلی په موبایل کې خبرې کړي وې او بل ځواني هم وه. نو څنگه یې چې موبایل وکی کړو، راته یې وویل، نوري جان، زما موبایل کې روپي خلاصی شوي، زه درته نیم ساعت وروسته زنگ ووم، موبایل کارت ته مې ځواب لیرلي، ته موبایل بند کړه .

ما وویل، زه چې ترڅو کارت راوړي، په دې به خبرې وکړو .

ویلې یې، سمه ده، خو اول دې تعریف وکړه، نوم، ولایت، دنده .

ما ویل، نوم مې سرفراز دي تخلص مې وفا دی، ولایت مې ننگرهار دی، او په فلانکي شرکت کې دنده لرم .

په کړس کړس یې بیا وځاندل، ویل یې، اوس خو مې پیدا کړي، نور زه کارتونه نه اچوم، ته به یې راته اچوې .

بیا یې وویل، دستي ساعت څه کوي؟

ما ویل، په یو نالیدلي مخ الله مټین کړم، او اوس لگیا یم ورسره خبرې کوم .

جلی بیا وځاندل .

ما ویل، لک صبر، د هغې خبرو ځواب اوسي نه درکم .

ویلې یې، وایه .

ما ویل، زه خپله د غریبې نه په نهاره ویده کیرم، کله راته د کارت ونه وایی .

جلی یو ځل بیا غر وهل په خندا شوه

او زموږ د موبایل اړیکه په مینه بدله شوه. اوس نو نه زه بغیر د هغې د غر اوریدلو صبریدم او نه هغه. دواړه د یو بل لیوني شوي وو. زنگ به یې ووهلو او په ساعتونو ساعتونو خبرې به یې کولې. هغه وخت یوه دقیقه خبرې لس افغانۍ وې او پیغامونه مفت وو. یوازې په پیغام مو گوزاره نه کوله، ترڅو به مو چې د یو بل غر نه و اوریدلی.

وخت تیریده، یوه ورځ یې زنگ وواهه او راته یې وویل چې آیا زه تا کابل ته دعوت کړم رابه شې؟ ما وویل، خامخا، زه هم غواړم چې یو بل د نږدې وگورو، خو څنگه به مې دعوت کوي؟ جلی غلی شوه، څه ساعت وروسته یې وویل، زما د ورور کوژده ده، هغې ته به دې دعوت کړم. ما وویل، سمه ده، که هغه نه وي پوهنتون ته به دې درشم.

جلی وخنډل او ویې ویل، "زه هم غواړم چې یو ځل دې د نږدې وگورم. نه پوهیرم چې څه راباندې شوي او څه جادو دې راباندې کړي ده. زما په ذهن او خیالونو کې دې خپل سوری غږولي دي. هره شپه ستا فکر کوم او هره شپه په خیالونو کې ستا تصویر جوړوم. وایم، داسې به وي، بیا هغه وران کړم، چې نه داسې به وي، نه داسې به وي."

په همدې سوچونو کې راباندې شپه تېره شي. د پوهنتون درسونو ته مې هم زړه نه لږیري، سوچه لیوني شوی یم. د نازنینې خبرې نور هم زما زړه هغې ته ورنږدې کړ. ټوله شپه به مې ورسره په میسجونو کې تېره کړه، او چې هغه به ویده شوه نو د خیال بناپیری به راباندې راغله او غزل لیکل به مې شروع کړل.

ما ورته وویل، "گوره، کابلۍ تصویر جوړول خیر دی، خو چې غلط انځور دې ذهن کې جوړ نکړي. زه دومره پاک انسان یم چې په لمنه مې مونځ کیري، خیر دی که کلیوال یم."

وی وخنډل او ویې ویل، "د مشرقۍ خلک ډېر وران دي."

ما وویل، "وران نه دي، ساده دي. د یوه خبرې خلک دي، خو تاسو کابلین بیا وران یاست."

وی وویل، "وبه دې گورم چې دعوت درکم، او په خپله خبره وفا وکړي."

ما وویل، "راتگ خو غم مه کوه، خو گوره، زه کله کابل ته نه یم راغلی، هسې نه چې د شادگل غونديورک شم".

وی و خندل، "مړه مشرقیواله، مخي ته به دې درشم."

ما وویل، "دا دي لا روغه خبره وکړه. ستا له برکته یا کابل وگورم او یا به ورک شم په همدې خبرو سره مو خدای پاماني وکړه. ما قلم او کتابچه واخیسته او دا غزل مې ولیکه:

دا زه چې ورځ په ورځ زړېږم، ژاړم

جانانه، تا پسې کړېږم، ژاړم

که د سحره تر ماښام درگورم

زه په دیدن دې نه مړېږم، ژاړم

چې اراده زه د راتلو وکړم

په ټوله لاره کې غورزېږم، ژاړم

خلک په د لیوني کمان کړي

زه چې د ځان سره بغېږم، ژاړم

هغه ورځ هم راغله. درې ورځې مخکې یې راته وویل، "روانه پنجشنبه مې د ورور کوژده ده په فلاني هوتل کې. گوره راشه او پاتي نه شي."

ما وویل، "هلهته خو کارت پکاریري. د کارت سره څه وکړم؟"

وی وویل، "ما به په دروازه کې ستا په نوم کارت گارد ته ورکړي وي، چې راغلي پښتنه یې وکړه."

زه هم لارم ښار ته، په ادل خیاط مې گلدوزي غاړي واله کالي وکړل، تور واسکت او بوتان مې هم واخیستل، یو دستمال مې د غاړې هم واخیست. ځان مې برابر کړو.

د پنجشې په ورځ مې ملگرو ته وویل، "زه تر کابل پورې ځم او سبا به بیرته راځم."

یولس بجې مې حرکت وکړ، لارم کابل ته. ښار کې مې چکري ووهل او بیا د خپل منزل په لور روان شوم. چې مازدیگر ناوخته هوتل ته ورسیدم، نو د هوتل مخي ته ناست گارد راته وویل، "کارت راکه."

ما وويل، "دلته چا زما په نوم کارت درکړی؟"

وی وويل، "هو، لار شه.

هوټل ته چې دننه شوم، د سړيو سالون ته لارم. لوبه گرمه وه، موسيقي چالانه وه، او گډاگانې شروع شوې وې. ما چې له خپل ځايه حرکت وکړ، نو ما ورته زنگ وهلی وو. ان تر هوټله راسره وخت ناوخت په اړيکه کې وه. کله چې هوټل ته دننه شوم، نوراته يې وويل، "موبايل ته دې فکر وي، چې زه موقع پيدا کوم، درته زنگ وهم." زه لارم او يوې چوکي ته کيناستم. درز غوبل جوړ وو، قتغني سازونه لگيا وو، هلکانو گډاگانې کولې، او ما خپل موبايل څارلو.

ډوډۍ راغله، ومو خوړله. زه بهر کانتين ته لارم او يو بير مې ځانته واخيست. يخ هم وو، ساړه مې هم کيدل. بير مې وڅښل، خواکي مې يو دوه ځوانان ولاړ وو، سکريټي يې لگولي وو. ورته مې وويل، "يو دوه کسه ماته هم راکړئ." سکريټي مې ووهو، ځان مې سم سور کې کړو، بيرته لارم سالون ته دننه شوم.

په دې وخت کې هنرمند دا سندره شروع کړه:

"راشه پښتنه وکړه زما د غر او سينه

سړی د کوم ځای وينه، بس د لغمان به وينه."

زه هم ښه سور کې شوی وم، پاسيدم او په گډا شوم.

په گډا کې راته زنگ راغی، اوکې مې کړه، غبر مې کړ: "هلو، هغه وويل وويل چيرته يې؟" ما ويل لگيا يم، گډا کوم."

ويل يې لک صبر وکړه، چيرته پرده کې ولاړه وه او زما د گډا سيل يې کو."

د دې سندري سره مې ښه ډېره گډا وکړه.

بيا لارم، هنرمند ته مې وويل: "دا سندره ووايه چې وايي:

'د يوې ورځې مېلمه راته جوړه کړه، غويمه.'"

هنرمند دا سندره شروع کړه او ما گډا ته دوام ورکړ.

ټول خلک راته حيران وو چې دا څوک دی، ښه گډا مې وکړه، په ځان نه پوهيدم.

سندره خلاصه شوه، راغلم بیرته پخپل ځای کیناستم.

چې کتل مې، نازنین بیا زنگ ووهه. موبایل مې اوکې کړ او د سالون نه بهر ووتم.

نازنین راته وویل: "د بنځو د سالون د دروازې چپ اړخ، د دېوال شاته ودرېره، زه درځم."

دې خبرې سره مې په زړه لږزه راغله، یو رقم رپ راباندې ولگید، ټول وجود مې لږزېده، یخ راباندې راغې.

منډه مې کړه، کانتین ته، سگریټ مې واخیست، څښه مې. ورو ورو روان شوم، هغه ځای ته لاړم.

هلته ولاړ وم او ریډم، چې د پښو اواز مې واورید

زه هلته ولاړ وم چې د پښو اواز شو. چې مې وکتل، جلی راغله، لاس یې راکړ. سلام فرازه، ډاډه شوم چې دا نازنین ده.

لاس را کولو سره مې غاښونه په کړچیدو شول او لږزه مې زیاته شوه.

نازنین ته مې چې وکتل، جیگه ونه، سپین رخسار، ښایسته بدن، داسې ښکاریده لکه کومه وکیله یا څارنواله.

هغې وخنډل: "دا په تا څه شوي فرازه؟ ولې داسې رپیرې؟"

ما وویل: "نور نه پوهیږم، چې تا راته وویل دلته راشه، نو زه لږزې ونیولم."

هغې وویل: "ټوکې مه کوه، یخ دې کیري."

زما ټوله نشه ختمه شوې وه. ما وویل: "یخ نه دی، ته اوس لاره شه، لږ وروسته راشه، زما حالات به سم شوي وي."

هغې وویل: "سمه ده. ته هم لار شه سالون ته، زه بیا درته زنگ وهم."

دواړه روان شو. نازنین همداسې ماته کتل. ما سر تیت اچولی و.

هغې تاوه شوه خپل سالون ته، خو په دروازه کې ودریده او بیا یې ماته وکتل.

زه ترې لاړم

سالون ته دننه شوم، کیناستم، ښه شیبه وروسته مې حالات سم شول. سیل مې کاوه چې نازنین بیا زنگ ووهه.

هغې وویل: "هلو، فرازه، اوس دې حالات څنگه دي؟"

ما وويل: "بڼه يم، هر څه سم دي."

هغې وويل: "هماغه ځای ته راشه." او اړيکه يې بنده کړه.

لاړم هلته، يوه شيبه کيناستم چې کتل مې، نازنين بيا راغله.

سلام مې وکړ، لاس مې ور اوږد کړ. د جوړ پخیر نه وروسته يې وويل: "فرازه، مخکې داسې معلوميدلې لکه نشه چې وې، او په گډا کې هم همداسې ښکاريدي." "

ما وويل: "د مخکې خبرې راته مه کوه، کنه قسم دې، اوس مې بيا لږزه نيسي او بيا به مې په لس برستو هم گرم نه کړې." "

نازنين زما په دې خبره وخنډل او په مټ کې يې لږ ځکنډلم.

ما وويل: "دا گپ گوره، نه لرو، کنه بيا دې زه هم ځکنډم." "

هغې بيا په خندا شوه.

ما نازنين ته وويل: "زه به نور لاړ شم، هم مې ته وليدې، هم مې تا سره کړی وعده پوره کړه." "

نازنين وويل: "چيرته ځي؟ څوک خپلوان لري؟"

ما وويل: "هو، په دې څلورم سپرک کې مې خپلوان دي، خو هلته نه ځم، غواړم بيرته حرکت وکړم او لاړ شم جلال اباد ته." "

هغې په حيراني سره وويل: "جلال اباد ته؟ هغه هم په دې توره شپه؟"

زه هېڅ کله اجازه نه درکوم، لاړ شه سالون کې کينه، چې پروگرام خلاص شي، زه به خپل ورور ته وایم چې تاله ځانه سره يوسي." "

ما وويل: "بڼه، ته به خپل ورور ته څه وايې، چې دا څوک دی؟"

نازنين وويل: "ورته وایم، دا زما د صنفی ورور دی." "

ما وويل: "ته کيږي نازنين، زه ځان رسوم." "

نازنين غوصه شوه، ويې ويل: "ما درته وويل، کنه، چې دا وخت تک جلال اباد ته بڼه نه دی، هېڅ چيرته به نه ځي. کنه زه خپله درځم، لاس نيولی دې وړم!" "

ما وويل: "سمه ده، خير. دلته به خپلوانو كره لار شم، خو تاسره نه خم، ځكه نه ما څوك پېژني او نه زه پېژنم. د خلكو خولو ته به څه گورم؟"

ويل يې: "سمه ده، خو وعده وكړه چې جلال اباد ته به نه ځي."

ما وويل: "سهي ده، نه خم."

يوه شيبه مې ورته بڼه وكتل.

نازنين وويل: "څنگه دې، راكي سترگې دې خښې كړې، خير خو دې؟"

ما وويل: "نازنين، ته خو داسې نه ښكاري چې د فلانكي ولايت اوسېدونكې يې. نه دې ژبه د هغوي په شان ده، نه دې خبرې."

او نه د كابلانو په شان پښتو كوي. ستا ژبه او پښتو ډېره سوچه ده، لكه د ننگرهار د خلكو په شان. او په بنايست كې داسې يې لكه د نورستان د پېغلو په شان."

هغې وويل: "فرازه، بيا دررله ټوله كيسه كوم؟ اوس به لاره شم، هلته به ټول ما لټوي."

په همدې خبرو سره مو خدای پاماني وكړه، خو په تلو كې يې كلك په غېږ كې ونيولم او د مخ نه يې ښكل كړم. همدې سره راباندې لږه راغله، ما هم ترې لاسونه تاو كړل، ښكل مې كړه.

دواړو يو بل ته كتل او كلکي غيږي مو وركړي وو.

ما چې ورته ويل چې بيا به كله گورو نو همدا خبره نازنين هم غبرگه كړه، دواړو وخاندل.

ما ورته وويل نازنين تر اوسه خو د تليفون ياراننه وه ليدلي مې نه وي خو اوس د ليدو نه وروسته به راته ژوند ډير سخت شي د حجران دا شپي ورځې تيږول به راته كړاو شي.

نازنين وويل: هو فرازه زه هم همدا فكر كوم چې تراوسه خو مو ليدلي نه وو اوس به دي جدايي ما نوره هم ليونې كړي يو څه وكړه

ما ويل بلکل ناکام دي چې د باران پسي پټې وگرزوم

نازنين وخاندل، هغه څنگه؟

ما ويل مجبور يم چې كابل كې كار ځانته پيدا كړم ستا د ديدن په خاطر چې هروخت دي گورمه

نازنین وویل داسی به چیرته وکړي او چرته به داسی شي
په نازنین هم نري نري لرزه راغله رپیده لکه چې سرو یخ نیولي وي
ما وویل الله به دا هرڅه سم کړي اوس ماته اجازه راکړه چې ناوخته کيږي او تابه هم کورنۍ دي لتوي
مونږ دواړو یو بل خه کلک غیره کې ونيول نازنین مې ښکل کړه او ترینه روان شوم
نازنین د سالون په دروازه کې ولاړه وه تر هغې یې کتل چې زه د هوټل نه بیرون او پناه شوم
تیکسي مې ونيوله زما یو کنډري ملگرې وو د هغې کور ته لاړم شپه مې وکړه او سهار وختي مې هرکت وکړو
زه لا هډي ته نه وم رسیدلي چې نازنین میسج وکړو
سلام فراهه سهار دي پخیر چیرته یې
ما جواب ورکړو ستا دي هم سهار پخیر وي گراني اوس هډي ته روان یم
چې کتل مې زنگ یې ووهو اوکي مې کړو
نازنین چې د موټر اواز واوریدو نو یقیني شوه چې رښتیا وایي
ویل یې سم موټر کې کینه د لوچگانو سره لاړ نه شي چې خدای مکړه موټر ټکر نکړي
ما ویل سمه ده سم موټر کې ځم
پخیر لاړ شي چې ورسیدی بیا راته احوال راکړه
سمه ده احوال درکوم په همدې سره مو اړیکه پري کړه
هډي ته له رسیدو سره، په موټر کې کیناستم، سوارلي ورو ورو پوره شوه، او موټر حرکت وکړ. زړه مې ډیر
خوشاله و؛ د تېرې شپې خواږه یادگارونه مې په ذهن کې گرځېدل، د نازنین سره هغه لومړی مخامخ لېدنه چې
اوردي خبرې مو پکې وکړې او راتلونکي ته مو لوړې هیلې جوړې کړې وې. دا هر څه مې په ذهن کې
پرله پسې راتېرېدل. د هغې مسکا، نرمه لهجه، او د خبرو هغه انداز مې هر لحظه په زړه کې تازه و.
زما یو عادت دې چې کله په موټر کې کینم نو ډیر فکر مې د موټر ټکر او چپه کیدوته وي په همدې خاطر په
موټر کې امده او چمتو ناست اوسم

زما فکر یو ځل بیا هغو شیبو ته لارو چې د نازنینې سره د لیدلو لپاره لږزې نیولی وم، ټول بدن مې له شرمه رپېده. هېڅ کله مې داسې حالت نه و تجربه کړی. هر څه مې گډوډ بنکارېدل، خبرې مې نه جوړېدلې، او زما وارخطايي په مخ کې بنکاریدله .

دې وخت کې د سروبي نه تیر شوي وو مخامخ مې کتل یو موټر ډیر تیز راروان دي ناڅاپه، یو سخت گرس شو. موټر په یو خوا تېل وهل شو، ما ژر په مخکیني سیت لاسونه تاو کړل، پښې مې ټینګې کړې. بدن مې په زوره ټکان وخوړ، موټر یو بل زورور ملاق وخوړ، او بیا په دریم ځل کله چې موټر چپه شو، ناڅاپه هر څه ودرېدل. شاوخوا حالت چوپ و، خو د خلکو چیغې او نعري مې اوریدلې.

ما شاوخوا وکتل؛ زه ښه وم، خو نورو مسافرو ته چې مې نظر شو، زما په زړه کې دروند احساس جوړ شو. خلک زخمیان وو. د چا سر زخمي و، د چا لاسونه او پښې ماتې وې، او د چا له پوزې وینې بهېدې. زخمونه یې ډېره صدمه راکړه. ما چې خپل ځان ته وکتل، ټول بدن مې روغ وو، او د الله شکر مې وکړ چې زه له دې وحشت څخه روغ وتلی يم.

په لږ وخت کې خلک راوړسېدل. مور یې په احتیاط له موټر څخه بهر راوویستلو. یو کس زما د پر مخ اوبه وشیندلې. سترګې مې نیم بازې وې او شاوخوا مې تورتم و. زړګی مې په ویره او حیرانۍ کې وو. په دې وخت کې مې موبایل ته زنگ راغلې وو یو کس پري خبري کولي او بیا یې وویل فراز څوک دې؟.

ما په کمزوري غږ ورته اشاره وکړه چې زه يم. هغه موبایل راکړ. ما وویل هلو، او د هغې خوانه مې یوه ژړغوني چیغه واورېده: "فرازه! ژوندی یې؟" غږ د نازنین و. دا هغه غږ و چې تل یې زما په وجود کې د ژوند او خوښۍ احساس خپراوه. هغې د خپل زړه درد په یوه چیغه کې څرگند کړ.

ما په کمزوري خو ډاډمنه لهجه وویل: "هو، ژوندی يم. ښه يم." هغې په یوه دم کې ساه واخیسته او په ژړغوني غږ یې وویل: "شکر دی، ما درته وویل چې په سم موټر کې سفر وکړه!" هغې دا جملې په بې صبری سره او له پاملرنې ډکې کړې.

ما ورته په خندا وویل: "مه خفه کېږه، زه ټپي شوی نه يم، خو نور خلک ټپي شوي دي. زه به وروسته درسره خبرې وکړم." هغې بیا هم د اندېښنې څو خبرې وکړې، خو ما ژر موبایل بند کړ، ځکه پوهېدم چې نوره بې صبره شوې ده.

په دې وخت کې امبولانس راوړسېدل. ټول زخمیان یې راواخیستل، او زه هم د امبولانس په یوه کونج کې ناست وم. نږدې کلینک ته لارو ډاکټرانو زما معاینه وکړه. زه په حیرانتیا کې وم چې څنگه له دې هر څه څخه په روغ

وتلی یم. ، ډاکټرانو راته د درد یوه ستن او گولې راکړې. ما ځان ته یو ځل بیا وکتل، او ځان ته مې وویل: "فرازه، خوش قسمت یې چې ژوندی پاتې شوې."

وروسته مې ملگرو ته زنگ وواوه، ورته مې وویل چې ما ټکر کړې ټپي شوی نه یم، خو نن وظیفې ته نه درځم. سبا به بیا درشم. ما کورته زنگ وهلې وو چې ما داسې حادثه کړې خو بڼه یم

کله چې کور ته ورسیدم، زړه مې ډک شو. د دروازې په خلاصېدو سره مې په مور سترگې وگیدلې، پرته له دې چې یو څه ووايم، منډه مې کړه او د هغې غبر کې مې ځان واچاوه. مور مې په غبر کې ټینګه ونیولم، او په هغې شیهه کې مې ټول دردونه او اندېښنې د هغې د مینې په غبره کې ورکې شوې.

خدایه شکر، زویه، ته روغ یې؟" هغې په یو ډک زړه دا جمله وکړه، او ما یوازې دومره وویل: "هو، مورې، روغ یم." هغې مې په سر لاس تیر کړ او په پټه ساه یې د الله شکر ویست. هغه احساس چې یوازې د مور په غبر کې پیدا کېږي، د نړۍ په هیڅ څه کې نه پیدا کېږي

کله چې زه د مور په غبر کې پریوتم او د آرامۍ سا مې واخیسته، مور مې راته په وپښتو کې لاسونه وهل. زه همداسې خوب وړی وم. یو خو ناخوبي وه، بل یې د ټکر وروسته د آرام گولۍ راکړې وې، نو سترگې مې پټې شوې وې.

یو وخت مې مور سر ښکل کړ او راته یې وویل: "فرازه زویه، پورته شه، د ماسپینین لمانځه وخت درنه تیر شو، مازیگر شو."

ما چې سترگې خلاصې کړې، سر مې هماغسې د مور په زنگانه ایښی و. ما وویل: "مورې، ته لا تر اوسه ناسته یې؟"

هغې وویل: "هو، ناسته یم."

ما وویل: "که سر دې ښکته کم او پاڅېرم، بیا نه وي چې وینښ شي او نارامه شي. دوا دې هم خوړلې وه."

مور مې وویل: "تا پوره آرام وکړه، اوس پورته شه، اول لمونځ وکړه، بیا به ډوډۍ تیاره کړم."

پاسیدم، مور مې له تندې مچي کړه. هغې هم زه د دواړه مخونه ښکل کړم.

ویې ویل: "شکر دی چې الله روغ راوستلې."

ما وویل: "مورې، چې ستا دعا راسره وي، په ما هېڅ نه کېږي."

دی وخت کې مې موبایل ته پام شو، له جبهه مې راویست، هماغه وخت ورته پیغام راغلی و. نازنین ۲۳ زنگونه او دولس پیغامونه رالیرلي وو.

د پیغامونو په لوستلو مې پیل وکړ:

سلام فراهه، اوس څنگه یې؟ کور ته ورسیدې؟

سلام فراهه، زنگ او میسج ته مې ولې ځواب نه راکوی؟

سلام فراهه، یو میسج راته وکړه چې زړه مې په قراره شي.

سلام فراهه، لیونی کپرم، نور مې ساه وځي، خیر دی، یو ځواب راکړه.

سلام فراهه، د الله روی وکړ، ځواب راکړه."

سلام، زما نوم نازنین دی، که دا موبایل د هر چا سره وي، ماته یو زنگ ووهي او د فراز معلومات راکړي، کنه نوره له غمه مړه کپرم."

دا یې آخري پیغام و.

ما ورته ولیکل: "سلام، گراني، زه شکر روغ یم، خو ډېره بښنه غواړم چې تاته مې د کور ته د رسېدو خبر در نه کړ."

کله مې چې نازنین راته زنگ وواژه، له کوره بهر ووتم او موبایل مې وکي کړه.

ما وویل: "سلام، گراني."

نازنین په غوصه او ژړغوني غږ کې وویل: "مرگ، گراني؟ درد، گراني؟ الله دې دا گرانه واخلي چې ستا له غمه خلاصه شم! څوک داسې کوي لکه تا چې ما سره وکړل؟ ولې؟ آخر ولې؟"

هغې ادامه ورکړه: "تا ماته یو زنگ هم نه شو وهلی چې ووايي رسېدلی یم. زما خو له غمه زړه وچاود، همدا اوس سیرمونه راته لگېدلي دي، فشار مې لوړ دی. ته وپروکی یې چې داسې چلن کوي؟"

له هماغه وخت راهیسې مې څو زنگونه او پیغامونه در ته استولي دي، خو تا هېڅ ځواب رانکړ. ما فکر کاوه، خدای مکړه، څه چل نه وي پرې شوی. نه دي کور راته معلوم و چې راغلې وای، او نه د کوم بل چا شمېره راسره وه چې پوښتنه مې ترې کړې وای. ولې، فراهه؟"

ما ورته وویل: "گراني، ما خبرې ته پرېږده، چې زه درته هر څه تشریح کړم. بیا که هر څه غواړې، ووايه."

هغې وويل: "خبرې مه كوه، كنه فشار مې نور هم لوړېږي. ته پوهېږې چې له سهاره راپدېخوا په ما څه تېر شوي دي؟ ليونې شوې يم! خوشالي مو په غم بدله شوه. كور كې ټول زما سر ته ناست وو، او دا ټول ستا د لاسه. آخر ولې داسې كوي؟"

ما ورته وويل: "گراني، زما خبرې يو ځل واوړه، بيا نور قضاوت ستا په لاس."

ويل يې: "وايه."

ما ورته وويل: "كله چې مې تاسره خبرې پاى ته ورسولې، امبولانس راغى او مور يې كLINIK ته يوړو. زما د موبایل غږ بند شوى و. هلته ډاكټرانو راته د درد ستنې او گولۍ راكړې. چې كور ته راغلم، مور او نور كورنۍ مې چې وليده. زړه مې راډك شو او په ژړا شوم او د مور په غېږه كې پريوتم. نور په ځان نه يم پوه شوى. اوس چې پاڅېدم، موبایل ته مې پام شو، او ستا زنگونه او پيغامونه مې ولوستل. زه ډېر خفه شوم. بايد درته مې ډاډ دركړى واى، خو په ځان نه وم پوه شوى."

نازنين راته وويل: "فرازه، ته به ډېر ژر ما ليونې كړې په دې كارونو، خير دې، داسې مه كوه."

ما وويل: "سمه ده، نور به پام كوم، خو اوس بېننه راته وكړه."

هغې وويل: "سمه ده، خوب بل ځل دې پام وي، وگوره، روغه جوړه وم، ستا له لاسه مې د فشار تكليف پيدا شو."

ما وويل: "سمه ده، نازنين، خو اوس راته اجازه راکه چې د مازديگر لمونځ قضا نشي. دا لمونځ وكړم، بيا به د شپې خبرې كوو."

هغې وويل: "سمه ده، په ځان پام كوه."

ما وويل: "ته هم په ځان پام كوه." همدې سره مو خداى پاماني وكړه او اړيکه مې پرې كړه.

كور ته لاړم، اودس مې وكړ او لمونځ مې ادا كړ. خور مې ډوډۍ راوړه او زه ډوډۍ ته كښېنستم. خور مې راته وويل:

"وروره، كابل كې دي څه كول؟ چې تلى وې او كه اوس درباندي څه شوي واى، مور به څه كول؟" دې سره يې ژړا پيل كړه.

ما وويل: "ليونې، ستاسو دعاگانې راسره دي، الله به په ما تود باد هم ونه لگوي. وگوره، څنگه روغ او جوړ راگرځېدلى يم."

هغې وويل: "کله چې خبره شوم، نو الله ته په سجده شوم چې شکر دی، په ورور مې څه نه دي شوي. خو ته ولې تللی وي؟"

مور مې زمونږ خبرو ته غور نيولی و. د خور د اوبنکو سره مې د مور له سترگو هم اوبنکې وبهېدې. هغې خپلې اوبنکې پاکې کړې او راغله، ويې ويل:

"ته ولې تللی وي؟"

ما وويل: "موري، د يو ملگري کوژدن وه، هغې ته تللی وم."

مور مې وويل: "ولې دې مور ته خبر رانکړ؟ داسې ډېر خپل سړی شوی يې. اوس دې مشر ورور راځي، ورته وایم چې سم دي برابر کړي چې په راتلونکې کې داسې کار ونکړي."

ما وويل: "موري، خیر دی، ورور ته څه مه وایئ، نور به داسې کار نه کوم."

مور مې وويل: "بڼه، که ستا د ټکر نه خبر شي؟"

ما وويل: "ورته وایم چې کور ته په رخصتي روان وم، موټر ټکر وکړ."

د خور اوبنکې مې پاکې کړې، ډوډۍ مې وخوړه او له کوره بهر ووتم. د ملگرو خواته لاړم، خو د پخوا په شان د ملگرو مجلس راته خوند نه راکاوه. فکر او ذهن مې ټول د نازين سره و. د تېرې شپې ملاقات مې په ذهن کې گرځېده، چې نازين رانه لاسونه تاو کړي وو او ښکل يې کړم.

بيا د هغې زنگ او په تليفون کې د هغې غوسه مې ياد ته راغله.

د ملگرو له مجلسه همداسې پاسيدم

د روانېدو په وخت کې احمد راته غږ وکړ: "فرازه، نن ډېر غمجن او دردمند ښکاري. او ژر روان شوې، الله دې خیر کړي، څه خبره خو به نه وي؟"

ما وويل: "نه ياره، نن سهار مې ټکر وکړ، لږ خوړ شوی يم، نور څه خبره نشته."

اشرف پاڅېد او ويې ويل: "دا څه وايي، فرازه؟ بيا دې مور ته ولې نه ويل؟ مونږ ته خو دې ويلی وای."

هغه اکرام ته غږ وکړ: "اکرامه، ته ورشه د سلام کاکا له دوکان نه يو غټ جوس راوړه."

ما وويل: "نه، مننه، جوس ته ضرورت نشته."

هغوی بیا کښېنولم او احمد وویل: "فرازه، مور خو ملگري یو او ملگري لکه ورونه وي، نو تا ولې دومره غټه خبره پټه کړه؟ دا چیرته دې ټکر کړی دی؟"

ما وویل: "د یو ملگري کوژدن ته تللی وم کابل ته، له هغې خوا راتلم چې ټکر مو وکړ."

اکرام جوس راوړو، جوس مو اوڅښه. ما ترې اجازه واخیسته او کور ته لاړم.

مانښام لمونځ مې وکړ او ناست وم د کورنۍ سره. ورور مې راته وویل: "هلکه، دا رنگ دې څنگه داسې گډوډ دی؟"

خور مې چغه کړه: "لالا، ورور مې کور ته راتلو، موټر یې ټکر کړی!"

ورور مې ژر راغی، خواته نږدې شو او ویې ویل: "ته ځان ښکاره که، کوم ځای خو دې ژوبل نه دی؟"

ما وویل: "ظاهراً خو ژوبل نه يم، په موټر کې په سیتونو لگېدلی يم، نو له هغې سره لږ خور شوی يم."

ورور مې وویل: "خو ماته به دې زنگ وهلی وای چې در پسې درغلی وم."

ما وویل: "که تاته مې زنگ وهلی وای، نو ته به غوصه شوی وي، ځکه مې ونه ویل."

ډوډۍ مې وخوړه او خپلې کوټې ته لاړم. نهه بجې وې چې نازنین ته مې پیغام وکړ: "سلام، گراني."

هغې سمدستي زنگ وواهه، خو غږ یې ژرغونی و.

ما وویل: "څه خبره ده چې ژاړې؟"

هغې وویل: "فرازه..."

نازنین ژړل او یوه یوه سلگۍ یې هم وهله لکه د مخکي نه یې چې په ژړا څه زړه تش کړی وي

راته یې وویل فرازه زړه مې درد کوي

زړه مې داسې دي لکه چا چې په سیخانو کې ټومبلي وي او د اور پسر یې نیولي وي

فرازه نن له سهاره چې پاسیدلې يم هیڅ آرام مې نیشته هري خواته چې گورم نو ستا تصویر مې سترگو ته کیري

کور کې راته ټول وایي چې په تا څه وشول هغوي هم ټول راته خفه دي

زه د سهاره خپلي کوټه کې پرته يم او په سلگو سلگو ژاړم هیڅ مې نه هیریري

سهار چې ستا له ټکره خبره شوم ترڅو چې مې تاسره خبرې کولې نو په ما مرگ تیر شوي وو
خیر دي یو څه وکه زه نوره بې له ستا دیدنه نه شم صبریدلي
ما ورته وویل نازنین نن شپه زه سوچ او پلان جوړوم چې څنگه کابل ته خپله وظیفه تبدیله کم
زه هم نور بغیر له ستا دیدنه وخت نه شم تیرولي که وظیفه مې ونه شوه نو ستا د پوهنتون په ځواکي به یو
دوکان جوړ کم ترڅو هره ورځ تا وگورم
نازنین زما په دي خبره خوشاله شوه او ارامه شوه
ویل یې چې هرڅه کوي ژر یې وکه زه نور بغیر له ستا دیدلو وخت نه شم تیرولي
ما ویل سمه ده یوه خفته وخت راکه چې زه خپل پلان جوړ کم دا مې تاسره وعده ده چې زه به خامخا درزم
کابل ته
خه دا خبرې پریرده کابلي اوس دي حالات څنگه دي
ویل یې اوس چې تا دا خبره وکړه خه شوم فکر مې ارامه شو زه خو داسې وم ما ویل که مړه کیرم
او رښتیا ته ووايه چې ستا کورني څنگه ده خه به درله خفه وي
ما ویل هو مور او خور مې راته ژړل او شکرونه یې ویستل چې خه دي الله بچ کړي یې
نازنین وویل هو کنه په ما چې داسې مرگ تیر شو نو په هغوي خو به خامخا تیر شوي وي او وي نویل چې کابل
کې دي څه کول
ما ورله ټوله کیسه وکړه خندل یې چې ځان دي په دروغو خلاص کړي
نازنین ویل ته د کور شمیره دي راکړه چې زه دي مورجاني ته ووايم چې دا کابل ته زما دیدن ته راغلي وو
ما ویل خه په غم مې واړوه دستي به مې ورور وژلي اوسم چې ته کابل ته بغیر له اجازي تللي یې
نازنین وځاندل ته په دي عمر کې د ورور نه ویریري
ما ویل هغې مې مشر ورور نه بلکي پلار دې ډیر واړه وو چې پلار مو ش ه د شو همدې ورور مونږ تر دي ځایه
رسولي یو
په انډیوالې کې ملگرې دي او په غلط کار نو بیا نه مخ گوري نه ست

وي خاندل رب مو همداسې لره

ما ورته وويل نازنين ما د درد گولۍ تيري كړي لك ارام به وكم ته هم ويده شه ناروغه يې بيا به سبا خبري وكړو

ويل يې د غم زويه ماته خوب نه رازي

ما وويل سورت اخلاص ووايه او سترگي پتي كړه بيا وگوره چې څنگه درله خوب درزي

په همدې خبري سره مو خدای پاماني وكړه تلفون مې قطي كړو او ويده شوم

سحر چې پاسيدم د كورنۍ نه مې اجازه واخيسته چې ځم وظيفي ته مور مې وويل نن هم پاتي شه چې سم خه

شي بيا سبا لار شه هلته به تاته داسي خوراك څوك تيار كړي

ما ويل نه موري لار شم ملگري به مې هم كورونو ته په روختي ځي ماته به په طمعه وي

اجازه مې واخيسته او لارم وظيفي ته

هلته چې ورسيدم نو ملگري مې ټول شول پښتنه يې راته وكړه او وي ويل

دفتر نه ځواب راغلي كه تاسو كې څوك كابل ته ځان بدلوي هلته يو كس ته ضرورت دي

ما ژر وويل زه غواړم ځان تبديل كم

ټول حيران شول چې ستا كور خو دلته دي هلته ولي ځان بدلوي

ما ويل بس غواړم كابل كې د وظيفي سره څه نوري زده كړي هم وكم نو ځكه ځان بدلوم

دفتر ته مې زنگ ووهو ورته مې وويل كابل كې كوم كس ته ضرورت دي زه غواړم چې ځان تبديل كم خو كه

كيدای شي په فلانكي ځای دفتر كې راته دنده راکړي

هغوي هم راسره ومنله ويل يې مونږ تاته خبر دركو منتظر اوسه

ماته به نازنين هر وخت ويل چې كار دي څنگه كه ولي نه رازي

ما به ورته ويل دغه دوه ورځې صبر وكړه چې دفتر راته احوال راکړي نو بيا درته وايم

بل اخير دفتر نه زنگ راغې چې سباته دي امده گي ونيسه او لار شه كابل ته

ما ورته وويل اول به نن لار شم كور ته چې خپل وسايل واخلم سبا به حرکت وكړم

دلته مې د ملگرو نه رخصت او خ ای پامني واخيسته او کورته لارم
کور کې مې مور ته وويل چې زما وظیفه کابل ته تبدیله شوه سبا ځم کابل ته
مور خو مې وويل بلکل وظیفه مه کوه کور کې کینه کابل ته مه زه مور مې او کورنۍ مې رازي کړه سبا مې
خپلي جامي او ضروري شيان مې واخيستل او سیده مخ په کابل مې حرکت وکړو
ما نازنین ته د ورتک نه وو ويلي هغې لا هم پوښتنه کوله چې دلته د راتک کار دي څنگه شو
کابل ته ورسیدم هغه ورځ مې دفتر کې تیره کړه دشپي مې نازنین ته میسج وکړو سلام گراني څنگه یې او سبا
پوهنتون ته ځې کنه اوس هم ناروغه یې
ويل یې ډیري ورځې وشوي سبا ته ځم دشپي تر ناوخته مو خبري وکړي او بیا مو خدای یاماني وکړه
د نازنین پوهنتو او زموږ دفتر سره نږدي وو
سهار په وخت پاسیدم ځان مې جوړ که او د پوهنتو په لور مې حرکت وکړو
پوهنتو ته لا د محصلینو راتک نه وو شروع شوي زه مخکي نه لارم چې هسي نه نازنین رانه بي دیدنه پوهنتون ته
دنده شي
د پوهنتون سره د یو دوکان ډډي ته ولاړ وم چې د محصلینو راتک شروع شو
ما هره محصله د نظر د سکین نه تیروله چې دي وخت کې مې لري نه نازنین په سترگو ښکاره شوه د خپلو
همزولو په مینځ کې داسي ښکاریده لکه په ستورو کې چې سپورمي روانه وي
ساره هم وو چېتري یې د سيني سره کلکي نیولي وي
ما ورته میسج وکړو سلام گراني نن خو داسي ښایسته ښکاري لکه هوره کاش دي چېترو په های زه واي او
داسي کلک دي په غیره کې نیوالي وي
میسج مې ورته وکه هغې دستي موبایل ته وکتل میسج یې خلاص کړو وي لوستو په های ودریده گرده تاوه شوه
تول ماحول یې له نظره تیر کړه ما ورته شا اړولي وه چې ومي نه پیژني
چې کتل مې زنگ یې ووهو اوکي مې که سلام فراهه ته چیرته یې ژر ووايه کنه اوس به راباندې څه چل وشي
ما ورته وويل هم ستا شاوخوا کې یم

ويل يې ووايه كنه اوس چغې وهم
ما وويل دغې دكان خواته وگوره
چې وي كتل منډه يې كړه
زه ژر د دوكان بغل ته شوم چې چاته ښكاره نه شم
دا په منډه كې راغله او زمانه يې كلکه غاړه تاوه كړه او په دواړو مخ يې ښكل كړم
ما هم ترينه لاسونه تاو كړل غيره كې مې ونيوله چې كتل مې له سترگو يې اوبښكي رواني شوي
ما يې اوبښكي پاكي كړي ليوني ژاړي ولي
ويل يې فراهه پريرده چې خه وژاړم دا د خوشالي اوبښكي دي
دي وخت كې مې چې كتل يوه بله جلی راغله غږ يې وكړو نازني
نازنين منډه كړه راغله او زما د غاړې نه يې غبرگ لاسونه تاو كړل زه يې په دواړو مخو ښكل كړم او كلک يې له
غيري سره ونيولم
ويل يې شكر چې بيا مې ژوندي او روغ وليدلې خدايه شكر چې فراز دي يوځل بيا زما په غيره كې راکړو
ما هم ترينه لاسونه تاو كړل او ښكل مې كړه
راته يې ويل ته كله راغلې يې فراهه
ما ويل پرون غرمه
ويل يې ولي دي نو بيا ماته نه ويل چې زه راغلې يم څوك داسي كوي زه ټوله شپه څومره خفه ومه
ما ويل د هغه انگرېزانو خبره سرفرايز مې دركو ځكه مې ونه ويل
ويل يې نن چې هسي پوهنتون ته نږدي شوم نو د خوشالي احساس مې كاوو او ستا د غيري بوي راباندې لږيده
په همدې خبرو كې وو چې يوه ډيره ښايسته جلی راغله زمونږ ټول مجلس يې په يو غږ سره ختم كړو
دا جلی زرغونه نومیده د نازنين د ماما لور وه د نازنين سره په پوهنتون كې محصله وه
ما ژر نازنين له ځانه جدا كړه

زرغونه راغله اول يې سلام وکړو او بيا يې نازنين ته وويل

نازنين دا هلک څوک دي؟

نازنين ورته وويل زرغوني اوس چې دي وليدو درته وایم خو گوره چې څوک خبر درنه نه شي

دا فراز نوميري اصل کې د ننگرهار دي او زه ورسره مينه لرم زرغوني وويل نازنين ته پوهيري چې ته څه وايي که کور کې درباندي څوک خبر شول نو وبه دي وژني ته خو ليونۍ شوي نه يې دا ته په کومه لاره سر شوی

نازنين وويل هو زه ليوني شوي يم او هغه هم د فراز د مينې مړه مې دي کړي زه يې په کيسه کې نه يم خو ته چاته مه وايه

ما ورله وويل زرغوني مونږ د يو بل سره مينه لرو ما د نازنين لپاره خپل ولايت کور کلي پريښود دلته راغلم زه غواړم نازنين خپله کړم ترسو چې د کور خلک يې پوهيري له هغې مخکې زه ورپسي مرکه ليرم

نازنين وويل فرازه دا کار امکان نه لري مونږ په پردو خلکو کې خپلولي نه کړي نه يې کو مه خپل ژوند تباہ کوه او مه د نازنين ته په دي هرڅه خبر نه يې لار شه بيرته دي خپل کور کلي ته وگرزه

ما وويل زرغوني ولي زه انسان نه يم کوم کمې دي راکي يا مينه کفر ده چې مونږ دواړه يې کوو

زرغوني وويل نه فرازه ستا کې د هيڅ کمي نشته او نه مينه کفر ده خو دا زمونږ رواج دي

زرغوني نازنين ته وويل رازه چې درس شروع کيري زو

نازنين په تلو کې راته لاس راکو او وي ويل فرازه څه دي کړي چې راغلې يې بيا ليدل او خبري کوو هغوي روان شول او مخه څه مو سره وکړه

زه هم خپل دفتر ته لارم او پخپل کار کې مصروف شوم

يو وخت يولس بجې وي چې نازنين پرله پسي اته ميسجي کړي وي ما بغير د ميسج له جوابه هغې ته دستي زنگ ووهو

نازنين موبايل اوکي کړو او د اوبني غوندي وغرمبيده

فرازه دا په تا څه شوي ته ولي زما ميسج ته په وخت ځواب نه راکوي ته وگوره څو ميسجونه مې کړي

د زرغوني په مخکې دي زما پوزه پري کړه

ما ورله وويل ډيره بښنه غواړم كار كې دومره مصروف وم چې هيڅ مي موبایل ته پام نه دي شوي
نازنین وويل همدا اوس حرکت وكړه مونږ د فلانكي هوتل مخي ته ولاړ يو ژر راشه
ما هم حرکت وكړو لاپم هغوي دواړه د هوتل مخي ته ولاړ وو سلام مې وكړو ويل يې مخكي شه
زه مخكي هغوي راپسي هوتل ته دننه شولو
په هوتل كې كيناستو ما نازنين او زرغوني ته وويل تاسو څه خوري
هغوي وويل ته څه خوري ما ويل زه قورمه او پلو
دوي هم وويل چې مونږ هم همدا خورو
ما هوتلي ته وويل يو تېل خوراكه قورمه او پلو راوړه او يو خوراك سابه راوړه خو د سبو مالگه كمه وي
ډوډۍ راوړه ما زرغوني ته وويل
زه او ته به يو ځای كينو دا پلو او قورمه به وخورو او نازنين به دا سابه وخوري ځكه ددي فشار جيگيري دپته نه
پلو څه دي نه قورمه
ما سابه د نازنين مخي ته وړاندې كړل
هغه په غوصه شوه فرازه ته په ما رشخند وهي
ما وويل نه تا اوس ناروغې تيره كړي د صحت خيال دي سابه دا پلو او قورمه هميشه وي خو صحت هميشه نه
وي
ما زرغوني ته وويل ته بسم الله كړه كه دا سابه خوري ودي خوري كنه يڅني به ورته وغواړم
نازنين ويل هيڅ هم نه خورم تاسو يې وخوري چې ماږه شي
ما ويل سمه ده چې كورته لاړي هلته به يې وخوري
ما او زرغوني ډوډۍ خوړل شروع كړه
كله كله به مې د نازنين له قصده زرغوني ته قورمه يا غوښه مخته كړه چې ها دا وخوره دا ډير خوند كوي نو په
نازنين به ډير بد لږيدله د سترگو لاندې به يې مونږ ته كتل

زرغونه هم شرمیده زپور خوراک یې نه شو کولي نو ما به ورته ويل
بڼه زپور خوراک کوه بيل يې هسي هم نازنين ورکوي ځان مور که خپل د کور سوچ ورته وکړه
نازنین به غبر کو خاوري به زه بيل ورکم زهر مو شه څنگه په څلورو لگيا هستي
ما به بيا زرغونې ته قورمه مخ ته کړه او نازنين به د غوصي نه تکه سره شوه
ډوډۍ مو وخوړه ما ورله وويل نازنين ما او زرغونه به لاړ شو ته نور دا بيل ورکه
هغې وويل والکه ستاسو پلاران هم په ما بيا ورکړي ما څه خاوري خوړلي
ما او زرغونې ورپوري وځانډل هغه نوره هم غوصه شوه او پاسیده
رازه زرغونې چې څو
ما زرغونې ته اشاره وکړه او بيا مې ورته وويل زرغونې نازنين ته به ټيکسي ونيسو دابه کورته وليرو چې ناروغه ده
زه او ته به لاړ شو قرغي ته
زرغونه په خندا شوه او د سر په تايد يې ماته ځواب راکړو
نازنين وويل ته ورسره لاړه شه مور او پلار ته دي وایم چې دا دغسي هلک سره قرغې ته په چکر لاړه
ما نونین د لاسه ونيوله ورته مې وويل ليونۍ ته په ټوکو هم نه پوهیږي ته کينه تاته جوس غواړم
نازنین وويل تاسو دواړه يې وخوري چې ماږه شي
ما ويل بڼه تا بيا زه د څه لپاره دلته غوښتم چې اوس غوصه هم يې او خبري هم نه کوي
نازنین وويل ما بد کړي چې ته مې غوشتي يې ټول فکر دي راته خراب کړو
ما ويل زه سمه ده اوس خبره خو وکه څه خبره وه
نازنین روانه شوه مونږ هم ورپسي شولو د هوټل بيل مې ورکړو د هوټله ووتلو زرغونې وويل
فرازه نن تاسره ډوډۍ خوړلو راته ډير خوند راکو ددي هرڅه نه مننه
ما ويل تاته به خوراک خوند درکړي وي خو زما له ستوني نه تيریده
ويل يې ولي

ما وويل څکه چې نازنين ته څه نه وو او بل ماسره د هوټل د بيل سوچ وو

دريواړو وځاندل

نازنين وويل فراهه تاخو راسره چل اوکړو خو خير زه به دي هم خوښه شم

تيکسي راغله هغوي خدای پاماني وکړه او لاپل زه هم دفتر ته روان شوم په لاره کې وم چې موبایل ته مې زنگ راغې

تيکسي راغله، هغوي خدای پاماني وکړه او لاپل. زه هم دفتر ته روان شوم. په لاره کې وم چې موبایل ته مې زنگ راغی. نمبر نا آشنا و. اوکې مې کړ. د هغې له خوانه غږ راغی: "سلام فراهه."

ما چې غږ واورېد، زرغونه وه. "وعليکم سلام!" مې ورته وويل. "څنگه يې، زرغونې؟ الله دې خير کړي، په نازنين خو به څه نه وي شوي؟"

زرغونې وويل: "نه، په هغې هيڅ بلا نه ده لگېدلې. د دې لپاره مې درته زنگ ووايه چې مننه وکړم د نن غرمې ډوډۍ او قدردانی له امله."

ما وويل: "بيا بيا يې مه راته يادوه، زړه مې خفه کېږي. تاوان مې شوی."

په خوا کې يې نازنين وځندل. موبایل يې ترې کش کړ او وې ويل: "اورې فراهه؟"

ما وويل: "هو، اورم. څه، کون خو نه يم." دواړو وځندل.

نازنين وويل: "د تاوان خبرې مه کوه. بيا به مې د ماما لور پيغورونه راکوي."

ما وويل: "دي کې د پيغور څه خبره ده، خو رښتيا وایم. په تاوان ان فرعون هم خفه کېده، زه خو لا شکر دی مسلمان يم."

هغوی بيا وځندل. نازنين وويل: "سمه ده، مونږ کور ته نږدې يو، بيا وروسته به خبرې وکړو."

ما وويل: "سمه ده، خو دا شمېره د چا ده؟"

نازنين وويل: "دا د تيکسي د ډرايور ده."

ما وويل: "سمه ده، زه به هم نور دې ډرايور ته زنگ وهم او خبرې به کوم."

زرغونې ژر غږ کړ: "دا دروغ وايي، دا زما شمېره ده."

نازنین وویل: "پام کوه، نور دې شمیري ته زنگ ونه وهي، که نه زرغونه به په غم ککړه شي!"

ما وویل: "سمه ده، ټوکه مې وکړه." په همدې سره مو اړیکه پرې کړه.

سیده دفتر ته لارم، پاتې کارونه مې خلاص کړل. مازیگر شو، جامې مې بدلې کړې او ورو ورو پول خشتي خواته روان شوم. هلته مې یوه دوه پولاني وخورله، او د هغې ځای نه په چکر چکر روان شوم عبدالحق څلور لارې خواته. مازیگری و، ډېره ښکلې هوا چلېده، او د خلکو گڼې گونې ډېرې وې. ډېر محصلین له پوهنتونونو کورونو ته روان وو. ددې هر څه لیدلو راته یو خوند راکول.

د څلور لارې په منځ کې کیناستم او د موټرو ننداره مې کوله چې نازنین مېسج وکړو: "سلام فراهه، څنگه یې؟ او چیرته یې؟"

ما ورته وویل: "عبدالحق څلور لارې کې."

هغې وخنډل: "هلته څه کوي؟"

ما ورته ولیکل: "موټري شمارم."

هغې بیا مېسج وکړ: "سبا جمعه ده، زه پغمان ته چکر ته ځم، ته هم راشه."

ما وویل: "سمه ده، خو زه به څه کوم؟ تا سره به دې فامیل وي."

هغې وویل: "خیر دی، دلرې نه خو به دې وگورم."

ما وویل: "دلرې نه مې ولې گورې؟ غواړم چې له نبردې دې وگورم."

هغې وویل: "هغه څنگه؟"

ما وویل: "زرغونه له ځانه سره که، بیا تا او زرغونه دې له فامیلیو څخه اجازه واخلي، چې مور چکر ووهو. په

دې بهانه به سره ووینو."

هغې وخنډل: "دا څه خورې چې دومره هوښیار یې؟"

ما وویل: "پلو او قورمه."

چې کتل مې نازنین زنگ یې ووهو

د موټرو گڼه گونې ډېره وه ورو ورو میکرویان کهنه په سرک روان شوم موبایل مې اوکي کو

نازنین سلام وکړو او شروع یې وکړه

فرازه زه په تا هوټل کې غوصه شوم ستا او د زرغونې یوځای ډوډی غوراک راته سخت زور راکو نه مې شو
زغملې د هغې بښنه راته وکړه خو اوس چې سوچ کوم ستا دي کار زه تاته نوره هم نږدې کړم او ستا مینه مې زړه
کې نوره هم زیاته شوه

ته پوهیږي فرازه له هماغې وخته چې راغلي یو کور ته نو زرغونې راته ستا صفتونه شروع کړي او ستا دا کار او
ستا د جرت ستاینه کوي

ما وځاندل او ورته مې وویل خه دا تاسو یادولم په پرینجو مو زما سټه ویستله

نازنین وځاندل نو ته خه فکر کوي چې مور دي یادولي

دواړو وځاندل

ما وویل نازنین هغه صحنه ما لپاره ډیره سخته وه ما په ژوند کې د کومې جلی سره خوراک نه دي کړي خو دا
هرڅه مې ستا لپاره وکړل چې سبا درله زما کومه نیمگرتیا ونه وایي او خوشاله اوسي

نازنین ددې هرڅه مننه وکړه

په دي وخت کې د دروازي د ټک ټک اواز شو نازنین وویل فرازه خبرې مه کوه او بیا یې غږ که څوک یې رازه

د زرغونې خبرې مې واوریدي راغله نازنین ته یې ویل لکه د فراز سره دي خبرې کولي هغې وویل نه ارام مې
کولو

ما غږ وکړو نه زرغونې ماسره یې خبرې کولي

زرغونې نازنین ته وویل دي بالخت لاندې نه د غږ اواز رازي

نازنین وویل هو هما د غم زوي دي خوله یې نه بندیري ما ورته وویل چې خبرې مه کوه خو چاته وایي

زرغونې وځاندل ویل یې خه زه به لاره شم

نازنین موبایل واخیست او زرغونې ته یې وویل چې اوس راغلي یې نو کینه

ما پري غږ وکړو نه لاره شه بیا دا خبرې نه شي کولي

زرغونې ترينه موبایل واخيست سلام يې وکړو او بيا يې وويل فرازه دا خه کار نه کوي نازنين دي مونږ نه جدا
کړي يو ساعت هم مونږ سره نه کينې دا ده او کوټه ده او ته يې لک لک خو يې زمونږ خواته هم لږه
ما ورته وويل ټوله تاسو سره ده اوجد خو روځ زما سره ده

وي خانددل او وي ويل نو تش کال بوت به څه کړو چې نه مونږ سره کينې نه خبري کوي

ما ورته وويل زرغونې سبا د نازنين سره ته هم پغمان ته راشه زما او د نازنين ريباري وکړه

زرغونې و خانددل او وي ويل زما څه کار دي هسي ولي زه په غم ځان ککړ کم نه رازم

ما وويل خير دي زما په خاطر که ته رانه شي نوزه د نازنين سره ديدن او ليدل نه شم کولي ستا د لاري مونږ
کولي شو يو بل وگورو

زرغونې ومنل ويل يې سمه ده دا مرگ به ستاسو د دواړو لپاره په ځان قبول کم

ما وويل ته وگوره ته څومره بڼه يې او نازنين دي راته څومره غيبت وکړو

نازنين موبایل واخيست فرازه ما کله غيب کړي دا دروغ ولي وايي

ما و خانددل ورته مې ويل ما ځکه دا خبره وکړه چې تا ځان ورک کړي وو غلې ناسته وي يو خو ته سمه د مرچو
بار يې دستي غوصه کيږي

زرغونې و خانددل نازنين وويل خود غوصه کيږم اوس رانه په زوره زرغونه خفه کوي

ما ويل زرغونه پوهيږي چې زه ټوکي کوم او تا زوروم

هغې ويل سمه ده بس که نور خه وايه سبا به ته رازي

ما ويل ته به مې غواړي او زه به نه درزم خو چې زرغونه درنه پاتي نه شي

زرغونې اواز وکړو سمه ده درځم غم مه کوه

ما وويل سمه ده اوس به زه هم ورو ورو روان شم دفتر په لور ما بنام نږدي دي چې ځان ورسوم

په همدې خبره مې خدای پاماني واخيسته خو په تلو کې زرغونې غږ کړو دفتر کې څه کوي شپې ته راشه د ليلا
خواته دي

نازنين ورته په ارامه غږ وويل غلې شه بيشرمې په چا مو وژني

نوره مې اړیکه قطي کړه او دفتر ته روان شوم شپه شوه تر ډیره ما او نازنین یو بل سره میسجونه وکړل

یو وخت مې کتل زرغونې میسج وکړو لیکلي وو سلام فراهه نازنین لگه تنگه که

ما ولیکل څنگه

ویل یې ورته ولیکه چې ستا بې جامې په غاړه دي او د کوتي په دغه ځای کې پرته یې زه د اشداري لاندې ولاړ

یم تا گورم

ما نازنین ته همداسې ولیکل

زرغونه ژر له خپل ځایه پورته شوه اشداري کې یې وکتل میسج یې راته وکړو ته چیرته یې

زرغونې د میسج د لاري ټول معلومات راکړل

ما وویل اشداري کې مه گوره زه تا گورم چې اشداره دي خلاصه کړه

جلی یو دم زنگ ووهو

فراهه ته دروغ وايي که رښتیا چیرته یې

اوس مې لکه په کورنۍ وژني

زرغونې بیا راته معلومات راکړل

ما ورته وویل کله دروازي ته زي او کله اشداري ته غلي پخپل ځای کینه زه لارم

جلی حیرانه شوه فراهه ستا دي زما پسر قسم وي ووايه ته چیرته یې کنه اوس له کوتي نه اوزم

ما ویل دادي لارم په دروازه ووتم

زرغونې خر وځان دل

جلی نوره هم حیرانه شوه

ما ویل نه یم راغلي زرغونې راته وویل چې دا تنگه که آرامه شه

جلی یو اوږده سا واخیسته وي ویل څوک داسې ټوکي کوي اوس به مې سا وتلي وه

ما ویل سمه ده اوس ویده شه ناوخته دي سبا به گورو

خدای پاماني مو وکړه

سهار مې جامي بدلي کړي چای مې اوخښلو نهه بجې وي چې نازنين ميسج وکو مونږ روان شولو

ما ورته جواب ورکو سمه ده ما هم ځان تيار کړي درځم

د ښار نه مو تر کي کيناسم او روان شوم

قصر پغمان ته مې ځان ورسولو نازنين څو ميسجونه راته وکړل چې څنگه دي ناوخته کړو

کله چې اورسيدم نو ميسج مې ورته وکړو چې زه ورسيدم په فلانکي ځای کې ولاړ يم

چې کتل مې نازنين او زرغونه دوره راغلل

زرغونې وويل تاسو مو خپلي خبري وکړي زه به شاو خوا څارم چې څوک رانه شي هغه لاره زه او نازنين يې

يوازي پريښودو

زرغونه لاره پټه کښېناسته، څارنه يې کوله چې څوک رانه شي ما او نازنين ونه گوري.*

نازنين راغله، کلکه غاړه يې راکړه او وپې ويل: "د غم زويه، هيڅ موقعه نه پيدا کېده چې تا غېره کې ونيسم."

ما ورته وويل: "دا څه کوې، نازنين، زرغونه مو گوري، پرېږده."

ويل يې: "ودي گوري، زه نوره د دنيا په کيسه کې نه يم. که مرگ وي يا ژوند، نو تاسره به وي."

ما له ځانه جلا کړه، د لاسه مې ونيوله او يو بغل ته کښېناستو، خبرې مو شروع کړې.

ما ترېنه د زرغونې په اړه پوښتنه وکړه.

ويل يې: "دا مې د ماما لور ده. کور يې کلي کې دی، دلته زموږ سره ژوند کوي د پوهنتون په خاطر."

ما وويل: "ولې ستاسو په ولايت کې پوهنتون نشته؟"

نازنين وويل: "شته، خو سم پوهنتونونه نشته. بل، دلته مې ملگري هم ده."

ما وويل: "پلار او وروڼه دې څه کار کوي؟"

ويل يې: "دوه وروڼه مې په امريکا کې دي، يو کوچنی ورور مې دلته دی. پلار مې مخکې ډگروال و، اوس تقاعد

شوی او کور کې ناست وي."

مونږ پنځه خویندې یو، دوه واده شوې دي، او دوه له ما نه وړې دي، هغوي مکتب وايي او زه پوهنتون."

ما وویل: "ولې خپل ولایت کې ژوند نه کوئ؟"

ویل یې: "پلار مې له ډېر پخوا دلته کابل ته راغلی، زمونږ پیدایښت دلته شوی. ترونه او ماماگان مې ټول په خپل کلي کې ژوند کوي."

ما وویل: "نازین، زرغونې چې د پوهنتون مخکې کومې خبرې کولې، چې مونږ پر دو خلکو کې خپلولي نه کوو، دا رښتیا دي؟"

نازین وویل: "هو، دا رښتیا دي. خو زما پلار یو روشنفکره سړی دی، هغه دغو خبرو پسې نه گرځي. دا زارې خبرې دي."

ما وویل: "کور مو کوم ځای کې دی؟"

هغې د کور مکمل ادرس راکړ.

ما وویل: "که دې خوښه وي، زه به خپل مشران په جرگه در ولېرم، چې پلار دې څه وايي."

نازین وویل: "صبر وکړه، دا مې د پوهنتون اخيري کال دی. پوهنتون نه فارغه شم، بیا به دا خبرې وکړو."

ما وویل: "نه ته خپل پوهنتون سر ته ورسوه، خو یو ځل به دې پلار وگورو چې څه وايي. که یې ښه وکړه، نو کوژده به وکړو او واده به د فراغت نه وروسته وکړو."

په دې وخت کې زرغونې میسج وکړ، چې "د کورنۍ غړي دېخوا در روان دي."

نازین ژر پاڅېده، ماته یې وویل: "په ځان پام کوه"، او روانه شوه.

ما هم په قصر پغمان کې یو څو عکسونو د کیمري والا باندي واخیستل او روان شوم.

دفتر ته راغلم، کور ته مې زنگ ووايه، د کورنۍ پوښتنه مې وکړه. مور مې وویل: "زویه، کله راځې؟"

ما وویل: "وگورم نو، چې کله راغلم. دغسې خطرناکې لارې دي، ژر تک راتک ښه نه دی." مور مې هم ومنله.

بیا مې خور تلفون واخیست. ویل یې: "وروره، چې راتلې، د کابل نه ځان سره روټ او کلچې راوړه."

ما وویل: "انجونې کالې غواړې، بنگرې غواړې، ته دا شيان."

ویل یې: "نه، وروره، ته چې څه یادوې، دا دلته هم شته. او ما چې څه یاد کړي، دا مې دادي لپاره غوښتي."

ما وويل: "سمه ده، خوري، چې راتلم، راوړم يې."

اړيکه مې پرې کړه.

يو ساعت وروسته، نازنين مېسج وکړ: "سلام، فرازه، مونږ هم حرکت وکړ، راځو کور ته."

ما وويل: "ولې؟ تا خو ويل چې مونږ تر ناوخته پاتې کېږو."

ويل يې: "د پلار مې څه کار پيدا شو، ويل يې چې څو کور ته."

ما وويل: "په خير سره راشئ."

شپه شوه. اته بجې د يو نا آشنا نمبر نه زنگ راغی. وکي مې که، سلام مې وکړ.

هنځې راته وويل: "وعليکم سلام. ته فراز يې؟"

ما وويل: "هو، زه فراز يم. تاسو څوک ياست؟"

ويل يې: "زه د نازنين پلار خبرې کوم."

ما وويل: "سلام، کاکا، څنگه ياست؟"

ويل يې: "ښه يم، بچيه، غواړم تا له نږدې وگورم او خبرې درسره وکړم."

ما وويل: "په سترگو، کاکا. چيرته او څه وخت؟"

ويل يې: "اوس خو ناوخته دی، سبا نهه بجې زمونږ کور ته راتلې شې؟"

ما وويل: "که غواړې اوس درځم. کور مو چيرته دی؟"

کور خو يې راته نازنين مخکې ويلي و، خو ځان مې نانگارې کړ.

ادرس يې راکړ. ويل يې: "زه به ستا په طمعه يم."

ما وويل: "سمه ده، کاکا، حتماً درځم."

خدای پاماني مې وکړه او موبایل مې بند کړ.

ما دستي نازنين ته ميسج وکړ، چې ورته ووايم څه خبره ده چې پلار دې زنگ وهلی و.

خو نازنين ځواب رانکړ.

سودا مې شوه. زرغونې ته مې ميسج وکړ، هغې هم ځواب رانکړ.

په همدې سوچونو کې اوختم رااوختم. لس بجې شوې، چې کتل مې نازنين ميسج وکړ.

ما دستي زنگ وواهه.

ما وويل: "هلو، نازنين، غږ مې اورې؟"

نازنين په قراره او غلي غږ وويل: "هو، اورم، څنگه يې؟"

ما ورته د پلار يې ټوله كيسه تيره کړه، چې زه سبا درځم ستاسو کور ته.

ويل يې: "هو، پلار مې زه او ته دواړه ليدلي وو چې هلته ناست وو. اوله کې مې انکار وکړ، خو نه يې منله. بيا مې

ټوله كيسه ورته وکړه او ستا نمبر يې رانه واخيست."

خو بيا يې وويل: "ته مه راځه."

ما وويل: "ولې نه راځم؟ څه خبره ده؟"

ويل يې: "بس، مه راځه."

ما وويل: "نازنين، مونږ کوم جرم نه دی کړی. مينه کوو. که درنه شم، تاته به وايي چې ودي کتل، پټ شو او

رانغی. زه درځم که هر څنگه وي."

نازنين وويل: "زه ډارېرم چې کوم څه ونه شي."

ما وويل: "نازنين، چې تراوسه څه نه دي شوي، اوس به هم نه کېږي. بل، ما ستا د پلار خبرې واورېدې، هغه

داسې کوم څه نه کوي. کنه، ما ورته وويل چې اوس درځم، خو پلار دې وويل چې سبا راشه."

نازنين وويل: "فرازه، اوس په ځان هم ډارېرم چې دا شپه به څنگه تېرېږي."

ما وويل: "مه ډارېره. دروازه بنده کړه او زرغونه ځان سره ځملوه."

ويل يې: "سمه ده، خو ډېره ډارېرم."

ما وويل: "هيڅ خبره نشته، کلیمه ووايه او ويده شه. دا ستا وهم دی."

اړيکه مې پرې کړه، خو هيڅ خوب نه راتله.

زرغونې مېسج وکړ. هغې هم ټوله خبره راته وکړه.

ما وويل: "زرغونې، بيداره اوسه او په نازنين پام کوه. زه سبا درځم او د نازنين پلار سره خبرې کوم."

زرغونې هم راته د نه راتلو مشوره راکړه، خو ما هغه پوهه کړه او خدای پامانې مې ورسره وکړه.

ويده شوم، او سهار چې پاڅېدم، چای مې وڅښه. کشر ورور ته مې زنگ وواهه، ورته مې وويل: "يو دوه کسان واخله او په رنجر کې راشه، چيرته ځم، کار مې دی."

ورور مې وويل: "که څه لانجه دې کړې وي، چې رنجر د سرتېرو نه ډک راوړم؟"

ما وويل: "نه، دوه کسه بس دي. لانجه مې نه ده کړې، صرف د يو چا ليدلو ته ځم."

ورور مې وويل: "سمه ده، زه درغلم."

ما هم ځان تيار کړ. اته نيمې بجې وې، چې ورور مې راغی.

ورسره د رنجر په مخکي سيټ کې کېناستم، او د نازنين د کور مخې ته لاړو.

ما د نازنين پلار ته زنگ وواهه، چې "زه بيرون د دروازې مخې ته ولاړ يم."

هغه راووت، مونږ ټولو سره ستړي مښي وکړه، او بيا يې د حجري ته د تللو بلنه راکړه.

ورور مې وويل: "مونږ به همدلته ودرېږو."

خو د نازنين پلار کلک شو.

ورور مې يو عسکر په رنجر کې پرېښودو، او مونږ درېواړه لاړو حجري ته.

هلته يې د چايو او شربت د راوړلو وويل. چای او شربت راغلل، هغه مو وڅښل. بيا د نازنين پلار وويل: "که ستاسو اجازه وي، زه د فراز سره يو څو خبرې وکړم."

ورور مې وويل: "دا سرتېری به بيرون لاړ شي، زه به پاتې شم."

ما وويل: "نه، وروره، ته هم لاړ شه."

نازنين پلار وويل: "دا دی ورور دی؟"

ما وویل: "هو، دا مې کشر ورور دی، په وزارت دفاع کې قومندان دی."

ویل یې: "سمه ده، دا دی هم پاتې شي."

عسکر ووت. د نازنین پلار خبرې شروع کړې:

"فرازه، بچیه، ته ډېر غیرتې او پښتون ځوان یې. د اخلاقو نه معلومیږي چې د ډېرې ښه کورنۍ نه یې. ښه ځوانې لري، خو بچیه، زما د لور نه لاس واخله. زاري درته کوم، زما دې سپینو ډکو ته وگوره. په پښو درته پرېوزم، ما مه شرموه. زه قام لرم، قبيله لرم، توربور لرم. د الله روی وکړه، د دې کارونو نه تېر شه."

په دې سره یې له سترگو اوښکې راغلې.

زما په سر کې یو کپس شو، لکه چې په مرمۍ ولگېږم. د زړه نه مې د درد یوه څړیکه پورته شوه.

په یو لاس مې خپل زړه کلک ونيوه. یوه شیبه غلی او خاموش وم. زړه مې لږ ښه شو. ما وویل: "کاکا، زه به ټوله کیسه تر نن شپې پورې درته وکړم، او بیا به له تاسو نه لار شم."

ما هغه ته د زما او د نازنین د اولې ورځې نه نیولې تر نن شپې پورې ټوله کیسه وکړه، چې دا هر څه یو تصادف سره پېښ شول، او زمونږ مینه وشوه.

په دې خبرو سره مې ورور وپاڅېد. له سترگو یې اوښکې روانې شوې.

ووویل کاکا: "د دې له خوا زه ښه غواړم."

بیا یې ماته وویل: "وروره، ته زما نه مشر یې، هیڅ نه شم ویلی. خو دومره درته وایم چې کور کې خپلو خویندو ته نظر وکړه، او بیا داسې کارونه کوه. ما په تا ډېر حساب کاوه، مگر تا نن یو سپینیری پلار وژړاوه. تا یو سپینیری دومره مجبور کړ، چې د خپل عزت په خاطر ستا پښو ته ټیټ شو. ما هېڅ فکر نه کاوه، ان ذهن ته مې هم نه راتلل، چې زه به داسې حال له تا گورم."

همداسې د کوتې نه ووت، او رنجر یې چالان کړ، او لاړ.

ما ورته وویل: "ډگروال صاحب، که غواړې، زه به خپل مشران درولېږم. که مو زه خوښ نه یم، نو صرف د یو زنگ وهلو اجازه راکړه، چې زه له نازنین سره د ټول عمر لپاره خدای پامانې وکړم. ما وښه."

هغه وویل: "بچیه، ودرېږه. مه ځه، زما خبره لا خلاصه نه ده."

زه بیرته تاو شوم. ما وویل: "وايه، ډگروال صاحب."

هغه وويل: "بچيه، خبره د خوښۍ نه ده. ښايسته ځوان يې، او نازنين درسره مينه هم لري. زه د قام او دستور له رواج نه هم درته تېرېدم، خو خبره داسې ده چې ما نازنين په ماشومتوب کې د هغې تره زوی ته ورکړې. دا چې پوهنتون خلاص کړي، کوژده يې کوو."

زما په زړه کې د درد بله څرېکه راغله. کېناستم، زړه مې کلک ونيولو. اوبه مې وڅښلې، او ورته مې وويل: "کاکا، قسم دی که له دې هر څه خبر وم. او نه نازنين دا خبره راته کړې وه. ماته نور اجازه راکړه. زه درسره وعده کوم چې زه به له نازنين نه د خپل ژوند په بيه لرې لار شم. بيا به نه ما وگوري او نه به مې غبر واوري." همداسې شرمنده له کوره ووتم.

په ټوله لاره مې ژړل، او سلگۍ مې وهلې، چې: "نازنين، تا ولې ماسره داسې وکړل؟ تا مانه ولې دومره لويه خبره پټه کړه؟ تا ولې زما د زړه سره دومره لوبي وکړې؟"

لاړم دفتر ته. خپلې جامې مې واخيستې. همکارانو ته مې وويل: "زه نور نه راځم."

استعفاء مې هم ونه ليکله. له دفتره ووتلم. نيغ لاړم تر هلې، په موټر کې کېناستم او حرکت مې وکړ.

چې کتل مې، د نازنين زنگ راغې.

هله کې موټر کې کېناستم. له سترگو مې اوبښکې همداسې روانې وې. موټر حرکت وکړ. په همدې وخت کې د نازنين زنگ راغی. د موبایل په سکرين مې چې د نازنين نوم وليدو، په زړه کې مې سلگې شوې. ځواکې ناست نفر راته وويل، "وروره، خير خو به وي؟ څه بده پېښه شوې؟"

ما وويل، "هو، بده پېښه شوې." نور مې څه ونه ويل.

د نازنين اړيکه مې پرې کړه. نمبر مې تور ليست کې واچاوه. ډېره سخته وه، هغه څوک چې به مې په موبایل څارلو، شپې به مې په خبرو سبا کولې، نن مې د هغې نمبر تور ليست کې واچو چې بيا اړيکه ونه نيسي. کتل مې، پيغام يې راليرلی و. پرته له لوستلو مې پيغام هم تور ليست ته واچو. ژړا مې نه دريدله.

يو وخت سروبي ته ورسيدو. ډريور ته مې وويل، "استاده، يو دوکان ته ودريږه، لږې اوبه اخلم." موټر ودرید، ټولې سوارلۍ کوزې شوې. زه سيند غاړې ته ښکته شوم، مخ او لاس ته مې اوبه واچولې، راغلم دوکان ته، اوبه مې واخيستې او حرکت مو وکړ.

کتل مې، زرغونې پيغام راليرلی و: "سلام فراهه، ښه يې او چيرته يې؟"

ما ځواب ورکړ: "زرغونې، تا او نازنين ماسره ښه ونه کړل. تاسو زما د زړه سره لوبې وکړې. الله دې تاسې ته سزا درکړي. نازنين ته ووايه چې نور به نه د فراز شکل ويني او نه به يې غږ اوري."

زرغونې راته وويل، "فرازه، څه خبره شوې ده چې ته داسې وايې؟"

ما ځواب ورکړ، "زرغونې، اوس خبرې نه شم کولی. وروسته به درته وایم."

نور مې هغې ته ځواب ور نه کړ. تر جلال آباډه مې له سترگو اوبښکې روانې وې. مازیگر کلی ته ورسیدم. کور ته لاړم، ټول رانه تاو شول او سترې مه شي يې راته وکړه. زه لاړم، کوټه کې پریوتلم.

کتل مې، مور مې راغله، وې ويل، "فرازه زويه، څه خبره ده چې داسې بې وخته پریوتی یې؟"

ما وويل، "هيڅ، سترې يم، ما يوازې پرېږده."

مور مې لاړه، زه بيا سلگو ونيولم، ښه مې زړه تش کړ.

کتل مې، خور مې راغله، وې ويل، "وروره، اوبه درته تيارې کم. ولامبه، سا او صورت به دې په ځای شي

زه پاسيدم او غوصه شوم ما ونه ويل چې ما په ارامه پريردي فکر مې گډوډ وو خو رمي ونيوله او يو څلور خپيري مې په مخ وځله هغه کيناسته په ژړا شوه

لاس نه مې ونيوله پورته مې کړه غاړه مې ترينه تاوه کړه سلگو ونيولم خه ډير مې وژړل

خور مې راته وويل وروره څه شوي څه خبره ده ماته ووايه

ما وويل خوري ما وښه چې په تا مې گوزار وکړو هيڅ نه ديې شوي

خور مې وويل نه وروره څه خبره ضرور شوي ته خو ما کله په داسي حالت کې نه يې ليدلي ووايه خير دي کنه اوس ادي ته غږ کوم

ما وويل هيڅ نشته يوځل مې وويل کنه نوره غلې شه

دي وخت کې مې په زړه درد راغې کيناستم ما ويل هله اوبه راوپه

چې کتل مې مور مې هم راغله اوبه يې راکړي ويل يې

فرازه څه خبره ده دا خور دي ولي داسي ورخطا ده او تاسو ولي ژړلي

ما مې مور نه غاړه تاوه کړه چې موري زړه مې درد کوي هيڅ نه پوهيرم

مور مې غيره کې کلک ونيولم ويل يې څه خبره ده ووايه

زما بيا ماغذه خرابه شول او له كوره ووتم

لاړم لري وياله وه هلته كيناستم او په ژړا شوم چې وه خدايه دا دي په څه عذاب ككړ كړم ما داسي كومه كناه

كړي وه چې تا ماته دومره سخته سزا راكړه

تا ولي زه د نازنين په مينه كې داسي گير كړم

هغه يې رښتيا ويلي

چې خداى رسول چاته په قهر شي

نصيب يې خوار شي په وركړي مين شينه

نازنين تا ماته له اوله دا خبره ولي نه كوله

بل خوا زرغونې زنگونه او ميسجونه كول چې يوځل خبري وكړه نازنين څه نه ده مونږ په شفخانه كې يو

زنگ يې راغې ما همداسي ژړل وكې مې كه هغې چې زما غږ واوريډو نو زرغونه هم په ژړا شوه

ما ويل زرغونې كه هغې رانه دا خبره پته كړي وه نو تا خوبه ويلي وو تا راته ولي نه ويل چې نازنين كوژده شوي

يايي بل چاته وركړي اخير ولي نازنين ولي يا الله ماته مرگ راكې نه يم خوشاله په دي ژوند

نور په ځان پوه شوي نه يم

يو وخت چې مې كتل په صحت عامه كې ومه ټوله كورنۍ مې سر ته ولاړه وه

ما ويل څه وخت دي په ما څه شوي

كشر ورور مې هم له كابله راغلې وو ويل يې ته پروڼ بي هوشه شوي وي صحت عامي ته مو راوړي يې

ما جيب ته لاس كه چې تليفون مې وگورم په جيب كې مه نه وو زه پاسيدم چې روان شم خو د تلو توان راكي نه

وو ومې ويل زما تليفون راكي

ورور مې وويل هغه كور كې پاتي دي

بيا مې د پاسيدو اراده وكړه ورور مې وويل ته اوس له كومانه راوتلي يې تاته د ارام ضرورت دي

ما وويل اوس خه يم زو کور ته او په دي سره مې د کورته تلو ضد وکړو
ډاکترانو وويل اوس له خطري نه بهر دي خو خفگان ورله خه نه دي تاسو کولي شي دا کور ته يو سي
حکت مو وکړو کورته راغلو د راتک سره مې خور ته وويل زما موبایل راوپه خور مې موبایل راوپرو دوه سوه
زنگونه او ميسجونه د څو نمبرو نه راغلي وو
خور مې وويل وروره د زرغونې په نوم يوي جلی درته ټوله شپه او ورځ زنگونه وهل ستا پوښتنه يې کوله او ويل
يې چې نازنين اوس خه ده
خو ډير يې ژړل وروره دا څوک ده او ولې يې تاته ژړل او نازنين څوک ده او څه ناروغه وه
مامې خور طرفه ته په غوسه سترگې واړول هغه پوهه شوه او غلي شوه
دي وخت کې د زرغونې زنگ بيا راغې
ما غوښتل چې له کوره بهر خبري وکړم خو چا اجازه رانکړه ما وويل خير ما يوازي پريردي هغوي لارل ما د
زرغونې موبایل اوکي کړه سلام يې واچو
اوس څنگه يې فراهه
ما ويل خه يم اوس له شفخاني نه راغلو
خا ډاکترانو څه وويل
ما ويل خبر نه يم خو ورور مې ويل کوماته تللي وي
ويل يې د نازنين پوښتنه نه کوي
زما زړه بيا راډک شو په ژړا شوم ويل مې شکر چې خه شوي
خبري ورسره کوي
زرغونې غلې شه نوره ولي غواړي چې تکليف کې شم اوس خو د هغې نوم په اوريدو مې زړه ټوټه ټوټه کيږي
که غبر يې واورم مې به شم زه به هغه هيڅ کله هم ونه بښم هغې زما په زړه لوبي وکړي
دا دی ستاسو متن مې اصلاح کړی دی:
ما وويل، "څه وخت دی؟ په ما څه شوي؟"

کشر ورور مې چې له کابله راغلی و، وویل، "ته پروڼ بې هوشه شوې وې، صحت عامه ته مو راوړی وې." ما جیب ته لاس کړ چې تلفون مې وگورم، خو په جیب کې مې نه و. پاڅېدم چې روان شم، خو د تلو توان راکې نه و. ومې ویل، "زما تلفون راکړئ."

ورور مې وویل، "هغه کور کې پاتې دی."

بیا مې د پاڅېدو اراده وکړه، ورور مې وویل، "ته اوس له کوما نه راوتلی یې، تاته د آرام ضرورت دی."

ما وویل، "اوس ښه یم، مې کور ته. په دې سره مې د کور ته تلو ضد وکړ."

ډاکټرانو وویل، "اوس له خطري نه بهر دی، خو خفگان ورته ښه نه دی. تاسو کولی شئ دا کور ته یوسی."

حرکت مو وکړ او کور ته راغلو. د راتگ سره مې خور ته وویل، "زما موبایل راوړه!" خور مې موبایل راوړو. دوه سوه زنگونه او پیغامونه د څو نمبرو څخه راغلي وو.

خور مې وویل، "وروره، د زرغونې په نوم یوې جلی ټوله شپه او ورځ زنگونه وهل. ستا پوښتنه یې کوله او ویل یې چې نازنین اوس ښه ده. خو ډېره یې ژړل، وروره. دا څوک ده او ولې یې تاته ژړل؟ نازنین څوک ده او څه ناروغه وه؟"

ما خپلې خور ته په غوسه سترگې واړولې. هغه پوه شوه او غلې شوه.

په دې وخت کې د زرغونې زنگ بیا راغی. ما غوښتل چې له کوره بهر خبرې وکړم، خو چا اجازه رانکړه. ما وویل، "خیر، ما یوازې پرېږدئ." هغوي لاپل، ما د زرغونې موبایل ته اوکی کړه. زرغونې سلام واچو.

"اوس څنگه یې، فراهه؟"

ما وویل، "ښه یم، اوس له شفاخانې راغلم."

ډاکټرانو څه وویل؟

ما وویل، "خبر نه یم، خو ورور مې ویل چې کوما ته تللی وې."

زرغونې وویل، "د نازنین پوښتنه نه کوي؟"

زما زړه بیا راډک شو، په ژړا شوم، ومې ویل، "شکر چې ښه شوې."

زرغونې وویل، "خبرې ورسره وکړه!"

ما وويل، "زرغونې، غلې شه، نوره ولې غواړې چې تکلیف مې راکړې؟ اوس خو د هغې نوم په اورېدو مې زړه ټوټه ټوټه کېږي. که غږ یې واورم، مږ به شم. زه به هغه هیڅکله هم ونه بښم. هغې زما په زړه لوبې وکړي، "فرازه، د نازنین پلار هم غواړي چې ته د نازنین سره لږ څه موده خبرې جاري وساتې، کنه هغه به مږه شي. د هغې درمل او ډاکتران اوس یوازي ته یې."

ما وويل، "پریږده چې مږه شي! نه غواړم نور د هغې غږ واورم."

زرغونې وويل، "فراز، نور به اړیکه پرې کوم، خو په نازنین پام کوه."

تلفون مې پرې بند کړ.

بل خوا نازنین ته د تره زوی له امریکا زنگ وهلی و. هغه د نازنین د ناروغۍ نه خبر شوی و. نازنین ورته ویلي وو، "سباون، یوه خبره، یو سوال درته کوم. منې یې؟"

سباون ویلي وو، "هو، هره خبره دي منم."

نازنین د قسم نه تېر کړی و او بیا یې ورته ویلي وو، "سباون، که غواړي چې زه ژوندی پاتې شم، نو ته د دې رشتي نه تېر شه، کومه چې زما او ستا ده. په تا کې هېڅ نیمگړتیا نشته، بنايسته یې، د کاکا زوی یې، تعلیم یافته یې، ډاکتر یې، خو زه..."

سباون وويل، "ته څه؟ ته څه غواړې؟"

نازنین وويل، "زه له یو بل چا سره مینه لرم، په هغه مینه شوې یم. نن چې مې کوم حالت دی، دا هم د هغه د لاسه دی. خیر دی، زما خبره ومنه او د دې رشتي نه تېر شه."

سباون وويل، "نازنین، چې تاراته حقیقت وويل، نو زه هم درته حقیقت وایم. زه هم په یوې جلی مین شوی یم، دلته له ماسره ډاکتره ده، خو ستا په خاطر ما ورته څه نه دي ویلي."

نازنین وويل، "سباون، ته دې خپل فامیل پوه کړه او د دې رشتي نه تېر شه. له هماغې جلی سره واده وکړه، زما په خاطر. ته به په ما څه بوخت شې چې وجود مې تاسره وي او زړه مې د بل سره."

سباون خپله هم مجبور و، د خپلې مینې په خاطر. او همدا موقع یې لټوله. نازنین هم مجبور کړه چې د دې رشتي نه انکار وکړي. سباون ورته وويل، "تر ما بنامه وخت راکه. زه به درته جواب درکوم. اول له مور او پلار سره خبرې کوم، بیا درته وایم."

زرغونه هر ساعت وروسته ماته زنگ وهلو. هغه نازنين ته ويل، "فراز زما نمبر او پيغامونه بند كړي دي، ته ورسره خبرې كوه، پوښتنه يې كوه."

يو ميسج يې وكو چې دا تپه يې ليكلي وه

ستا به زما نه گليه كيږي

زه د رواج په زولنو تږي يمه

ما چې زرغونې ته وويل، "د هغه نوم راته مه اخله"، نو ما د هغې ژړا واورېده، ځكه زرغونه د نازنين په څنگ كې ناسته وه.

د زرغوني نه مې چې خبرې بس كړل، پاسيدم د كوټې ووتم. مور مې وويل:

"زويه، لري لار نه شي چې تاته گرزيدل خه نه دي."

ما ويل:

"سمه ده، موري، هيڅ چيرته نه ځم، د كور مخي پتو كې كينم."

بهر ووتلم. د پټې په پوله كيناستم. مازيگري وو. طبيعت خپل رنگونه ټولو. آسمان د زرد او نارنج رنگونو په رنگين پرده پوښل شوی و، چې د لمر وروستی شعاعوې د غره په سرونو كې لگيدلي او هر څه ته يې يوه نرمه روښانتيا وركوله. د مرغانو او مرغيو اوازونه وو، ډلې ډلې، جوړه جوړه په هوا كې روان وو او خپلو كورونو ته يې د تگ تياږي نيوله. د باد نرمې څپې د ونو ترمنځ تېرېدې، چې د طبيعت د زړه دهڅكن ته ورته وې.

ټولې فضا د شرايطو په رنگينو رنگونو كې د ارامتيا او خوشالي احساس وركاوه. د ورځې د وروستيو شپبو هوا د يادونو او احساساتو د سفر لاره پرانستله، او ما ته يې د نازنين يادونه بېرته را تازه يا fresh كړه.

په دې وخت كې مې كتل زما څلور كليوال ملگري راغلل. سترې مشي مو وكړه، هغوی هم كيناستل. وصال راته وويل:

"فرازه، خبر شوی يې چې ناروغ شوی وي؟ الله دې خير كړي، وروره! دا څه پېښه وه؟ د شپې مور مې كور كې راته وويل چې په تا څه چل شوی او شفاخانه ته يې وړی وي."

"ډېر ناوخته وو، كنه درته راتلم."

شېرعلي وويل، "هو والله، مور چې ماښام كور ته راغلو، خو كور كې دې ورنه نه وو چې پوښتنه مو كړې وای."

قدوس وويل، "اوس دې حالات څنگه دي؟"

ما له ټولو نه مننه وکړه، ورته مې وويل: "شکر دی، اوس بڼه يم. بس داسې راباندې يو چکر راغی، نور نه پوهېږم چې څه شوي وو."

په دې وخت کې عباس، چې زمور د محفلونو مالگه به مو ورته ويل، او الله تعالی ورته ډېر خوږ غږ ورکړی و، ټپه يې پورته کړه:

په ژوندانه به خوار و زار وي

تل به په غم کې را ايسار وي

بس گيله من به له خپل يار وي

که څوک روغ زړگی په کار وي

زما دې واوري، يارانه دې نه کوي نه."

دې ټپې ډېر خوند وکړ. ما او ملگرو ورته وويل: "ادامه ورکړه!"

هغه بيا ټپه شروع کړه:

که مې ژړا که واويلا ده

تا ته مې تل په خوله دعا ده

دا ليونۍ برخه زما ده

تا په ما کړې څه بلا ده

په مخ مې غبرگې اوبښکې ځي، خوله درکومه."

په دې ټپه سره مې يو ځل بيا نازنين مخې ته ودرېده، او د هغې يادونه مې د زړه په تل کې بيا ژوندی شوه.

قدوس بيا ټپه شروع کړه:

"ورځ به ما بڼام شي، بيا به شپه شي

شپه به له کاله پرې اوږده شي

ورته به گرانه گذاره شي

جانان چې ځي، په مخ دې بڼه شي

زړه يې زما په زلفو بند دی، رابه شينه.

ما پرې غږ وکړ: "ملگرو، نور دا تپې بندې کړئ."

وصال وويل: "فرازه، خير خو به وي؟ ولې نن تپو ته بې چورته يې؟ ستا خو داسې بڼه ارونه ډېر خوښ وو، نن څنگه خفه يې؟"

ما وويل: "خير دی، بس نن مې زړه يو څه خفه دي

تر ناوخته د پتې په پوله ناست وو. ما بڼام اذانونه پيل شول. ما ملگرو ته وويل، "راځئ، ما بڼام ماسره لار شي."

هغوی وويل، "نه، کورونو ته ځو. که کولای شي، د شپې د غفور کاکا حجرې ته راشه. گپ به هم ولگو او ساعت به دې تېر شي."

ما وويل، "سمه ده. که کور کې يې اجازه راکړه، درځم." په همدې سره مو خدای پاماني وکړه او روان شوم کور ته.

کله چې کور ته لاړم، نو پوه شوم چې زما کشر ورور زما ټول حال مشر ورور، مور او کورنۍ ته ويلي و. ورته ويلي يې و چې: "د هلك زړه مات شوی، گذاره ورسره کوئ، چې په ځان څه ونه کړي."

د شپې ډوډۍ مو وخوړه. مشر ورور مې راپسې غوسه شو، ويې ويل:

"سپيه رزيله! تا کابل ته ځان د دې لپاره بدلوه چې هلته داسې دله توبونه وکړې؟ دومره پخپل سر شوی يې چې اوس دا کارونه کوې؟ مور ته دې ولې دروغ وويل؟"

همدې خبرو سره راوړل شو چې راپسې راشي. کشر ورور مې مخې ته ودرید او ويې ويل:

لالا، کښه. هر څه چې وو، هغه وشول. اوس يې غلی پرېږده. دا هم پښېمانه دی."

مشر ورور مې بېرته کيناست. مور ته مې وويل: "سبا لاره شه، د جبار کاکا لور ورته وغواړه، چې دا ټولې ستونزې پای ته ورسې او هر څه يې هېر شي."

ما وويل، "نه وروره! زه بڼځه نه کوم. غواړم خارج ته لاړ شم. روپۍ راسره شته، نور مې دا وطن په سترگو بڼه نه ښکاري."

ورور مې بيا په دې خبره غوسه شو او پاڅېد. ويې ويل: "ته دومره پخپل سر شوی يې چې خارج ته ځې؟ ها! ته صبر شه چې دا پښې درباندي ماتې کړم، چې د کور د دروازي نه هم بهر تللي ونه شي!"

کشر ورور مې بيا هغه کښنولو او ويې ويل: "لالا، خير دی. ته څه مه وايه. مور به خبرې وکړو."

مور مې وويل: "زويه، که دې خوښه وي، د جبار خان لور به درته وغواړم. ښکلې جلی ده، کاريگره او سوادداره هم ده."

ما وويل: "مور جانې! خبره د ښايست او بدرنگۍ نه ده، نه د سواد او کاريگرۍ. ما په خپل حال پرېږدئ. زما زړه سوري دی. زه اوس دې کارونو ته جوړ نه يم. تاسو کښنئ، خپلې خبرې وکړئ. زه ځم، ارام کوم."

همداسې پاڅېدم او خپلې کوتې ته لاړم. چې کتل مې، زرغونې اووه يا اته پيغامونه رالېږلي وو:

"سلام فراهه! څنگه يې؟ ناروغې دې څنگه ده؟ نازنين اوس ښه شوې ده، خو تش بوت ترې جوړ شوی. که خبرې هم کوي، نو يوازې تا يادوي."

بلخوا، سباون ماښام خپلې مور ته زنگ وهلی و. هغې ته يې ويلي و: "مورې، دلته زما سره يوه ډاکټره جلی ده. مور دواړه يو بل سره مينه لرو. هغه په وطن کې د هرات ولايت نه ده. تاسو يې کور ته په جرگه لار شئ."

مور يې حيرانه شوې وه او ورته ويلي يې و: "زويه، مور خو ستا د تره لور ستا لپاره په نوم کړې ده د ماشومتوب نه. ته څنگه داسې کار کوي؟"

سباون ورته ځواب ورکړې وو: "موري، هغې ته زه د خور په شان فکر کوم. مور دواړه يوځای لوی شوي يو. هغه ماته د د ناحيدي خور په څير ښکاري. زه څنگه د هغې سره واده وکړم؟"

وروسته يې له پلار سره خبرې کړې وې. پلار يې ورته ويلي و: "زويه، مور به ستا تره ته دا خبره څنگه وکړو چې سباون نه غواړي د هغه لور سره واده وکړي؟"

سباون ورته ډاډ ورکړ: "پلاره، ته بې غمه اوسه. کاکا مې زه پوهومه. هغه به په دې خبره زموږ نه خفه نه شي."

بيا يې خپل کاکا ته زنگ وهلی و او ټوله کيسه يې ورته کړې وه. د نازنين پلار د خپلې لور په زوریدو او فراز ته په مينه کې د رسيدلو له امله خوشاله شوی و. هغه له دې خبرې ډاډه و چې نازنين يې د خپل زړه ملگری موندلی دی.

بيا يې نازنين ته زنگ وهلی و، ويې ويل: "اوس ځان خپلې مينې ته ورسوه او خپل يې کړه. زما له خوا ازاده يې."

زما په موبایل کې رویی نه وې. نو د ورور له موبایل نه مې زرغونې ته زنگ وواوه، ورته مې وویل: "کورنۍ مې غواړي ماته ښځه وکړي، خو دا وطن نور زما لپاره اور دی. غواړم زه خارج ته ولاړ شم. دلته نور نشم پاتې کېدای."

زرغونې په اندېښنه کې وویل: "په خارج ته تگ سره به ستا غمونه ختم شي؟ نازنین به دې له ذهنه ووځي؟ داسې مه کوه! که لاړې، نازنین به مړه شي!"

ما نور د زرغونې خبرو ته غور نه شو نیولی او اړیکه مې پرې کړه.

یو ملگري مې چې د ویزو په دفتر کې کار کاوه، ورته مې وویل: "سبا سهار راځم، ماته د جرمني ویزه په هر قیمت وي، ووهه." د هغه سره مې خبرې ختمې کړې، خپل موبایل مې بند کړ، او ویده شوم.

سهار مې خور راغله، راته یې وویل: "وروره، پاڅه چې لمونځ درنه قضا نه شي."

زه هم پاڅېدم، لمونځ مې وکړ، او لاړم. مور مې خپل لمونځ ختم کړی و او دعا یې کوله. مخې ته یې په مسله یا جاینماز کېناستم او ورته مې وویل: "په دې دعا باندې ما دم کړه." هغې دعا پای ته ورسوله. بیا مې خپلې خور ته وویل: "خوږې، لږې اوبه راته کیده چې جامې بدلې کړم." او بیا مې د مور په غیر کې سر کېښود.

مور مې په ویښتانو کې گوتې وهل او راته یې وویل: "زویه، نور دا خفگان دي ختم که، ټوله شپه مې ستا د خفگان له امله خوب نه دی کړی. تاسره چې څه وشول، دا به په تقدیر کې لیکل شوي وو. ته اوس د تقدیر سره جگړه کوي؟"

ما ورته وویل: "موري، زه دېته خفه نه یم چې نازنین ولې زما په نصیب کې نه شوه. خفه دېته یم چې نازنین ولې دومره لویه خبره مانه پټه کړي وه."

په دې سره مې له سترگو اوبښکې روانې شوې. "موري، هغې به له لومړۍ ورځې څخه راته ویلي وای چې زه د بل چا په نوم یم، ولې یې راسره داسې وکړل؟"

مور مې غمجنې سترگې راته واړولې او ویې ویل: "زویه، ته داسې فکر کوي چې هغه به خوشاله وي؟"

ما وویل: "نه موري، هغه هم زما په څېر په روغتونونو گرځي او ناروغه ده."

مور مې وویل: "ښه نو، که هغه ستا له غمه په داسې حال ده، نو ولې یې ملامتوي؟"

ما په ژرغونې غبر وویل: "موري، ملامته په دې ده چې ولې یې زما او خپل ځان سره داسې وکړل؟ زما علاج اوس یوازې مرگ دی، موري. زه پوهېږم چې د دې درد علاج نشته."

مور مې له ژړا نه په ډک غږ وويل: "مړه دې ستا د بنمنان شي، زويه، بيا داسې خبرې مه كوه. دومره زور نه لرم چې ستا غم وگورم."

ما په آه سره وويل: "موري، كه څه راباندې وشول، بښنه راته وكړه. كه ته مې ونه بښې، خداى به مې هم ونه بښي."

مور مې په خوله نرم گوزار راكړ او ويې ويل: "بنده كړه خوله دې، دا څه كم عقلي خبرې دي چې كوي؟" په همدې وخت كې مې خور غږ وكړ: "وروره، اوبه او جامې دې په تشاب كې دي، لاړ شه."

زه پاڅېدم، جامې مې بدلې كړې او كور ته مې وكتل. خور مې له سره ښكل كړ او ومې ويل: "مننه، زما گوډى، چې اوبه دې راته تيارې كړې."

بېرته راغلم، مور ته مې وويل: "موري، وگوره، زه څنگه ښكاري؟"

مور مې وويل: "ماشاءالله، سم شهزاده ښكاري."

ما ورته په ټوكه وويل: "نه يې منم، تر هغو چې د سر نه مې ښكل نه كړې."

سر مې ښكته كړ، مور مې ښكل كړم، او دواړو لاسونو يې زما په سر باندې كښ كړل. يوه شيبه په كور كې وم، بيا ووتلم، پرته له دې چې څه و وايم. د ښار په موټر كې كېناستم او مستقيم د خپل ملگري خواته لاړم.

ملگري ته مې وويل: "رئيسه، زما ويزه څنگه شوه؟"

هغې مخكې نه خبره كړې وه، پاسپورټ مې وراکړ او ويزه يې پرې وهله. له هغې ځايه مې حرکت وكړ، لنډه دا چې نن مې د توك ټول كارونه خلاص كړل. اوس يوازې پرواز ته انتظار وم.

شپه شوه، نهه بجې وې، سوچ مې وكړ. ته يوه ځل تليفون وگوره او كور ته خبر ورکه چې زه د ملگرو سره يم.

تليفون چې مې چالان كړ، د دومره ډير ميسجونه راغلي وو. زرغونې تر اويا ميسجونه كړي وو. زه د ميسجونو لوستلو ته شروع شوم.

كله چې تر غرمې زما درك نه وو شوي، نو زرغونې مې ورور نمبر ته زنگ وهلى و چې "فراز چيرته دى او تليفون يې ولې بند دى؟"

زما كشر ورور ته زما ټول ملگري معلوم وو، ټولو ته يې زنگونه وهلې او د خپلوانو نه يې معلومات كړې، خو هېچا ورته معلومات نه وو ورکړي. بيا يې زما هغې ويزه والا ملگري ته زنگ وهلى، هغې ورته ټوله كيسه كړې وه

چې ویزه یې وهلې او نن شپه دوه بجې یې پرواز دی. نو ورور مې د تیاره میدان په دروازه کې د ماښام نه ناست زه یې څارلم چې منې مې کړي.

بلخوا، چې ما د زرغونې میسجونه وکتل نو راته معلومه شوه چې ټول خبر شوي دي زما په اړه. زرغونې لیکلې وو:

"سلام فرازه، ته چیرته یې؟

فراز، زیری درکوم، په زیری کې به څه راکوي؟

فراز، ولي ځواب نه راکوي؟

فراز، د نازنین حالت بیا نازک دی، د ډیر تشویش نه لېونی کېږي.

فراز، دا ته څه کوي؟ الله او رسول ته وگوره، داسې کار مه کوه.

فراز، نازنین ستا شوه، هغه زیری دا وو، هغه د تره زوی ازاده کړه.

سلام فرازه، نازنین یم، نور بس! که نور مې د هجرا په اورونو سیځه.

زه ستا د یو غږ اورېدو ته ژوندې یم، داسې مه کوه، خیر دی، اوس خو هر څه ښه شول.

فراز، که تر شپې دې جواب رانکړم نو خبر به شي چې زه مړه شوی یم، نور د دې هر څه زغم نه لرم.

فراز، که غواړې، پلار به مې خپله درسره خبرې وکړي. هغه خبره ختمه شوه، ما ستا لپاره دومره قربانۍ ورکړې، او ته مې یوازې پریردې؟"

چې کتل مې د زرغونې زنگ راغی، ما دا میسجونه لوستل او ورته مې ژړل. زنگ مې وکي که چې یوه چغه مې واوریده. "فراز، د خدای لپاره راشه، کنه زړه مې نور چوي!" دا چغه د نازنینې وه چې په ژړا او سلگو کې یې راته کړه.

بیا یې وویل: "فرازه، په زړه مې څه کیږي، مړه کیږم." په دې وخت کې یې پلار موبایل واخیست او له کوټې نه ووت. راته یې وویل: "فراز، بچیه، ته همدا اوس حرکت وکړه او مونږ کره راشه، کنه دا ځل نازنین نه بچ کیږي، زما د سپینو ډکو خاطر وکړه."

ما ورته وویل: "کاکا، نازنین ته موبایل ورکه." هغې موبایل نازنین ته ورکړ. ما ورته غږ وکړ: "نازنین، زما غږ اورې؟"

د نازنين زړه سلگو دومره سترې كړې وو چې نور يې غږ نه شو كولي راته. ما بيا وويل: "نازنين، گوره، زه دغه دي روان يم ستا خواته، خو ته اول ماسره خبرې وكړه، كنه زما حالات هم خرابيږي."

نازنين، قربان دې شم، يو غږ راته وكړه، او په دې سره په ژړا شوم. نازنين زما غږونه اورېد، په ډېره تكليف يې وويل: "ته راځي؟"

ما وويل: "هو، دستي رسيرم، خير دى، ته ځان بيداره كړه، كه داسې مه كوه. هو، موبايل بند نه كړې، خبرې كوه، دغه دى حركت مې وكړو."

پاسيدم روان شوم، ټيكنسي مې ونيوله. نازنين سره مې خبرې كولې. ما وويل: "نازنين، ډوډى دې خوړلې؟" ويلې يې: "هو."

زرغونې غږ وكړ: "ته، هغې نه ده خوړلې، د سهار نه اوږي ده." ما وويل: "نازنين، خه راوړم، ما هم نه ده خوړلې، بولاني راوړم." هغې راته څه نه ويل. زرغونې غږ كړه: "بيراني راوړه، ددې ډير خوښيږي."

ما ډرپور ته وويل: "موټر يو هوټل ته تاو كړه." هوټل كې مې بيرانې ډوډى او يو څه نور واخيستل، او روان شولو. د نازنين غږ ورو ورو خه كیده.

لنډه دا چې كور ته نږدې شوم. ما زرغونې ته وويل: "موبايل كاكا ته ورکه." موبايل يې د نازنين پلار ته ورکه. ما ورته وويل: "كاكا، كه بده يې نه منې، زه درزم، ما نازنين او زرغونه يوازی پرېږدي، تاسو دې كوټې نه اوزى." هغې وويل: "سمه ده، بچيه، پخیر راشه."

كور ته يې ورسيدم، ما موبايل كې وويل: "دروازه خلاصه كړه." دروازه يې خلاصه كړه. د نازنين پلار وويل: "هغه كوټې كې ده." زه لارم كوټې ته، ننوتم او دروازه مې پوري كړه. نازنين چې زه وليدم، منډه يې كړه او په غاړه مې پريوته. دومره يې زما په سينې وژړل چې زما گريوان د هغې په اوبنكو لوند شو. ما هرڅومره ورته ويل چې بس، بس كړه، خو اخير يې راباندې گوزارونه شروع كړل: "تا ماسره ولي داسې وكړل؟ ته چيرته ځي او ما پرېږدې؟" زرغونه پاسيده، ما ترې لاس تاو كړ. د سر نه مې ښكل كړه او ورته مې وويل: "ليونې، زه هيڅ چيرته نه ځم او نه تا يوازي پرېږدم، وگوره، درته مخكي ولاړ يم."

نازنين خه ځان په ژړا سترې كړ،

ارامه مې كړه. غلي شوه. ځاى ته مې يوړه، سر يې زما په زنگون كېښود او اوبنكې يې روانې وې. ما ورته وويل: "نور بس كړه، ليونې، او پاسي، ډوډى مې راوړي، دا وخورو، اوږي شوي يم."

زما هم اوبنکې روانې وې، خو ځان مې کلک کړی و.

نازنین ته مې وویل: "اوس به دې پلار راشي، شرم دې."

ویل یې: "نه، پاسم رادي شي. نه شم کینیستلی، زړه مې درد کوي."

کوټه کې ارامه شوه. د نازنین مور او دواړه خورگان راغلې. "ستړي مه شي!" یې وکړه. زه غلی، د نازنین له خوا پاسیدم. نازنین کلک ونيولم، "چیرته مه ځه، کینه."

بیرته کینیستم. موبایل ته مې فکر شو. کتل مې، ورور مې راته څو زنگونه وهلي وو. ما نازنین ته وویل: "دې ورور ته مې جواب ورکم، سودا به یې وي."

ویل یې: "همدې ځای نه زنگ ووهه."

زرغونې راته وویل: "هغه ستا په خاطر د ماښام نه د تیاره میدان په دروازه کې ولاړ دی."

ما ژر زنگ ووهو. "هلو، وروره، ته چیرته یې؟"

ما وویل: "وروره، زه نازنین دي کره یم ته لار شه، خپلي وظیفې ته."

ورور مې حیرانه شو. ویل یې: "زه د ماښام نه دلته ولاړ یم چې تا هیسار کم لار نه شي."

ما وویل: "وروره، نورې خبرې بیا کوو، زه هم درزم. ناوخته ستا خواته"

ته کور ته زنگ ووهه چې د مورجاني به سودا وي. نوره مې اړیکه پرې کړه او راغلم د نازنین سره، ته ودریدم."

ما زرغونې ته وویل: "زرغونې، هغه ډوډۍ واچوه، زه اورې شوي یم، او نازنین به هم اورې وي، چې وخورو."

نازنین مې کینوله، او د نازنین مور ته مې وویل: "مورجاني، که ستا اجازه وي، زه به نازنین ته په خپلو لاسونو د چایو سره ډوډۍ ورکم، ځکه دې ته ورجي ښي نه دي."

ټولو وځانډل.

نازنین وویل: "قسم دی، که یو کپ ډوډۍ د چایو سره وخورم."

ما وویل: "نازنین، اورې کیره، مه دا ورجي، هر وخت پیدا کیري، خو ستا صحت نه پیدا کیري. ته به د چایو سره ډوډۍ خوري."

لنډه دا چې زرغونې ډوډۍ تياره کړه، دسترخوان يې هوار کړو. نازنين مې ښکته کړه، ما وويل: "د لاسونو لپاره اوبه راوړي."

نازنين وويل: "زما لاسونه مې پاک دي."

ما وويل: "خاوري پاک دي، د سهار نه په ژړا يې او پوزه پرې کشوي، ورشه، لاسونه دې ومينځه."
بيا ټولو وځانډل، خو نازنين ضد وکړ او کيناسته.

مونږ دواړه په ډوډۍ خوړلو شروع وکړ، زرغونه مې هم کينوله. نازنين وويل: "گوره، زرغونې ته بيا هغسي ستونه ونکړي چې ډوډۍ خوره دا وخوره هغه وخوره، کنه زه پاسم." ما او زرغونې ورپورې وځانډل

نازنين د ډوډۍ خوړلو په دوران کې راته وکتل، او بيا په ژړا شوه او په غاړه مې پريوته: "خه، ته ما پريږدي، او زى، زما دې حالاتو ته هم نه گوري! فراهه، تا ماسره ولې دا څو ورځې داسې وکړل؟ هېڅ دې په ما زړه درد نه کو، هېڅ دې نه ويل چې دا به مړه شي."

ما ورته وويل: "نازنين، زه هېڅ چيرته نه ځم، دا وگوره، درسره ناست يم، او چې څه مې کول، هغه مجبوري وه، مور سره هغه وخت دا کار مناسب نه و."

بيا مې ورته وويل: "هله نازنين، ما او تا په خبرو شو، او زرغونې هرڅه خلاص کړل."

يو ځل يې وځانډل: "تاسره د خيټي غم دى، د غم زويه."

ډوډۍ مو وخوړه، نازنين لاره، مخ او لاس يې پرې مينځله، د سر وينستان يې جوړ کړل، ټکري يې سم کړم.

کيناسته د خبرو شور شو يو بل سره مو خبري کولي د نازنين پلار هم راغې او کيناستو خبري مو شروع کړي ماته يې د خپل وراهه کيسه وکړه چې دغسي کار يې وکړو

ما ورته وويل کاکا جانه زه هېڅ په دي اړه ويل نه غواړم که يې ووايم تاسو به وايي چې دا په دي کار خوشاله دي خو نه

څه چې وشو په هغې کې زه هېڅ گنهگار نه يم زه هېڅ خبر نه وم پاتي شوه د وراهه مسله دي

هغه د هغې حق دي دا ډير غلط کار دي چې څوک لور خور په ماشومتوب کې د چا په نامه کوي يا خپل ځوى ته يو څوک په نامه کوي

دا د هري بيغلي او ځوان حق دي چې د خپل ژوند ملگري پخپله وټاکي په دي کار کې بايد والدين مداخله او خپله خوبه ونکړي

تر ناوخته ناست وو د نازنين مور خورگاني او زرغونه د نازنين سره په خبرو مصروف وو ما چای وڅښلو د نازنين پلار ته مې وويل

کاکا جانه زه به اوس لار شم شپه هم ناوخته شوي او ورور به مې هم په طمعه وي

نازنين پاسيده پلار ته يې وويل دا پري نږدي چې لار شي همدلته يې پاتي که

ما ويل نه نازنين ځم ورور به مې په طمعه وي

ويل يې زه د هرڅه نه خبره يم چې تا ويزه او ټيکت اخستي او نن شپه دوه بجي زي خارج ته

د نازنين پلار وويل زويه داسي کار ونکړي لار نه شي زه به دي ورور ته زنگ ووهم چې فراز مونږ هسار که

ما ويل نه کاکا نه پاتي کيرم ځم

نازنين زه هيڅ چيرته نه ځم سهار بيا رازم گورم دي

نازنين وويل نه فراهه ته نه رازي بيا

هيڅ چيرته نه شي تللي

که بيا هم نه حساريږي نو پاسپورد او اسناد دي ماته راکړه بيا لار شه

نازنين ټينگار کاوه چې پاتي شم. ما غوښتل په يوه چل ځان خلاص او لار شم، نو نازنين ته مې وويل: "زما ټول اسناد او وسايل په هوټل کې دي، زه هيڅ ځای ته نه ځم." خو نازنين زما خبرې هيڅ نه منلې. ما بيا د نازنين پلار ته وويل: "کاکا جانه، غواړم له تا سره يوازې خبرې وکړم."

زه او د نازنين پلار له نورو جلا شوو، او ما ورته وويل: "کاکا جانه، ما ټيکت اخيستی، نن شپه دوه بجې مې پرواز دی. زه نه شم کولی چې پاتي شم، غواړم لار شم."

د نازنين پلار راته وويل: "زويه، که دې مخکې موبایل نه وای اوکي کړی، نو په الله يقين وکړه چې مور فکر کاوه نازنين به نن شپه ژوندۍ پاتي نه شي. ستا په راتگ او ليدو حالات يې بيرته سم شول. زويه، که ته بيا ولاړ شي، نو نازنين به مړه شي. زه نازنين په داسې حالت کې نه شم ليدلی. ته پوهېږې چې کله مې وراره انکار وکړ، ما څومره د نازنين د خوبۍ لپاره هڅه وکړه. زويه، ته هر څه پرېږده، د هر څه تاوان به زه درکوم. نور خلک د

هلک لپار په خواست پسې زي، خو زه خپله لور لپاره تاته په مرکه درځم. خو خیر دی، ته پاتې شه او له خپل کار نه تېر شه."

ما چې د نازنین د پلار خبرې واورېدې، زړه مې ډېر زیات درد وکړ. ورته مې وویل: "راځه، کاکا، لاړ شو." نازنین ته مې خپل د سفر ټول اسناد ورکړل، ورته مې وویل: "واخله، نازنین، چې اعتبار دې پرې وشي. تا همدا غوښتل، اوس اختیار ستا دی. څیرې کوي یې، سوزوه یې که، که له ځان سره یې ساتې." نازنین زما په دې کار دومره خوشحاله شوه چې له سترگو یې اوبنکې روانې شوې. ما ورته وویل: "ښه نو، اوس اجازه راکړه چې لاړ شم. ورور به مې انتظار وي، سودا به یې وي." د نازنین پلار او کورنۍ یې ډېر ټینګار وکړ.

"خو ما وویل چې نه، اوس ځم، او سهار خامخا راځم. د هغوي سر مې خدای پاماني وکړ او ترېنه روان شوم. لنډه دا چې د ورور خواته مې ورسیدم. ورور ته مې ټوله کیسه وکړه چې خبره دغسې شوه. هغه هم خوشاله شو، ویې ویل: 'ته سهار هغوي کره لاړ شه او ورته ووايه چې مور مرکه دروړ.' ما وویل: 'سمه ده، زه به سهار ورشم.' بلخوا، د نازنین د تره زوی د نازنین په خاطر خپلې کورنۍ او د نازنین پلار ته دروغ ویلي وو چې هغه له یوې جینۍ سره مینه کوي. د دې موخه دا وه چې نازنین خپلې مینې ته ورسیري.

شپه تېره شوه، سهار شو، ما د ورور نه اجازه واخیسته او د نازنین دي کره لاړم. چای یې راوړ، او د چای تر څښلو وروسته مې د نازنین پلار او نازنین ته وویل چې 'زه ځم کور ته، چې د مور به مې سودا وي.' بیا مې ورته وویل: 'کاکا ککه دي خوښه وي تاسي هم راسره لاړ شي، زموږ کره. د کلي ننداره به هم وکړي او زموږ ژوند به هم وگورئ. کنه، زه وایم چې همدا اوس یو ځای لاړ شو.'

نازنین په خوښۍ چغه کړه: 'خومره ښه! زما هم ډېر ارمان دی چې کلیوالي ژوند وگورم. زه چې لاړ شم، پلاره؟' پلار یې وویل: 'فرازه زویه، ته لاړ شه. مور به په ورځ-دوو کې درشو او خامخا درځو.' ما وویل: 'سمه ده کاکا، زه به په تمه يم او ستاسو په راتگ به ډېر خوشاله شم په همدې مو صلاح وکړه او ما ترېنه رخصت واخیست.

نازنین په تلو تلو کې راته وویل، "گوره فرازه، دا وار سم موټر کې کینه چې بیا خدای مکره د کومې حادثې سره مخ نه شي."

ما وويل، "سمه ده." موټر کې کيناستم، حرکت مې وکړ، او کور ته چې ورسېدم، ورور مې راباندې شروع وکړه. بڼه سم يې وغربولم.

خو دا ځل مې زړه خوشاله وو. چيرته د تختېدو نيت مې نه وو. ځان مې غلې نيولی وو. ورور مې چې بڼه ځان ستړی کړو، کيناستو او راته يې وويل، "وروره، ته انسان يې که زناور؟ ته ولې په خبرو پوهېدل نه غواړې؟

ايا زما په روزنه کې کمي راغلې وې که په پالنه کې؟ ما خو د دې ورځې لپاره تاسره خوارې نه کوله چې ته دې داسې بې سره شې. ما خو د خپل وجود په خولو لوی کړی يې. په تا مې تعليم وکړ چې درنه سم انسان جوړ شي. تا دا هر څه هېر کړل. دومره نه وايې چې د دې مور او ورور په زړه څه تيريري.

گناه دې خپله ده او سزا يې مور ته راکوي. ولي، فراه، دا په تا څه وشول؟

مور خو په تا ډېر ناز کاوه، ډېر حساب مو کاوه.

بيا يې زما مور ته وويل، "نن جبار کاکا کره لاره شه او د دې د کوژدې غم وخوره."

زړه مې درز وکړ، "خدایه! دا په څه لاندې اووېستم؟ اول د نازنين هغه لاندې او اوس چې هر څه سم شول، دلته دا لاندې."

ما ورته وويل، "وروره، خير دی. دې خبرې نه تېر شه. ما جلی خوښه کړې ده. زه بغير له هغې د بلې جينې سوچ هم نه شم کولی."

د ورور سترگې مې له اوبنکو ډکې شوې او وي ويل، "بڼه، سمه ده. دا حق هم زموږ نه واخله. مور خو تا لپاره داسې ځای خوښ کړی وو او دا زما او د مور ارمان هم وو."

ما مې مور او ورور ته وويل، "خير دی، وروره. تاسو د هغې کورنۍ وگورئ، جلی وگورئ. که مو خوښه نه شوه، بيا به زه ستاسو خوښه کوم. خو يو ځل تاسو هغه خلک وگورئ."

مور مې وويل، "زويه، څنگه چې فراز خوشاله وي، مور هم خوشاله يو."

ددي چې کومه جلی خوښه ده هماغه به ورته وکړو

ورور مې هيڅ ونه ويل پاسيدو او روان شو

ما مې مور ته وويل خير دي موري ته مې ورور پخلا کړه زه بغير له نازنين نه د بل چاسره واده نه کوم

مور مې وويل سمه ده زويه ته غم مه کوه زه يم هرڅه سموم ته بي غمه شه

لنډه دا چې ماښام شو ټول کور کې ناست وو مور مې مشر ورورته وويل زويه خفگان پريږده دا ددوي ژوند دي پريږده چې دوي خوشاله وي مونږ يې ورسره څه

ورور مې وويل سمه ده چې دا خوشاله دې په دي رشته زه هم ددې خوشالي غواړم خو زه به د جبار کاکا لور زورور غواړم او کوم به يې

ما وويل وروره د جبار کاکا کورنۍ زما هم خوښه ده هغه به مې کشر ورور ته وغواړو.

ورور مې ومنله خو ډير خفه وو

شپه مو جوړه کړه زه لارم خپلي کوټي ته ما د ورزي په جريان کې شو ځل د نازنين پوښتنه کړي وه خو بيا مې ورته ميسج وکړو

سلام نازنين څنگه يې اوس د طبيعت څنگه دې

ويل يې څه يم د خان صيب زويه اوس به دي هم پوښتنه نه کوله

ما ورته وليکل نازنين د کورنۍ سره مې ناست ومشوري مو کولې

څه کورنۍ دي څنگه ده فرازه

ما ويل شکر دي څه ده خو زما پوښتنه مه کوه زه څه نه يم

نازنين وليکل الله دي خير کړي څه شوي فرازه

ما ويل مشر ورور مې دومره ووهلم چې ټول اوجود مې ټوک ټوک دي

ولې په څه خبره يې وهلي

ويل يې چې ته څنگه دومره غټ کار بغير زمونږ له اجازي کوي او کړي دي دې

نازنين وخاندل هههههه شکر چې خمبیره يې کړي د ورور د لاسونو قربان شم ما ښيرا کړي وه چې خدای دي

زما د دردولو بدله درنه واخلي او دغه دي زما خيرا قبوله شوه

ما وويل نازنين زه د ورور په گوزارونو او وهلو خفه نه شوم خو کله چې سترگي له اوبښکو ډکي شوي او راته يې

وويل چې ما ته د همدې ورځې لپاره لوی کړي وي چې داسي به کوي نو دي وخت کې مې زړه ډير خفه شو

او له ځان سره مې وويل فرازه لعنت شه او په تا شه چې د مور سره دي د پلار په شان وروره هم خفه کړو

نازنین هم زما د ورور د حالت په اوریدلو خفه شوه

وي ويل فراهه ستا د لاسه ما هم خپل مور او پلار ازار کړل تکلیف مې کړل ټول ستا د لاسه

تا دومره ماته صبر ونکړو چې زه مسله هواره کم تا د غوايي په شان منډه ووهله

زړه خو مې غواړي چې درته خر وليکم خو بيا وایم چې د خر توهين ونه شي

ته ولي دومره کم عقل شي یو دم

ما وويل دا هرڅه ستا د لاسه وشول

چې کتل مې د زرغونې زنگ راغې.

زنگ مې اوکي که سلام يې وکړو او شروع شوه

های بي انصافو وير او ژړا لپاره زه ومه د خير او خيريت خبرونه ما وړل راوړل وژړیدم زه ستاسونه زیاته اوس
چې خپلو کې خوشاله هستي د يو ساعت نه زياد وخت وشو چې نه تا فراهه وويل چې زرغونه څنگه ده يا سلام
مې کوه او نه نازنین وويل چې زرغونه سلام کوي مطلب اشنا خلکو

ما ورله په ټوکو کې وويل زرغونې د نازنین نه تا ماسره ډير بد کړي که زنگ دي نه واي وهلي اوس به جرمني
کې وم خو ستا د لاسه دي بلا ته پاتي شوم

زرغونې په کړس کړس وځانډل غوښتل يې چې نازنین ماپسي په غوصه کړي نو کړل يې

خا تاته اوس نازنین بلا ښکاري دي غريبي ستا لپاره امریکه پرېښوده ته يې احسان هم نه مني

موبايل د دواړو مينځ کې ايخي وو او اواز يې جيگ وو

نازنین وويل فراهه د يو جرمني تک لپاره دي زه بلا کړم ما ستا لپاره څه ونکړل اخير مې د مننې نتيجه دا شوه

ما ورته وويل نازنین ستا د لاسه خو زه هم نن خمبیره شوم او ورور مې خه په مړه خيټه وهل راکړل ديته خو نه
گوري

په دي خبري زرغونې وځانډل

نازنین وويل سمه ده چې زه بلا يم نور به درسره خبري نه کوم همدې سره يې موبايل بند که

ما که هرڅومره د نازنین او د زرغونې موبایل ته زنگونه او میسجونه وکړل ځواب یې رانکړو موبایل مې سر ته کیښود او ویده شوم

سهار په وخت نازنین دوه زنگونه ووهل او بیا یې میسج وکه پاسه لمونځ وکه

ما ورته ځواب ورنکړو کتل مې خورمې راغله ویل یې وروره ویخ یې رازه اوبه مې درله د اودس لپاره اچولې لمونځ وکه

پاسیدم لمونځ مې وکړو راغلم خپل ځای ته کتل مې نازنین بیا دوه میسجونه کړي وو چې ولي ځواب نه راکوي

ما بیا ځواب ورنکړو چای ته لارم مشر ورور مې وویل زمونږ گاونډې بلال ته یې کوژده کړي شپي ته یې د شیرین خوري پروگرام دي ټول کلیوال یې دعوت کړي

ماته یې وویل تاسو ټول مونږ کره مازیگر راشي ستاسو کور کې به سړیو ته ځای جوړ کو

مور مې وویل سمه ده زویه گاونډیتوب دي او یوه شپه ده خیر دي تکلیف به وکو

چای مې وڅښو او بهر ووتلم گورم چې ټول کلیوال ملگري راټول دي

خواته یې ورغلم هغوي د بلال د کوژدي خبري کولي گپ مو لگولو نهه بجې وي چې،

نازنین میسج وکو فراهه موبایل اوکي که یو څه درته وایم ما بیا ځواب ورنکړو لکه شیبه وروسته د نازنین پلار زنگ ووهو

بلاله بچیه مونږ درزو ستاسو خواته

ما وویل که ورته وایم چې مه رازي دلته داسي چل دي هم نه کیدو که ورته وایم چې راشي هم نه کیدو دوه لانجو کې گیر وم

اخیر مې ورته وویل سمه ده کاکا جانه راشي زه به مو مخي ته درشم

ویل یې تکلیف مه کوه خو صرف ادرس راکوه مونږ خپله درزو

ما وویل سمه ده چې ننگرهار ته ورسیدی زنگ ووهي زه درله ادرس درکوم

موبایل مې بند کړو لارم کور ته ورور مې هم کور کې وو ما مې مور ته وویل موري هغه خلک رازي

مور مې وویل کوم خلک زویه ما وویل هغه نه دي

کوم څوک یادوي هغه هغه کوي او نور نوم یې نه اخلي

ما وویل هسي نه ورور مې غوصه شي

ورور مې وویل رزيله خو سمه خبره وکه کنه اوس پاسيرم درپسي

ما وویل نازنين دي کورني رازي چکر ته او مونږ کره رازي

ورور مې وویل اوس به څنگه وکو شپي ته خو دلته خلک رازي او دوي هم دي

مور مې وویل نو څنگه کوي زه خير دي مونږ سره به لاږ شي گاونډيانو کره ساعت به یې هم تير شي

لنډه دا چې زه بازار ته لاړم د غرمي لپاره مې تياري وکړو دولس نيمي بجي وي چې نازنين دي ورسيدل.

زه او ورور مې مخې ته لاړو. ورور مې وویل: "فرازه، ته دا بنځې کور ته یوسه، زه او ډگروال صاحب به حجرې ته لاړ شو."

زه له نازنين دي سره شوم او کور ته مې یوړل. ټولې کورنۍ مې ورته ستړي مه شي وويله، بيا مې هر يو ورته بېل بېل معرفي کړل. خو کله چې د نازنين نوبت راغی، هغه زما نه مخکې شوه او ويې ويل: "زما نوم نازنين دی." بيا مې د مور غور ته نږدې شوه. زه هم نږدې شوم چې څه وايي. مور مې وویل: "لري شه، زموږ په منځ کې کار نه لري." نازنين يو څه ورته وویل، مور مې وخنډل او له سره یې بڼکل کړه.

ما مور ته وویل: "موري، اوس به ماته حال ووايي چې دې درته څه وویل."

مور مې وویل: "نازنين وايي، پلار مې تېري شوی. فراز ته ووايه چې حجرې ته اوبه یوسي."

ما ورته وویل: "نه موري، دا خبره نه وه. ويې ويل، ته ځې که لرگي درپسي واخلم!"

خور مې په جيگ کې اوبه راوړلې چې دا یې يو څه حجرې ته. ما اوبه واخيستې او مور مې نازنين دي مخکې کړل. کوتې ته ننوتل. ما د نازنين پلار ته گيلاس ډک کړ. هغه اوبه وڅښلې.

ما ورته وویل: "کاکا جانه، په لاره کې خو به تکليف شوی نه یې؟"

ميرويس خان کاکا وویل: "نه بچیه، ډېر ښه او په آرامه راغلو. بس تا چې کومه لاره خودله، په هماغه روان وو. هېڅ مشکل نه و."

ما وویل: "کاکا جانه، ډېر ښه کار مو وکړ چې چکر مو ووايه. لکه به ستاسو ذهن هم بدل شي او د ماشومانو هم، او د نازنين لپاره هم ښه ده چې فکر یې يو څه سم شي."

دې وخت کې مې د ورور فکر یوسل او اتیا درجې گډوډ ښکاره شو. چې مې وکتل، شونډې یې وچپچلې او پاڅېد. ویې ویل: "ډگروال صاحب، که ستاسو اجازه وي، دوه دقیقو لپاره به بهر ووزم."

ورور مې ووت. میرویس خان کاکا وویل: "هو بچیه، د کلي تازه هوا او ارام چاپیریال انسان ته سکون ورکوي، او چې بیا شنه فصلونه گوري..."

دې وخت کې مې ورور آواز وکړ: "فرازه جان، ته دا ترکاری کور ته یوسه."

ماته خو د ورور وضعیت معلوم و. کله چې له حجرې ووت، نو په ځان مې کلمه ش ه ادت وویل او روان شوم. څنگه چې مې د حجرې له دروازې قدم بهر کېښود، ورور مې په ویښتانو کې گوتې واچولې او د حجرې شاته یې کش کړم.

"د شرمېدلي زویه! ته نه شرمیرې چې د نازنین د پلار مخې ته داسې خبرې کوې؟ تا کې شرم شته کنه؟ تا خوزه وشمولم!"

ما وویل: "وروره، ما نو څه کړي چې ته اوس غوسه یې؟"

ویل یې: "خلک د خسر مخې ته داسې خبرې نه کوي! او کله دې ما ته په مینه ویلي چې ورور جان؟ د نازنین پلار ته هر خبره کې کاکا جان، کاکا جان کوې! زه دې وشمولم."

ما زر وویل: "وروره، میرویس کاکا غږ وکړه."

دې سره یې یوه کلکه لغته راکړه: "ورکه شه، د شرمېدلي زویه!"

زه هم نېغ د کور په دروازې د گډوډو ویښتانو سره ننوتم. چې کتل مې، نازنین او زرغونه زما خور سره په اشپزخانه کې ډوډۍ تیاروي. نازنین زما د حالت په لیدو وخنډل او ویې ویل:

"فرازه، دا ویښتان خو دې اوس پورې سم وو. دا څنگه داسې ځنگل شول؟"

نږدې شوم، ټول غوږ شو. ما وویل: "ورور مې یوه لغته راکړه او له ویښتانو یې څوړند کړی وم!"

نازنین او زرغونه وخنډل. خور مې پاڅېده، زما ویښتان یې سم کړل او راته یې وویل: "ولې وروره، څه دې کړي وو؟"

ما وويل: "هيڅ، صرف دومره مې د نازنين پلار ته وويل چې ښه دې وکړل چې ماشومان دې چکر ته راوړل. زه د نازنين په ليدو ډېر خوشحاله شوم، نو ورور اول خپله له حجري ووتو او بيا يې ماته اواز وکړ، او د دې خبرې سزا يې راکړه."

هغوی بيا وخنډل. خور مې وويل: "شکر وباسه چې د هغې بلې ورځې په شان يې نه يې وهلی!"

نازنين وويل: "ښه ده چې ستا حال مې په سترگو وليد چې ځان سمبال کم!"

دې وخت کې مې د ورور توخي شو. ننوت کور ته. زه اول د خور شاته پټ شوم، بيا مې وويل: "هسې نه چې د دوی په مخ کې دې سپک کړي!" ژر ووتلم، خو بيا يې هم وليدم.

ما خور ته اواز وکړ: "څانگې، دا ډوډۍ څنگه شوه؟ مېلماڼه مو له ولبرې مړه کړل، ژر کوه!"

ورور مې هم راغی چې خور پسې غوصه شي. نازنين غږ وکړ: "دا بېچاره خو لگيا ده، که ته يې کار ته پرېږدې! راغلې يې او د مشر ورور غيبت دې شروع کړی!"

رنگ مې تک ژير شو. ورور مې وويل: "ورشه فراز جانه، ته حجره کې کينه. ډوډۍ زه خپله راوړم. بيا دې کور کې ونه وينم، رزيله!"

ما منډه کړه او له کوره ووتلم. حجري ته لاپم. ما او ميرويس کاکا خبرې کولې، چې کتل مې، ورور، خور، نازنين او زرغونې ډوډۍ راوړه. زه ژر پاڅېدم، لاسونو کې مې اوبه واچولې، دسترخوان مې هوار کړ، کيناستو ډوډۍ ته. ورور مې وويل: "ورشه مالگه راوړه!"

لاپم د مالگې پسې. نازنين مې مخې ته شوه. ما ورته وويل: "رزيلي، څوک په داسې وخت کې داسې خبرې کوي؟ تا خو مرگ ته جوړ کړی وم! اوس مې هم زړه وايي چې خير دی، نشته!"

نازنين وويل: "تا ولې د ځان د خلاصون په نيت څانگه بېچاره په خوله کې ورکړه؟"

ما وويل: "مالگه راکړه کنه، اوس به بيا راخوشي وي!"

مالگه مې واخيسته او لاپم. ورور مې بيا وويل: "لاړ شه چاقو راوړه."

بيا لاپم، چاقو مې راوړ. ويې ويل: "لاړ شه، لږه شربا راوړه!"

شربا مې راوړه. ويې ويل: "لږې وريچې راوړه!" وريچې مې راوړې، قرارې يو ځای ته کېناستم.

ميرويس کاکا وويل: "راشه فرازه، زموږ سره ډوډۍ وخوره."

ما وويل: "نه كاكاجانه، تاسو چې راتلئ، زه وړی وم، هغه وخت مې وخوړه. اوس مې زړه ته نه كېږي."

ورور مې وويل: "خوره ډگروال صاحب! هلک دی، هر وخت چې وړی شي، ډوډی به خوړي!"

دوی ډوډی وخوړه، ما لوبني چلول پيل كړل. د ولبرې له امله مې كولمې تاوېدې. چې كور ته لاړم، هغوی هم ډوډی ته ناست وو. خور ته مې اشاره وكړه، هغه راغله. ما ورته وويل: "ماته ژر ډوډی واچوه! هلته خو راباندې ورور ډوډی زهر كړه كنه، د ولبرې له امله بيهوشه كېرم."

خور مې راته ډوډی واچوله، او همالته په اشپزخانه كې كېناستم. نازنين ډوډی خوړلې وه، لوبني يې راوړل. زه يې وليدم، راته يې وويل: "ولې دې هلته زما د پلار سره نه خوړله؟"

ما وويل: "خبرې مه كوه، ټول ستا د لاسه!"

نازنين راغله، د وريجو نه يې مړی جوړه كړه. دې وخت كې زرغونه او خور مې هم راغلل. نازنين وويل: "خوله خلاصه كړه!" او مړی يې راكړه. خور مې لاړه. زرغونې وويل: "څه يوه فلمي صحنه ده؟ څه مينه ده چې معشوقه په خپل لاس عاشق ته ډوډی وركوي!"

ماته خدا راغله، او هر څه مې بيرته وگرځول. چپلی ته مې لاس كړ، تخته زمونږ ټوله مينه دې خرابه كړه! ته خو دا خبرې د سوخت نه كوي!"

زرغونه په خدا شوه. ما نازنين ته وويل: "ته لاړه شه كوټې ته، كه په دې حال كې مې ورور وليدم، د غواگانو سره به مې تړي!"

هغوی وخنډل، نازنين روانه شوه. زه هم پاڅېدم او بيرون، حجرې ته لاړم. چې گورم، ورور مې او ډگروال صاحب په حجره كې نه شته. زه هم د ويالې په لور روان شوم. چې كتل مې، هغوی اودسونه كړي او د كلي مسجد په لور روان دي.

زه بيرته كور ته ستون شوم. خور ته مې وويل: "خوري، دې مېلمنو ته خو دې باغ پوري چكر وركړه، چې تازه مېوې او سبزي وگوري."

خور مې وويل: "سمه ده وروره، اوس خو مو ډوډی وخوړه، مازديگر به يې يوسم."

نازنين وويل: "هو، مازديگر به لاړ شو."

ما وويل: "اوس تيار ماړه هستي، تش به ورته گوري! مېوې او سبزي به درنه په امان كې وي!"

زرغوني وويل: "هرخومره چې ماږه يو، ستا له كسته يې شكو او خورو!"

ما وويل: "بلكل، تاسو خو د اوبښ د نسل نه هستي! گوره، دلته ښار نه دی، خپل ځان سره مو گوزاره كوي. بيا مو په نيمه شپه نه شو په منډه كولى!"

دريواړو خندا وكړه. نازنين مې خور ته وويل: "راځه، اول به لمونځونه وكړو او بيا به لوسني ومينځو."

زه هم بهر ووتم. مازديگر و، كور مو خالي كړ. دننه كور كې مو ديگونه باندي كړل، او بهر حجره او ډېره كې مو كټونه او سترنجي هوارې كړې د سيل او مېلمنو لپاره.

سهار، مور ملگرو په پټه پلان جوړاوه چې هنرمندان به راوړو. ما ملگرو ته وويل: "زما خو مېلمانې راځي، تاسو ښار ته لاړ شئ او هنرمندان راولئ." هغوى همداسې وكړل. هنرمندان هم ورسېدل، هلكان ورسره شول او د كلي په پټو كې يې چكر وركاوه. ورور مې او د نازنين پلار هم د كلي پټو ته په چكر وتي وو. ټول كليوال په خوشالۍ سره د كارونو كې بوخت وو، هر يو په منډه وو.

نازنين راته زنگ وواځه: "فرازه، چېرته يې؟"

ما ورته وويل: "ډېره كې يم."

وې ويل: "باغ ته راشه."

لاړم، چې كتل مې، خور مې د ټكري په پلو كې مالگه له ځانه سره وړي. نازنين، خور مې، او زرغونه په پټو كې بادرنگ شكول. ما ورته وويل: "دا د خوړلو نه دي، واړه دي!"

وې ويل: "مور يې خورو، ستا يې څه؟" بيا يې ماته كامره راكړه او وې ويل: "ته په دې زمور عكسونه اوباسه!"

هغوى بادرنگ شكول، ما يې عكسونه ويستل. كيناستل د بادرنگو خوړلو ته. ماته يې وويل: "ته هم راشه!" ما وويل: "زه يې نه خورم او له تاسو سره هم نه كينم."

زرغوني زما خور ته مې وويل: "ته راځه، لاړ شو هغه ځاى نه لږ مولى سرخك هم راوړو." هغوى لاړل، زه د نازنين خواته نږدې شوم. نازنين وويل: "د غم زويه، يوه غاړه راكړه! څنگه دومره لري لري گرځي؟"

ما وويل: "د غم لورى څه پوهېږي؟ د قارون په شان ورور مې دي ډېر پام كوه كنه، هر څه به خراب كړي. او بل، د ځانگې مخې ته زه نه شم كولى له تا سره سمې په مينه خبرې وكړم."

وې ويل: "سمه ده، فكر مې دى، پام كوم، خو ډېر مه وركپړه."

ما وويل: "نازين، زمور کورنې دې خوبه شوه کنه؟"

وې ويل: "ستا نه مې دوی ډېر خوبش شول! مورجانه وگوره، که شپه او ورځ خبرې ورسره وکړې، انسان نه تنگېږي. وريندار وگوره، څومره د مورجانې خيال ساتي."

نازين وويل: "او د څانگې خو مه وايه! که مور بېرته واپس لاړو، نو قسم دی چې د څانگې پسې به ژبې شمه. څومره خوږه او مهربانه ده، فرازه! هېڅکله څانگه خفه نکړه، ډېره معصومه جلی ده."

پاتې شو کلی، دا مې هم ډېر خوبش شو. څومره ارامه، شنه، او خوږه فضا لري! ته په الله يقين وکړه، ډېر مې زړه خوشاله دی."

ما ورته وويل: "لکه چې بد زه يم، چې هېڅ تعريف دې راته ونکړ!"

دې وخت کې زرغونې وويل: "تعريف، تعريف نه لري!"

نازين وويل: "بد به ستا په ليدو شکر وباسي! چې دا خو مور نه هم بد دې. تا ماسره څه ونه کړل! ټول عمر کې مې ډاکتر نه پېژانده، ستا د لاسه مې هغه هم وليد! ليدل خو لا څه کوي، په شفاخانه کې دې راباندې شپې وکړې. تا کې ښه توب چيرته دی؟"

خور مې وويل: "نازين خورې، ته پوهېږې چې په دې کوم حالتونه تېر شوي؟ په ډېرو سختو کې يې نه دی ژړلی، مگر چې کابل نه راغی، دومره يې وژړل چې ان ډاکتر ته مو يووړ. يوه نيمه ورځ په کوما کې و."
"يوه ورځ خو ورته په تعجب کې شوم. هېڅ بې هېڅه يې زه ووهلم، او بيا يې د غاړې نه تاوه کړم. راته يې ويل: 'خفه نه شي' او ژړل يې."

په دې خبرو د نازنين سترگو کې اوبنکې راغلې. راته يې وويل: "فرازه، ستا دې زما په سر قسم وي، که ته به په څانگه نور لاس پورته کوي!"

ما وويل: "سمه ده، تاسو مو کيسې او خوراگونه کوي، زه درنه لارم."

حرکت مې وکړ، لارم ډېره ته. ماښام شو. لمونځونو نه وروسته مو ډوډی ورکړه. ډوډی خلاصه شوه، هنرمندانو خپل سازونه سر کړل او سيل شروع شو.

لومړی نغمه يې په ساز کې دا ونيوله:

"دا زمور زيبا وطن"

ورپسې يې دا نغمه ونيوله:

"ورور مې ولاړ وو، تا مې تاوکرل مړوندونه..."

وې لیدم: "قسم دی یاره، وې لیدم!"

دې نغمه پسې يې د ملنگ جان روباعي او غزل شروع کړ. د غزل پسې يې چاربيته وويل. او نور يې سروکي او تپي شروع کړل.

زموږ د کلي ځوانانو ډله معلومه وه، هر يو به نمبر په نمبر پاڅېده او گډاگانې به يې کولې.

ورور مې هم ناست و، د نازنين پلار هم ناست و. هلکانو زه هم گډا ته پورته کړم، ما هم ښه گډا وکړه. هلته په کور کې د ښځو سيل هم شروع و، نازنين ورته عجيب عجيب کتل او خوشاله وه، ښه ساعت يې تېر و.

موږ هم ميدان گرم کړی و، گډاگانې او اتڼونه مو کول، چې نازنين زنگ وواهه. ما اوکې کړه. ويې ويل: "فرازه، زه په بام ناسته يم، ته گډا وکړه چې دې وگورم."

ما چې بام ته وکتل، سم نه ښکاره کېده، خو بام ډک و. چای راوړه، هنرمندانو ته يې سيل بند شو، چای يې وڅښل، بيا يې چې شروع کوله، زه لارم هنرمند ته مې وويل: "دغه ساز ونېسه، فارسي."

"به اولين نگاه تو ای نازنين دل باختم

ای کاش نمی دیدم تو را

دل را به دام انداختم."

ما ورته وويل: "په همداسې ترڅ کې زه يوه پښتو سندره وایم."

هنرمند همدا سندره ساز کې ونيوله، ما مايک واخيست او شروع مې کړه:

په اولين لیدو مې تا، ای نازنين زړه وړی دی

ای کاش چې ته مې نه لیدلی، زړه مې په تا بایلی دی

په اولين لدو مې تا.

زړگي زما که وو نادان، ستا په خندا که تېر وتو

اول منزل مې وو اسان، اوس گړنگونو کې پریوتو

چې نه صبر بېر مه له تا، دا څه جادو دي کړي دي

ای کاش چې ته مې نه لیدی.

تېر شو هغه د مستی ورځې، پاته له تا ادا شوه

مینه زموږ نه شوه پټه، مینه زموږ رسوا شوه

بس دي، توبه مې ده، نور ځم، راته اور ستاسو کلی دی

ای کاش چې ته مې نه لیدی.

نه به د چا سره یار شمه، نه به زه چاته جانان وایم

نه به بیا چاته زړه ورکم، نه به زه چاته ارمان وایم

چې جدا شوی يم له تا، زړه مې ستا غم خوړلی دی.

مینه کې ډېر دردونه دي، مینه کې ډېر غمونه دي

ما ستا د دوو سترگو لپاره، تېر کړي ډېر تکلیفونه دي

دا گناه ستا نه وه، زما وه، زړه مې په اور سیزلی دی.

ولې کوي نازونه ته، اخلي د زړه آزارونه ته

زه خو مټین یمه په تا، مه کوه نور ظلمونه ته

دا هر یو شعر غازي گوره، دا ستا په یاد لیکلي دي

ای کاش چې ته مې نه لیدلی، زړه مې په تا بایللی دی.

دا غزل مې چې په ختمېدو و، هنرمند ته مې په غور کې وویل: "دا ساز ونېسه."

شینوگي بل ته ورکړه، هغې دا ساز ونيو، او ما په همدې ساز کې دا سندره په دې بیت پیل کړه:

"زه به چاته لیوني ویم، زه به چاته بناپيري ویم

فیصله وشوه غلطه، توپوس وکړي د لیلانه

داسې ژوند مې پکار نه دی، ربه سا وهلي زمانه."

په همدې وخت کې مې خپل موبایل له جبهه راويست، چې گورم، نازنين راته ميسج کړی و: "تور بس که، فراهه، کنه زړه مې چوي، ستا غبر په ما څه کوي."

ما ورپسې يو دوه ټيبي وويل، مايک مې ورکړ او روان شوم. ملگرو چغې کړې: "فراهه، ادامه ورکړه!" خو ما ځان د خلکو منځ کې پټ کړ. وروسته چې مې فکر شو، ما وويل: "دا په تا څه وشول؟ دا دومره خلک دي، ورور دی، د نازنين پلار دی. نه ليدو او سندرو ته دې کش ورکړی و."

ما وويل: "نن شپه به دې په جومات کې وي د ورور له لاسه." لارم د خلکو شاته ودرېدم، ځان مې پټ کړ. بڼه شيبه وروسته، لارم د نازنين د پلار څنگ ته کېناستم. ورور مې وويل: "هلکه، ته خو ډېر بڼايسته غبر لري، جامې دې واخله او همدغو خلکو سره گرځه."

د نازنين پلار ورته وويل: "پرېرډه يې، ځوانان دي، چې زړه خوشاله کړي."

کټ کې ناست وم، د نازنين پلار ته مې وويل: "کاکا، چې زړه دې تنگ نه شي."

ويل يې: "نه، بچيه، بڼه ساعت مې تېر شو. د ځوانۍ وختونه او د کلي محفلونه يې راته ياد کړل."

په دې وخت کې راته ميسج راغی، پټ مې وکوت، زرغونې ليکلي و: "دلته راشه، دا بلا وهلي غلي کړه."

زه ژر روان شوم. نازنين دي کور ته راغلي وو. خور مې، زرغونه، او نازنين دريواره هلته وې. ما د کور دروازه بنده کړه او دننه لارم. چې مې کتل، نازنين په ژړا سترگې سرې اړولي وې. چې څنگه يې زه وليدم، پورته شوه او زما غاړې نه تاوه شوه.

ما وويل "څه خبره ده، نازنين؟ خیر خو به وي؟ ولې دې ژړلي؟"

نازنين وويل: "نه پوهېرم، په زړه مې څه چل کيږي. ډېر زيات تنگ دي."

ما ورته وويل: "نازنين، دا خو کابل نه دی چې چيرته دې چکر ته يوسم. دا کلی دی، او دلته د ورځې انسانان گرځي او د شپې پيريان. اوس زه تا چيرته يوسم؟"

بيا مې ورته وويل: "راځي، کوټې ته لاړ شو." خور ته مې وويل: "ته لاره شه او زما د کوټې نه هغه لېو راوړه، لوبه به وکړو."

خور مې لېو راوړه. ما وويل: "نازنين، ته او څانگه لوبه وکړئ. زه او زرغونه يو ځای کيږو."

نازنین په مسکا وویل: "ته، زه له تاسره کیرم." زرغونې وویل: "سمه ده."

لوبه مو شروع کړه. نیمه لوبه مو چې وکړه، نو په دې وخت کې د نازنین حالت بدل شوی و. ما ورته وویل:
"نازنین، تاسو درېواړه لږ وکړئ. زه به لاړ شم، که نه ملگري به رانه خفه شي."

نازنین وویل: "سمه ده. مور هم نور لږ نه کوو. کوټې ته پورته کیرو او سیل به وکړو. خو، فرازه، یوه سندره به بله
ونه وایې."

ما په مسکا ورته وویل: "اوس مې هم د خوب ځای معلوم نه دی. کېدای شي جومات کې راباندې شپه تېره شي
ورور مې. که بله سندره مې وویله، نو په کلي کې به مې هم پرې نه ږدي."

زه لاړم. نور ترېنه روان شوم. خور ته مې وویل: "څانگې، د انگر دروازه راپسې بنده که."

لاړم دیرې ته، کتل مې چې، ورور مې او د نازنین پلار پاسیدل. ما پوښتنه وکړه: "چیرته ځئ؟"

ورور مې وویل: "حجرې ته ځو، ارام کوو. ته لاړ شه او زموږ لپاره ځای تیاره که."

زه هم ژر لاړم، هغوي ته مې بستري هوارې کړې او بیرته دیرې ته راغلم. د ملگرو ترڅنگ کیناستم. شپه په
پخیدو کې روانه وه، د غزل او داستان موسیقي فضاء په سر اخستي وه ټول خلک خاموشه ناست وو. ډېر
زبردست مجلس روان و.

نازنین راته میسج وکړ: "فرازه، زه د بام په سر ناسته یم او ستا د غږ په انتظار یم."

ملگرو هم تینگار کاوه چې څه ووايم. کش یې کړم او مایک یې راته راکړ. ما هم لومړی یو رباعي وویله او بیا
مې دا غزل شروع کړ:

ستا د دوو سترگو لپاره د هرچا خبرې وږمه

ای زما ماشومه یاره، د هرچا خبرې وږمه

ستا ماشومي اداگانې، ستا وږې وږې خبرې

رب دې لوی کړه زما لپاره، د هرچا خبرې وږمه

ته په مینه نه پوهېږې، که دې ځان نانجاره کړې

خدای دې پوه مکره، دلداره، د هرچا خبرې وږمه

ته زما د چمن گل يې، ته زما د زړگي سر يې

رسول خان داستا لپاره، د هرچا خبرې وړمه

ای زما ماشومه ياره، د هرچا خبرې وړمه

په دې غزل کې دومره ژور تللی وم چې هر څه مې هېر شوي وو. خلک ټول په خاموشي سره ناست وو، حيران او غوږ وو. ما هم په ډېر ژور احساس سره دا غزل ووايه.

د غزل له ويلو وروسته، خپل ځای ته راغلم او کيناستم. لنډه دا چې پروگرام پای ته ورسېد او اذانونو ته يو نيم ساعت پاتې و.

خلک کورونو ته لاړل. څه مېلمانې ما حجرې ته يووړل او څه نورو ملگرو. مونږ څو ملگري پاتې شوو، کټونه مو په ديره کې جوړ کړل او پرېوتو.

سهار وختي ورور مې راغی او وې ويل: "پاخه چې مېلمانو لپاره د چايو بندوبست وکړو."

پاخېدم سترگې مې ومخلې او لارم کور ته. چې مې وکتل، مور مې پراتي پخول، خور او وريندار مې حويلی پاکوله. زرغونه ناسته وه نغري ته، او د چايو لپاره يې اور بل کړی و.

ما مور ته وويل: "موري، دوکان ته لاړ شم څه راوړم؟"

مور مې وويل: "نه زويه، دا مېلمانې خو تل د دوکان شيان خوري، خونن به مونږ ورته کليوالي خوراک تيار کړو. شيدې، چای، پڼير، او پراتي شته."

ما زرغونې ته وويل: "زرغونې، تاسو سهار کې څه خوري چې را بې وړم؟" په دې وخت کې مې د نازنين مور راغله، او زرغونې ته يې وويل: "ته پاسه، زه د شيدو چای جوړوم."

مور مې وويل: "ته ځان مه تکليفوه، دا زموږ د لگو کار دی، سترگې به دې اوسوزي."

د نازنين مور وويل: "خير دی، که کابل کې اوسو، مونږ هم په کلي کې ډېر په اور پخلی کړی دی."

هغې بيا وويل: "فرازه زويه، نور هيڅ شی ته ضرورت نشته، هر څه چې په کور کې دي، هماغه به خورو او خونن مو دي."

په دې وخت کې د نازنين وړه خور راغله. هغې راته سلام وکړ او وې ويل: "فراز لالا، بيگا خو دې ډېره بڼه سند

ما سمدستي په خوله ورته لاس کینود. مور مې او د نازنین مور دواړو راته وکتل، او مور مې په خدا وویل:
"جلی، پرېږده چې خبره پوره کړي!"

ما په ټوکه وویل: "نه، زه اوس هندو یم چې دې راته 'لالا' وویل!" په دې سره د ټولو خدا په کور کې جگه شوه.
مور مې وویل: "فرازه، ورور به دې څه وایي؟ که نه، زه به دې خوښه شم. اوس خو څه نه وایم ځکه چې نازنین
دي دلته دي، خو وروسته به گورو. تا خو مونږ وشمولو!"

رنگ مې تک زیر شو. نازنین هم راغله او په خدا یې وویل: "هو کنه، مور جاني، زرغونې هم خندل. فراز رښتیا
هم مونږ وشمولو!"

ما په ټوکه وویل: "نه، موري، دا دروغ وایي!"

"دا هر څه راباندې همدې پيشو وکړل!" ژړل یې او راته یې وویل چې سندرې ووايه.

د نازنین مور په مسکا وویل: "مور پسي ماشومان راغلل چې راشی، فراز لالا سندرې وایي. مور هم بام ته پورته
شو او غوږ مو ونیولو. فرازه، ډېر ښایسته غږ دې دی، ډېرې ښایسته سندرې دې وویلې. ډېره مزه یې وکړه."

مور مې په خدا وویل: "بیا شرمېدلې نه چې 'نازنین، نازنین' دې وپله."

نازنین وویل: "هو کنه، د ټولو کلیوالو مخکې یې زما نوم اخیسته، زه یې وشمولم!"

زه هک پک ولاړ وم او هیڅ خبره مې نه شوه کولی. چې مې کتل، ورور مې راغی، او نور مې هم حالات خراب
شول.

ورور مې وویل: "زنچو ته دلته ما لیرلې یې که دوکان ته؟"

د نازنین مور وویل: "زویه، مور ورته وویل چې له دوکانه څه مه راوړه. هر څه کور کې شته، همدا به خورو."

نازنین هڅه کوله چې ورور مې غوصه کړي، خو ما ژر وویل: "وروره، زه به حجري ته لاړ شم، مېلمانې یوازې
ناست دي."

ورور مې وویل: "ورک شه له سترگو مې! ډمه!"

زه په منډه ووتلم. ورور مې د نازنین مور ته وویل: "تاسو خفه کېږئ مه. دا راباندې ډېر گران دی، نه غواړم چې
خپل سر او بې لاره شي. که داسې و نه کړم، نو ټول کلی به په سر واخلي."

نازنین په خدا کې ورور ته وویل: "هو کنه، ودي نه واهه، د وهلو لایق دی!"

ورور مې په موسکا خواب ورکړ: "د وهلو زړه مې پرې نه کيږي، خو چې ډېر مې مجبور نه کړي. دا لا ماشوم دی، باید بې لارې ته یې پرې نه ږدم."

زه په حجره کې ناست وم چې ورور مې راغی او وې ویل: "راځه، مېلمانو ته چای راوړه."

ما چای راوړ. بلال ته مې وویل: "کوم مېلمانو چې ما سره دي، د هغوي په اړه ته بیغمه اوسه. د کور مېلمانو سمبال که."

چای مو وڅښل، مېلمانو لارل. زه، ورور مې، او د نازنین پلار لارو باغ ته. د باغ په لیدو د نازنین پلار ډېر خوشاله شو. ورور ته مې وویل: "ژوند دغه دی."

هر څه تازه تازه په کور کې پیدا کيږي. چې مو کتل، نازنین دي هم راغلل. هغې خپل پلار ته وویل: "پلار جانو، مونږ چکر ته یوسه؟"

ما ورته وویل: "چکر څه کوي؟ دیگونه دلته راوړي، بنایسته باغ دی، میوې او ترکاری شته. په دیره کې پسه ولاړ دی، هغه به هلال او څوړند کړو، هر څنگه چې دیگ مو خوښ وي، هماغسې به پخلی وکړو او وخورو. که چکر ته ځئ، نو ها د غره غاړې ته، د کوچیانو خیمې هم شته. هلته چکر وهی، نور څه غواړي؟"

د خبرې په اورېدو یې وویل: "سمه ده، همداسې به وکړو." نازنین، دواړه خویندې یې، زرغونه او خانگه، ووتل پتو ته. ما په باغ کې کټ واچاوه او میرویس خان کاکا ته مې وویل: "دلته به کښېنو."

ورور مې په دیره کې پسه پټ هلال کړی و او باغ ته یې راوړو. د نازنین پلار ډېر خفه شو او ویې ویل: "ولې مو دومره غټ تکلیف وکړ؟"

ورور مې په موسکا وویل: "ډگروال صاحب، تاسو به بیا کله راځئ؟ دا خوشالي او راتگ هر وخت نه وي. پرېږده چې د ماشومانو ساعت تېر شي."

ورور مې بیا ماته وویل: "هله، ونه کې پرې واچوه چې دا څوړند او پاک کړو." ما پرې واچول. د نازنین پلار هم پاڅېد او ویې ویل: "ماته هم چاره راکړئ چې کومک وکړم." ما ژر خپله چاره ورکړه.

ورور مې په غوسه شو: "ته گورې، ډگروال صاحب مېلمه دی!"

خو د نازنین پلار وڅنډل او ویې ویل: "نه، زه له شوقه کار کوم، دا کار زما خوښيږي."

ما ورور ته وویل: "وروره، تاسو دا پاک کړئ، زه به هغه جلیکياني راوړم چې دیگونه باندې کړي."

ورور مې وويل: "همدې لپاره دې ځان اوزگار كړې دى، لاړ شه."

زه لاپم، نازنين د تركارى په پټو كې ناسته وه، د ملۍ پانې يې خوړلې. ما په خندا ورته وويل: "ته خو د غوا غوندي لگيا يې، غرمه به ډوډۍ نه خوړې كه څنگه؟ ځي چې زو، ديگونه پاخه كړي."

باغ ته چې راغلو، ورور مې پسه پاك مينځلى او څوړند كړى و. دوى چې پسه وليدو، ډېر خوشاله شول.

نازنين وويل: "زه به ترينه روش پخوم."

زرغونې وويل: "زه به ترينه ازبكي پلو پخوم، په غوښه كې."

خور مې وويل: "زه به قورمه تياره كړم."

بس، ديگونه يې راوړل، لرگي هم تيار او وچ پراته وو. نازنين لومړى له پسه سره عكسونه واخيستل او بيا يې په ديگونو پخول شروع كړل.

ښه شيبه وروسته ديگونه پاخه او دم شول. اورونه يې د نغرو څخه لرې كړل او انگار يې ورپسې پرېښود. راغلل او په سترنجي كښناستل. مامې خور ته وويل:

"ته هم سترې شوې يې، او گرمۍ هم وهلې يې. خو زه خير دي. نازنين دې ته چاى راوړه چې لږ دمه شي."

زرغونې وويل:

"غرمه ده، چاى نه څښو. دې پټو كې به تركاري وكړو ترڅو چې يې پاكو، غرمه كېږي."

دريواړه لاپل تركاري پسې. زه هم لاپم، ليمو او نارنج مې وشلول او را مې وړل. هغوى تركاري وكړه او راغلل، په پاكولو يې شروع وكړه، او ډېر ښايسته سلات يې تيار كړ.

لنډه دا چې د غرمې ډوډۍ تياره شوه. همدې باغ كې كښناستو، دسترخوانونه هوار شول، ډوډۍ راغله. زه ډېر وږى شوى وم.

ټولو د پخلي صفتونه شروع كړي وو، خو زه غلى ناست وم. زرغونې وويل:

"فرازه، ته څنگه غلى يې؟ څه نه وايي؟"

ما وويل:

"يو څه خو وخورم، بيا به وايم."

نازنین ته مې وويل:

"نازنین، په کونو او لاسونو دې برکت شه! روش ډېر ښایسته راغلی. زما له خوا نه دې سل نمرې شوې."

خو د زرغونې پلو هم ډېر زیات مزه ناک راغلی. اول به دا وخورم، هسې نه د روش په خوړلو رانه پاتې شي.

نازنین وويل:

"هغه څنگه؟"

ما وويل:

"ځکه چې روش ته گورم، ستا پوزه راته مخې ته کېږي."

ورور مې په غصه شو:

"رزيله سپیه! خره! په یوه سا یې راته لس رقم نومونه واخیستل. ته غلی کېږي که نه؟ دي بېچاره څومره ښایسته پوخ کړی، ته دا خبرې کوي؟"

ما وويل:

"خوزه غلی ناست وم، زرغونې وويل چې ته خبرې نه کوي."

ورور مې وويل:

"دا رزیل نور په خبرو مه اچوه. غلی یې پرېږده."

ما وويل:

"وروره، ما خو د زرغونې سره خبره کړې وه. زر افغانیو ته داسې وکړه چې نازنین ډېر ښایسته روش پوخ کړی. ته نازنین ته انعام ورکړه، زه به یې زرغونې ته."

ورور مې وويل:

"د سخي ارسلا خان زویه، دواړو ته یې خپله ورکړه."

نازنین وويل:

"څانگې ډېره ښایسته قورمه پخه کړې، زما په ځای انعام دې هغې ته ورکړه."

ما ورته وويل:

"تاته يې لانه درکوم، ته د خانگې خبره کوي!"

نازنین غصه شوه:

"فرازه! گوره نور بس که، کنه په دې قاشقه دې سر ماتوم!"

ورور مې ورته ويل:

"ته لا گورې؟ گوزار پرې وکړه چې خوله يې بنده شي!"

ټولو وخنډل. مور مې وويل:

"فرازه زويه، دا جنکې مه تنگوه. پرېرده چې ډوډۍ وخوري."

ما يو غوري ورجي او دوه کاسې روش وخوړې. زرغونې ته مې وويل:

"ماته يو قابگير ورجي نورې واچوه."

په دې وخت کې نازنين وويل:

"فرازه، پاسه ودېره."

زه حيران شوم او پاڅېدم. نازنين لاندې وکتل او وې ويل:

"فرازه، تا دا دومره ډېره ډوډۍ چېرته ځايه کړه؟"

ما وويل:

"ولې؟ و مې خوړه!"

ويې ويل:

"دومره خوراک خو غويان هم نه کوي! نور بس که، څه درباندي ونه شي!"

ما ورته وويل:

"دا خپته زما ده که ستا؟ د خپل ځان غم کوه! ما بنام برخه اوس مه خوره، ما بنام ته سيخ کباب تيار دی."

نازنین وویل:

"اوڅ ته لا ماښام ته هم ډوډۍ خوري؟ ته انسان یې که څه شی یې؟"

ما وویل:

"زما غم مه کوه."

ډوډۍ مو وخوره، لمونځونه مو وکړل، مازیگر شو. نازنین وویل:

"مونږ د غره غاړې ته څو ترڅو کوچیانو خیمې او رمې وگورو."

ما مخکې کړل، لاپرو. زه لرې ودرېدم، هغوی خیمو ته نږدې شول او د کوچیانو ښځو سره په خبرو شول. همالته د خیمو مخې ته کښېناستل، زرغونې ورته عکسونه اخیستل. بیا یوه اوښه پرته وه، نازنین کوچۍ ته وویل:

"زه کولای شم په دې اوښه کښېنم او داسې چکر ووهم؟"

کوچۍ اوښه ونيوله، نازنین کښېناسته، او اوښې حرکت وکړ. نازنین ماته د لرې نه لاسونه خوزول.

بېرته ښکته شوه، چای او چرمغز یې ورته کېښودل. چایو نه وروسته یې حرکت وکړ، راغلل، او بیا د کلي په لور روان شوو.

نازنین ډېر ټینگار کاوه چې غره ته خېژو. ما وویل:

"تاوخته دی، څه کور ته."

راغلو کلي ته. نازنین وویل:

"مونږ په پټیو کې تازه سابه کوو، درزو ته. زه لاپر شه؟"

زه هم کلي ته د ملگرو په طرف روان شوم.

ملگري ټول ناست وو د ویالې په غاړه. سلام مې وکړ، ټولو سترې مه شئ وکړه، کښېناستو.

فرهاد وویل:

"فرازه، د شپې دې د ډېر درد نه سندرې وویل، ډېر زیات خوند یې وکړ."

بلال وویل:

"فرازه، مننه كوم او د تكليف كولو بښنه غواړم چې كور مو مونږ لپاره خالي كړ ترڅو مونږ پكې مېلمانه كښېنول." ما وويل:

"بلال جان، دا كومه خبره كوي؟ د گاونډي په گاونډي ډېر حق وي، دا خو وړه خبره ده. او بل كېدای شي سبا زما كوژده يا واده وي، تاسو به راسره مرسته كوئ، دا خبره بيا مه كوه." بلال وويل:

"بيا هم، مېلمانه دي وو او دومره غټ كومك دې راسره وكړ. او بل محفل دې هم ښه گرم كړی وو. د ټولو ملگرو مننه چې دومره لوی تكليف يې راسره ويست." ما فرهاد ته وويل:

"داسې به وكړې چې د شپې لپاره به ښه سم منگي او رباب والا راپيدا كړې چې يو ساعت خوشالي بيا وكړو." ويې ويل:

"سمه ده، بيا زمونږ حجرې ته راشه."

ما ترېنه اجازه واخيسته چې زه به لاړ شم كور ته، ځكه مېلمانه لرم. بلال وويل:

"فرازه، دا مېلمانه څوك دي؟"

ما وويل:

څه ووايم؟ دا مې د كابل ملگري دي، راغلي چكر ته."

بلال بيا وويل:

"د څه نه چې خبر شوی يم، الله دې وكړي."

ټولو ملگرو ورته وويل:

"د څه نه خبر شوی يې؟"

ما بلال ته وويل:

"اوس دا خبره له ځانه سره وساته، د وخت سره به ټولو ته ووايم."

ما حرکت وکړ، لارم حجرې ته. ورور مې او د نازنین پلار ناست وو په ډیره کې. ما میرویس کاکا ته وویل:

"کاکا، خوبه دې نه ده چې نن شپه درباندي د ستار او منگي سيل وکړم؟"

ويې ويل: "ولې نه، بچیه! دا خو به سم کار وشي. ډېر وخت مونږه دی کړی."

ما وویل: "سمه ده."

ورور مې وویل: "فرازه، سيل دا چيرته کوي؟"

ما وویل:

"د فرهاد دي په حجره کې."

ويې ويل:

"سمه ده. ته به کور ته پاتې شې، چې کور هم يواځې نه شو پرېښودلی. زه او ډگروال صاحب به لاړ شو."

ما وویل:

"وروره، ته مشر يې او دا د ځوانانو محفل دی."

چپلی ته يې لاس کړه، "ډارک يې، گوزار به وکړ! زه درته وایم چې ته کور ته پاتې شه، او ته خوله راسره وځي."

"زه او ډگروال صاحب ځو!"

ډوډۍ مو د شپې وڅپوه، ورور مې او د نازنین پلار د فرهاد دي حجرې ته لاړل او زه يې په کور کې پرېښودم.

سم مې فکر خراب و، په خپله کوټه کې پروت وم چې کتل مې، نازنین او ټول راغلل. نازنین وویل، "ولې خفه

يې؟"

ما وویل، "ورور مې دغسې کار راسره وکړ، هيڅ فکر مې بلې خواته نه اوړي."

نازنین وویل، "راځه چې لږو کوو، فکر به دې بدل شي."

ما وویل، "نه، پوچکان يا ډک او تش کوو. هغه شي چې په لاسونو کې يې پټوو او وايې چې کوم کې دی."

نازنین وویل، "سمه ده."

د نازنین دواړو خوبندو وویل، "مور يې هم کوو." ما وویل، "راځي."

نازنین ته مې وویل، "ته به ماسره نه یې، زه او دا دواړه وړي. تاسو درېواړه غټانې شی."

نازنین وویل، "نه، زه تاسره کېرم."

بس، لوبه مو شروع کړه. کمپل مو په پښو واچوله او ځانونه مو پکې پټ کړل. لومړی ځل مې د نازنین وړې خور ته بادام ورکړو او غوږ کې مې ورته وویل، "ونه وېرېره."

لاسونه مو له کمپلې نه بهر کړل او پوښتنه مې وکړه، "کوم کې دی؟"

هغوی د نازنین لاس ښکار کړ، مور یوه نمره وگټله.

بیا مې خپله واخیستو، په همدې ډول مو لس نمرې وگټلې.

چغې به شوې، شور به شو. مور به مې ویل، "چغې مه وهی، په ارامه خبرې وکړئ."

هغوی ډله چې به بادام لاس کې پټ کړو، ما به یې سترگو ته کتل.

یوه ځل مې د زرغونې سترگو ته وکتل، سترگې یې له شرمه ټیټې کړې. ما ورته وویل، "نیغ راته وگوره." او دې لاس نه راکړه، بادام مې ترېنه واخیست.

زرغونې وویل، "تور به ته ماته نه گورې، ورخطا کېرم."

ما وویل، "چل همدا دی چې چا سره یې او هغې ته وگورې نو ورخطا شې."

نازنین به د کمپل لاندې راسره په لانجه وه چې ماته یې راکړه، بیا به یې کلک وڅکنایم.

لومړی میدان مور وگټو.

دوهم میدان چې نیم ته ورسیدو ورور مې دروازه وټکوله ژر پاسیدم لارم ویل یې حجري ته اوبه راوړه دښپي یولس نیمې بجي وي

بیرته راغلم نازنین دي ته مې وویل تاسو لوبه وکړي زه ځم حجري ته اوبه وړم او بیا ځم سیل ته

نازنین ډیره کلکه شوه چې خیر دي مه زه اوس مو ایله ساعت تیر شو ما ویل نه ځم

ویل یې سمه ده بیا دښپي رانه شي ستا کوټه کې مونږ ویده کیرو ما وویل سمه ده او ترینه روان شوم

لارم د فرهاد دي حجري ته خه سیل مو وکړو سیل ختم شو زه هملته په حجره کې د فرهاد دي سره ویده شوم

سهار وختي ميرعلي کاکا د فرهاد پلار راغي لمانځه ته يې پاسولو
زه هم پاسيدم لاپم کورته چې کتل مې ورور مې او ډگروال صيب لمونځونه کړي وو ديره کې کت کې ناست وو
ورور مې وويل ته لکه دشپي کور کې نه وي او ځان دي رسولي وو
ما ويل وروره فرهاد راپسي دشپي زنگ ووهو ځکه لاپم
خه ورشه لمونځ درنه قضاء کيږي لمونځ وکړه
لمونځ مو وکړو د چايو نه وروسته مې ورور کورته ننوتو زه او د نازنين پلار يوازي پاتي شولو
د نازنين پلار وويل فراهه بچيه د مېلمه پالنې نه دي ډيره ډيره مننه ډير زياد خوشاله شوم چې ستاسو کورنۍ مې له
نږدي وليده
ما تاسره يوه وعده کړي وه زه به دي ورور سره خبره وکم
ما ورته وويل کاکا جانه مونږ تاسو ته هيڅ لا نه دي کړي او تاسو هيڅ چيرته نه شي تللي دا هفته به مونږ سره
تيروي
پاتي شوه د وعدي خبره نه مونږ درزو ستاسو کورته او دا خبره هلته کوو
ميرويس کاکا وويل نه بچيه کور مو تش پريښي مونږ نور څو بيا به که خير وي درشو اوس خو مو کور وليدو
لنډه دا چې حرکت يې وکړ
مور مې ټولو زنانو ته جامي اخستوي خور مې نازنين دي ته بنگرې اخستي وو وريندار مې هم ورته څه اخستي
وو
چې تلل د نازنين او زرغونې سترگي له اوسنکو ډکي وي زما خور لپاره
نازنين موقه پيدا کړه ماته يې وويل فراهه ته به دي کورنۍ کله راوړي مونږ کړه
ما وويل راتلونکي هفتي ته درزو فکر مه کوه او نور دا غمونه هم مه کوه چې بيا خرابيږي
څوک نه وو کلکه غاړه يې راکړه ښکل يې کړم راته يې وويل زه به دي په طمعه يم.
ما وويل سمه ده اوس روانه شه کوټي نه اووزه چې څوک رانه شي

نازنین لاس راځړو د خدای پاماني لپاره رنگ يې يو رقم ته شو

ما وويل وځانده كنه بيا ژاړم

نازنین مسكي شوه او لاپړه زه هم بهر ووتم خدای پاماني يې وكړه زه ورسره موټر پوري لاپړم څه شيدي او پښير وو

هغه مې هم يوړل

موټر سره مو خدای پاماني وكړه هغوي حركت وكړو

نازنین د موټر نه لاس ويستې وو او ماته يې خوزو

چې كله هغوي پنا شول زه هم كورته روان شوم

كورته راغلم د نازنین په تلو ډير خفه شوم او زړه مې تنگ شو

كور داسې خاموشه فضاء غوړولې وه تا به ويل كه خدای مكره غم شوې اوسې

خپلې كوټې ته لاپړم گورم خور مې لگيا ده كوټه راته جوړوي او ډيره غمجنه ده

راته يې ويل وروړه كور ته دې فكر دې څنگه خاموشه او بي خونده شو د نازنین دي په تك

ما وويل هو زما هم زړه تنگ شو او خفه يم

بيا يې وويل وروړه زه به مور سره خبري وكړم اوس خو مو نازنین هم وليده كورنۍ يې هم ډير څه او مينه ناك

خلك دي چې ستا او د نازنین خبره وكړي

زه غلې شوم خورمې بستري ټولولې او د نازنین دي صيفتونه يې كول وروړه زرغونه څومره خوږه جلی ده زما

ډيره خوبنه شوه او د نازنین هغه وړې خویندو څومره په تربيه وي څومره اخلاقي وې

مور يې ددوي نه ښه ښځه وه د ادي ورسره داسي ساعت تير وو ټوله ورځ به سره ناستي وي خبري به يې كولي

داسي معلومېدي لكه خویندې او يا لكه د ټول عمر نه چې سره پېژندل

خور مې خبري كولي او زه د نازنین يادونو له ځانه سره وړې وم

خور مې راباندې غږ وكړ وروړه زه تاته لگيا يم او ته مې غږ نه اوري كوټه يې جوړه كړه ما وويل رازه چې لاپړ شو

د مور خواته

د مور كوټې ته لاپړو وروړ مې وريندار او مور مې ناست وو هغوي هم د نازنین دي صيفتونه او خبري يې كول

خور مې وويل موري اوس مو څه خيال دې نازنين او کورني خو مو وليدله ډير څه خلک دي نازنين هم څه او
قابله جلی ده نو څنگه جرگه ورپسي نه ځي

ورور مې وويل فراهه ته څه وايې لاړ شو څه خبره خو به يې له کورني لخوا يې پيسه نه شي

ما ورته د نازنين د پلار کيسه وکړه

په ميرويس کاکا نازنين ډيره گرانه ده کله چې دا خبري زمونږ مينځ کې راغلې خبره خفگان ته ووتله او زه خارج
ته روان شوم نو د نازنين حالات ډير خراب شول انا شفخانه کې بيستر وه

بيا چې زه خبر شوم کور ته يې لاړم نو پلار يې راته وويل چې فراهه بچيه د هلک کورني ځي د جلی کورني ته
په جرگه

که ته غواړي زه به ستاسو کور ته د نازنين په خاطر درشم او خپله لور به په کور کې درکم خو ته چيرته مزه کنه
نازنين مړه کيري

نو نن سهار چې کله تلل د نازنين پلار راته وويل چې بچيه غواړم خپله وعده پوره کم او د ورور سره دي ستا او د
نازنين خبره ختمه کم

ما ورته وويل چې نه کاکا دا کار به ستاسو کور کې کيري دلته نه او راتلونکي هفته کې به مونږ درشو

اوس ستاسو خوښه وروره چې هروخت ورځي

ورور مې وويل ډيره نره او د پښتو خبره دي کړي چې تا کې دومره سړيتوب له کومه شوه په اول ځل درنه
خوشاله شوم

مور مې وځاندل او ورور ته مې وويل فراهه خبره کړي تر هغې به مونږ هم ځانونه تيار کړو څه مشران به خبر
کړو او لاړ به شو

ما وويل موري زه به د نازنين پلار سره خبره وکم که ويل يې مشران راولي يو به يې سو کنه مونږ به يوازي بيا لاړ
شو

ورور مې غوصه شو اوس داسي بي پښتو کار راباندې کوي زه مشران وړم چې هم د ميرويس کاکا سترگي
جيگي شي هم د نازنين او هم خلک خبر شي چې سبا راته پيغور رانکړي چې دا څه رقم خلک وو

ما وويل سمه ده څنگه چې ستاسو غوښه وي
زه ديري ته ووتلم كتل مې نازنين ميسج وكړو
سلام فراهه ډيره خفه يمه هيڅ مې نه ته او نه ستا كورني له سترگو لري كيږي
زړه مې سم تنگ دې دا وخت به څنگه تيريږي
ما وويل زمونږ ټوله كورني هم خفه ده او اوس يې هم ستاسو صفتونه كول او زمونږ د كوژدي خبري يې كولي
نازنين وويل خا سه يې ويل كله به رازي
ما وويل راتلونكي هفته درزو سره د مشرانو
ويل يې خير دې ته سبا حركته وكړه راشه زړه مې ډير تنگ دې
ما وويل سبا نه كيږي دلته به د كوژدن لپاره تيارې نيسو كارونه دي دا خلاص كړو
ويل يې نو دا هفته به څنگه تيريږي دا خو ډير وخت دې
ما وويل په تلفون زنگ وهه خبرې به كوو
خه نازنين زما ملگري راغلل زه نور ميسجونه نه شم كولي چې دوي لارل بيا خبري كوو په ځان پام كوه
ملگري مې راغلل ستړي مه شي مو وكړه لارم كتونه مې برابر كړل كيناستو
فهاد وويل ميلمانه دي لارل
ما وويل هو لارل اوس مې ورسره خبري كولي لانه وو رسيدلي لاره كې وو
بلال وويل فراهه رنگ نه خو داسې معلوميرې لكه چې خفه اوسې
ما وويل نه خفه نه يم ورور مې راته خبري وكړي هغې خفه كړې يم
چې كتل مې ورور مې هم راغې
ويل يې فهاد او بلاله تاسو مو يو اته ملگري د بنهار خبر كړي راتلونكي هفته د فراز كوژدن ده زو كابل ته

ټولو خوشاله شول او ويل يې فرازه اوس خبره معلومه شوه چې ته ولې خفه يې او بهانه کوي ورور

ورور مې وويل دا بي شرمه شرميري هسي ما بهانه کوي

ټولو ملگرو وځاندل

فرهاد مې ورور ته وويل چې يو موټر په ما شو تک او راتک

بلال وويل متيان او ميوه د هغې ځای په ما شوه

امجد وويل د کوژدي گل او چاگليټ په ما شول

ورور مې د ټولو نه مننه وکړه چې تاسو صرف مونږ سره لار شي چې هغې خلکو ته مو سترگي جيگي شي او بيا گيله ونکړي

ټولو وويل چې نه مونږ چې څه وويل هغه مونږ کوو نور کار ستاسو خپل دې

ساحل وويل د فراز مکمله جوړه په ماشوه بس پروگرام مو ونيولو ورور مې د کلي ملک ملا او يو شپږ سپينبريري نور هم خبر کړل په سبا يې ما د نازنين پلار ته زنگ ووهو

کاکا سلام مونږ خو درزو خو ورور مې ځان سره شل نفره مشران او ځوانان هم راوان کړي

د نازنين پلار وويل فرازه بچيه خلکو ته تکليف ورکول څه ضرورت دي صرف ته ورور دي او مور دي راشي د خپل کور خبره ده

ما وويل نه کاکا پريره چې درشي ستا سرلوري به هم وشي او د خلکو خفگان به هم ختم شي

که ته څوک غواړي وه غواړه

ويل يې سمه ده بچيه چې څنگه ستاسو خوښه وي

دا هفته د کال پشان اوږده شوه انتظار ډير سخت وو

دشپي خپله کوټه کې ناست وم سوچونو او فکرونو په مخه کړی وم چې نازنين زنگ ووهو اوکي مې که

دي وخت کې مې خور هم کوټي ته ننوته

نازنین د سلام نه وروسته وویل فراهه چې رازي خانگه هم ځان سره راوړه کنه بیا رانه شي

ما وویل کورته به څوک پاتي کيږي چې خانگه درېو

خانگي غږ وکړو چې ته به کور ته پاتي شي مونږ به درله دستمال راوړو

ستا تک ته هيڅ ضرورت نشته او زه خو نه پاتي کيږم زه د نازنين او زرغونې پسي خفه شوي يم

نازنین وویل فراهه ته دا موبایل ورکه خانگي ته زه هم ورپسي خفه شوي چې دا غږ يې له نږدي واوړم

موبایل لوډسپيکر مې جيک که

نازنین خانگي ته وویل گراني ته گوره خامخا راشي چې گوره ژبي شوي يم درپسي که کورته څوک نه پاتي

کیدل نو فراز پرېږدي او تاسو راشي

ما غږ وکړو سمه ده بیا نیکاح مې د ورور سره وټه د غم لوري

نازنین وځانډل ویل یې سمه ده چې ته وايي

ما له خانگي نه موبایل واخيستو خا نوي ياران شول او زاړه دې هير کړل

نازنین وویل نه فراهه زه تا چيرته هيرولي شم خو خانگه مې هم ډيره ياديږي

ما ويل رابه شي لخيره بيا به دي وگورم

ويل يې وبه گوري خانگه به په سر گرزوم

ما ويل سمه ده نور تلفون بندوم خوب رازي

ويل يې تاسره خو مې لا خبري پاتي دي ما ويل سبا يې کوو اوس ويده کيږم همدي سره مې خدای پاماني وکړه

اړيکه مې بنده کړه لارم د مور کوتي ته مې

هغوي د کوژدي لپاره ترتيبات جوړول چې دا به وکو دا به وکو

ما ورته ويل خه فکر وکړي چې څه کم نه شي يا پاتي نه شي

او هو هغه چيلی مو هيره نه شي هغه په گوته کوي يې چې

ټولو وځانډل وروړ مې وويله زه وروړه لار شه کوتي ته دې که ته داسي خبري کوي نو مونږ نه هرڅه پاتي دي

ما ويل نو ما څه ويلي چې شري مې

ورور مې وويل هغې ته چيلی نه وايې خر وايې خره ورک شه

مور مې په خندا شوه زويه چيله يادوي هغه چيله ده

ما سر وگرو روان شوم کوتي ته مې ټولو راپسي خندل

د کوژدي نه يوه ورځ مخکي نازنين زنگ ووهو ژړل يې ويل يې فزازه راشه مونږ کره همددا اوس حرکت وکړه

ما ويل الله دې خير کړي څه خبره شوي

ويل يې کاکا مې راغلې لانجې کوي ته راشه

ما وويل سمه ده درځم دا کاکا دې لا پکي د کومي پيدا شو هسي راباندې ځان وژني که څه کوي

اړيکه مې بنده کړه کورته راغلم مور او وروړ ته مې وويل

زه ځم کابل ته د نازنين پلار زنگ وهلي وو چې راشه چې دلته د ميلمنو لپاره پروگرام جوړ کوي

ورور مې وويل سمه ده لار شه که کار ډير وو هلته دې وروړ تيار شته هغه هم له ځانه سره کړه مونږ هم سبا درزو

حرکت مې وکړو لارم

په ټوله لاره کې مې فکرونه او سوچونه وهل چې دا لانجه پکي له کومي راغله

ملگرو مصروفيت مې بيخي زياد دې دغه شې مې درله برابر کړو د اصلاح لپاره يې وخت نه لرم بښنه کوي

وخت راباندې نه تېرېده، اندېښمن وم، لاره همداسې اوږدېدلې. ما دا موضوع له خپل ملگري عبدالرحيم دلسوز

سره شريکه کړې وه. هغه راته ويلي وو: "چې لارې، لغتي ورته بنده که او په وهلو يې له کوره وباسه." ما هم

همداسې نيت کړی و.

لنډه دا چې کور ته ورسېدم، دننه شوم. د نازنين پلار او تره سره مې ستړي مه شي وکړه او کيناستو. هغوي خپلو

کې خبرې کولې. ټول ناست وو. د نازنين تره د نازنين پلار ته وويل: "زه خو خپله زمه ما درته خبره خلاصه کړه،

گوره چې زما په امانت کې خيانت ونکړې."

ما ورته وويل: "کاکا، د څه امانت او د څه خيانت؟"

ويې ويل: "نازنین مې خپل مشر زوی ته په ماشومتوب کې په نوم کړې وه، خو هغه اوس له دې کاره په شا شو. اوس غواړم چې د کشر زوی لپاره مې وکم."

ما ورته وويل: "کاکا، دا خو ستا څاروی نه دی چې یو وانه خستو نو په بل یې پلورې."

ويې ويل: "نه."

ما ورته وويل: "ستا کونډه هم نه ده چې د یو زوی د مرگ نه وروسته یې بل ته واده کړې."

ويې ويل: "نه."

ما ورته وويل: "اول خو د ماشومتوب هغه ورکړه نه منل کېږي، او بل، ستا زوی دا جواب کړی. دا ستا زرخريد مال نه دی چې پیسې دې پرې ورکړې وي."

بیا مې وويل: "ستا زوی یو ښه انسان دی، هر څه کې خپله گټه مه گوره. ودې کتل چې هغې ځانته ډاکټره پیدا کړی خوشاله شوي، اوس غواړي چې رازه نازنین بل زوی ته وکړه."

ورپسې مې وويل: "اول خو په تا کې پښتو او غیرت نشته، ډېر بې غیرته پلار یې. که په تا کې غیرت وای، نو خپل زوی به دې دي کار ته نه پرېښود. تا خو میرویس کاکا د ټول قوم مخکي وشرمو او لور دې پرېښوده."

میرویس کاکا وويل: "وروره، ته زما مشر یې، هیڅ نه شم درته ویلی ځکه زه شرمیرم. بیا زما کور ته په دې نیت رانشې او دا تمه هم مه لره. ما خپله لور فراز ته ورکړې، او سبا یې دستمال یا کوژدن ده. نو له تانه هیله کوم چې په دې خوشحالی کې ماسره برخه واخله."

نازنین وويل: "کاکا، زه د لوبو کومه نانځکه نه یم چې یو به مې گوزاروي او بل به مې اخلي. نور زما د ژوند واک او فیصله ته نه شې کولای. پلار مې شته."

د نازنین تره په غوصه شو او د نازنین د وهلو په نیت یې لاس اوچت کړ. ما یې لاس ونيوه او ورته مې وويل: "کاکا، خیر دی، هغه جلی ده، حق لري چې د خپل ژوند فیصله خپله وکړي. ته ورسره ولې ځان کم عقل کوي؟"

د نازنین تره ودرېد او ويې ويل: "زه گورم چې څوک داسې کار کوي."

ما بیا هغه د لاسه ونيوه او ورته مې وويل: "کاکا، کینه، دا د کور خبره ده، خفگان پکار نه دی."

هغه وويل: "زه گورم چې داسې کوم نر دی چې د نازنین دستمال واخلي."

ما ته غوصه راغله او ومي وويل: "كاكا، خبره زور ته مه اوباسه، كنه قسم په الله چې دلته اوس غم جوړوم."

د نازنين پلار وويل: "وروره، خبره غيرت او پښتو ته مه وړه او مجبوره مې مه چې سبا پورې انتظار ونكړم."

د نازنين تره وويل: "ته وكه، چې زه تا گورم څنگه يې كوي."

د نازنين پلار خپلې ښځې ته غږ كړ: "ورشه، هغه د چاكليټو پاكټ راوړه."

د چاكليټو پاكټ يې راوړ، او ماته يې په لاس كې راكړ. ويې ويل: "فرازه، بچيه، مبارك دې شه، نازنين مې دركړه."

ما هم تمانچه له بغل نه ويسته، د كوټې نه ووتلم، پوره اووه ډزې مې وكړې. بيا راغلم كوټې ته، د نازنين تره د نازنين پلار ته مې وويل: "بس، زما او ستا ورورولي ختمه شوه او دوښمني شوه."

ما ورته وويل: "كاكا، دا خو د دوښمني خبره نه ده، هسې ځان مه خفه كوه، نور ستا حق نه رسي. ته پنځه كسان راوغواړه، چې څه درته وايي،

د نازنين تره وويل: "ته خبرې مه كوه، تاسره به هم وگورم."

ما ورته وويل: "كاكا، خبره د كتلو نه ووتله، راځه كينه، زاري درته كوم، ريره دې نيسم، نوره خبره ختمه شوه. اوس نازنين زما امانت شو، راځه دا خوشالي په شريكه تيره كړو."

سړی ځادر په اوږه واچوه او له كوره ووتلو. ما د نازنين پلار ته وويل: "كاكا، نور وروڼه او ورېرونه دې خبر كړي؟ د نازنين ماماگانو ته دې ويلي؟"

ويې ويل: "هو، ټول مې خبر كړي، روان دي، ماښام به ورسيري. بچيه، ته زما د ورور په خبرو خفه نه شې، هغه ډېر سرزوری دی، بچيان يې هم ترې تنگ دي. ماښام به هغوی هم راوړسيري او به يې گورې، ډېر ښه اولادونه يې دي."

ما وويل: "ته كاكا، ولې به خفه شم؟ مشر دې سپينبريري دی. خو اوس اجازه راكړه چې زه مې د ورور خواته لاړ شم، د سبا په خاطر تيارۍ وكړو."

د نازنين مور وويل: "زويه، ته دلته راشه، كار مې درسره دی."

ما ورته وويل: "امر كوه، مورجانې."

ويې ويل: "زرغونه او نازنين دې غواړي، د سبا لپاره يې څه پكار دي، هغه درته وايي، په كوټه كې دي."

زه لارم کوتي ته، دننه شوم. چې ننوتلم، نازنين منډه کړه او زما غاړه نه کلکه تاوه شوه، ښه يې ښکل کړم. زرغونې وويل: "لکه خو مانه وشرميري، دومره هم نه گوري چې زه ولاړه يم."

نازنين وويل: "فرازه، اوس خوشاله شوم، ټول غمونه او فکرونه مې ختم شول. نور نو له ما نه خلاصيري، اوس زما شولې."

پرون راهيسې خو ما ځان په ژړا مړ کړ، د تره د لاسه مې. ما ويل چې څه به پېښ شي."

ما ورته وويل: "نازنين، دا داسې اسانه کار نه و چې ستا تره ورته فکر کړی و. زه ډېر په غصه راغلی وم. ما ويلی و چې نن به زما آخري ورځ وي، دلته مې درته وژلو. هغوی په ما څه فکر کړی و؟ مور هم مشرقيوال يو."

نازنين وويل: "شکر چې هر څه په خير تېر شول."

ما وويل: "هو، کنه اوس به په محبس کې بندي پروت وم."

ويي خندل: "ته زما لپاره تر دې حده هم کولای شي؟"

ما نازنين ته وويل: "نازنين، ستا لپاره خو خپل ژوند نه هم تېرېدی شم. څوک چې د خپل ژوند کيسه کې نه وي، هغه به د بل په کيسه کې څنگه وي؟ خو اوس راته اجازه راکړه چې لاړ شم د ورور خواته، ترڅو د سبا لپاره تياری وکړو. او تاسو راته ووايي چې ستاسو څه پکار دي، زه خو ستاسو په کارونو نه پوهېرم."

نازنين وويل: "هيڅ مو پکار نه دي، بس د سبا په انتظار به زړه شم."

زرغونې بيا يو غټ لېست راته وويل: "دا به ماته راوړې، ځکه ټوله سخته په ما تېره شوه."

ما ورته پيسې ورکړې او ورته مې وويل: "خپله لاړه شه او ځانته يې واخله، دا شيان به زما له ياده وځي."

ويي ويل: "دومره ډېرې پيسې؟" ما نوري هم ورکړې او ورته مې وويل: "نازنين هم له ځانه سره يو څه چې دا هم د ځان لپاره، څه شيان واخلي."

ما نازنين له سره ښکل کړه او ترې روان شوم. لارم د نازنين پلار خواته، ورته مې وويل: "ښه، کاکا، د ماښام او د سبا ورځې لپاره څه پکار دي چې را يې وړم؟"

ويي ويل: "بچيه، هر څه بندوبست زه کوم، صرف تاسو راشئ."

ما ترې خدای پاماني واخيسته او روان شوم د ورور خواته. غرمه مې د ورور سره تېره کړه، ښار ته لاړو څه ټک ټوک سودا مو وکړه.

يو وخت مې کتل، د نازنين زنگ راغی. "سلام، فراز جان، چيرته يې؟"

ما ويل: "د ورور سره ښار کې يم، سودا کوو."

ويې ويل: "شاه دوشمشيره خواته راشه."

ما وويل: "سمه ده. ورور ته مې وويل: 'وروره، ته دا سودا له ځانه سره يو څه، زه د نازنين خواته ځم او بيا د هغوې نه سيده ځم کورته، چې سبا د ورور او مشرانو سره يو ځای راشم. ته به سهار وختي د نازنين دي کورته لاړ شې، که کوم کار وي، هغه به هم وکړي، او هو، تازه مېوه هم واخله سهار."

ويې ويل: "سمه ده."

زه لاړم د نازنين دي خواته. زرغونې وويل: "مور سودا خلاصه کړې، اوس ته په مور سکریم وخوره، لاړو، سکریم مو وخوړو."

ما ورته ټکسي ونيوله چې تاسو لاړ شئ کورته.

نازنين وويل: "راځه، ته هم نن شپه مور سره وکړه."

ما وويل: "نن نه، بيا کله. زه او ورور مې هم سودا کوو."

ما ورته ونه وويل: "چې زه زم کورته بيا يې نه پرېردم."

لنډه دا چې دوی مې رخصت کړل، او زه هم قضا مازيگر د هادي نه مخ په ننگرهار روان شوم. د شپې اته نيمې بجي کورته ورسيدم.

ورور مې وويل: "څنگه چل و؟ د نازنين پلار څه ويلې؟"

ما ورته ټوله کيسه وکړه، او بيا مې د چاکليټو پاکټ ورکړ چې دغه دې نازنين يې راته راکړ.

ټول ډير خوشاله شول. ورور مې وويل: "ډير نر او د پښتو کار دې کړي، افريں!"

ما وويل: "زه ځم د فرهاد دي حجري ته، ملگري ټول راټول شوي چې د سبا لپاره د تک پلان جوړ کړو."

ورور مې وويل: "ما مشرانو ته ويلي چې د سهار لمونځ مو وکړی، زموږ دیرې ته راشي، وختي چای څښو او حرکت کوو."

ما وويل: "سمه ده."

لاړم حجري ته. د ملگرو سره مې خبره شریکه کړه. یو موټر ملگرو د خپل ځان لپاره نیولی وو. دوه موټر مې ورور نیولي وو، یو د کورنۍ لپاره او بل د مشرانو لپاره.

بس، د سهار د چای نه وروسته مو حرکت وکړ

موټرې درې واړه زموږ د کلیوالو وې. ورور مې ورته ويلي وو: "که تاسو زموږ سره تر راتک پاتې کیږئ او کوژده راسره تیره وي نو څه دې، کنه موږ نورې موټرې نيسو."

هغوی ويلي وو: "دا خو زموږ خپله خوشالي ده، بغير د روپو، میاشت درسره هلته تیرو، دا کومه خبره ده؟"

ساحل راته ښایسته کاتن جوړه بوتونه، واسکت، خولې او دستمال اخیستي وو.

لاړو د نازنین دي کور ته ورسیدو. د نازنین پلار، ترونه، د تره زامن، ماماگان او د ماما زامن ټول راغونډ شول، سترې مشي یې وکړه، او بیا لاړو حجري ته.

مونږ حجري ته لاړو او زنانه لاړ دننه کور ته

مونږ ححره کې ناست وو دا چې د نازنین پلار زموږ د اکثره کلیوالو سره په هغه دوه ورځو کې بلد او لیدلي وو نو د ټولونه مخکي یې خپل وروڼه ورپرونه او د نازنین ماماگان او د ماما بچي مونږ سره معرفي کړل

چای سره د متایانو کلچو او کیکونو سره راغې چای مو اوڅښو خبرو خبرو کې غرمه شوه

میرویس کاکا د غرمي ډیر ښایسته ترتیبات کړي وو ډوډۍ مو وخوره لمونځونه مو وکړل

د لمانځه نه وروسته مولوي صاحب او ملک صیب د زرمینې پلار ته وويل

میرویس خانه ته خو پوهیږي او خبر یې چې مونږ د څه لپاره راغلي یو که دا خبره ختمه کو ځکه مونږ هم بیرته واپس زو کورونو ته ځای مو لرې دې او ناوخته کیږي

مونږ راغلي یو چې ستاسره خپلوي وکړو او دا به زموږ لپاره ویاړ وي چې ستا په شان یوه کورنۍ زموږ خپله شي دا به ستا په مونږ لوی احسان خپگنه وي چې ته مونږ سره دا خپلولې وکړي

فراز خو ته هم څه پیژني ډیر یو غیرتي پښتون اخلاقي او بي بدو ځوان دې

زمونږ د ټول کلي مثال دې ټول کليوال ترينه ډير خوشاله دې د ځوانانو خو پريږده چې د مشرانو سره هم انډيوالي او ناسته پاسته لري ټول مشران ترينه ډير خوشاله دي الله دي ترينه خوشاله شي

ميرويس کاکا وويل ستاسو د ټولونه ډيره مننه کوم چې تر دې ځايه مو ځان په تکليف که ماته مو دومره عزت او وياړ په برخه که الله دې ستاسي قدمونه په تله د ميزان کې واچوي

دا ما لپاره وياړ دې چې ستاسو په شان درانه او پښتانه مشران راغلې

پاتي شو فراز دا به زما نيکبختي وي چې داسي يو ځوان سره زما د لور او کورني رسته کيږي

زه يواځې فراز نه اخلم زه به تاسو ټول اخلم د فراز نه ماته تاسو ډير محترم هستي فراز خو مې هسي هم زي دې

او بيا يې ورور ته وويل ورشه هغه گل چې دوي راوړي هغه راوړه

گل يې راوړو مولوي صاحب وويل ميرويسه وروره دا چې مهر يو شرعي شرط او د هري پيغلي حق دې تاسو مو مونږ ته خپل شرطونه او د مهر اندازه ښکاره کړي

ميرويس کاکا وويل مهر به 50 زره افغانۍ وټاکم او څلور تولي سره

که زمونږ د خلکو له رواجه خبر شي نو توبي به اوباسي خو زه دا هرڅه ستاسو لپاره او د خپل لور او فراز لپاره کوم

زمونږ مهر نه بلکي ولور اخلي چې د 5 لکونه شروع تر 15 لکو پوري روپي اخلي زه ددي هرڅه سره خلاف يم

ټولو مشرانو د ميرويس کاکا نه مننه وکړه او ډيري دعاگانې ورته وکړي

بيا دوه کسه چې ورور مې او کاکا مې لارل د شاهيدي لپاره نکاح مو وټرله خواږه مو تقسيم کړل

ورور مې ميرويس کاکا ته وويل اجازه ده چې ډزي وکړو

ميرويس کاکا وويل وکړي زه هيڅ کوم عتزاز نه لرم

ورور مې خپلو عسکرو ته وويل بهر ووزي او ډزي وکړي

ملک صيب او مولوي صاحب ميرويس کاکا ته وويل چې اوس مونږ ته اجازه راکه لار مو اوږده ده ايله تر مانښامه ورسپرو

ميرويس کاکا ورته وويل نن خو په هيڅ رقم رانه نه شي تللي سبا سهار چې مو چای اوڅښو بيا به لاړ شي

ميرويس کاکا په شين زور پاتي کړو

کشر ورور مې مشر ورور ته وويل لالا شپي ته يو بندار نه جوړو يو هنرمند راوړ او سيل وکړو

ورور مې ورپسي غوصه شو وي ويل دا څه د خرو سره مې سر دې

دا د جني کور دې دلته څوک دا کارونه نه کوي چې کلي ته لاړي هرڅه چې کوي وي کړي

ميرويس کاکا د ورور خبري مې واوريدي ورته يې وويل چې زړه يې غواړي ودي کړي ځوانان دي اوس دا هم ستاسو کور شو

دي وخت کې ماشوم راغې ماته يې اشاره وکړه چې راشه کور کې دې غواړي

د نازنين ورور راسره شو لاړو دننه شو نازنين يې جوړه کړې وه ناسته وه په چوکي کې مور مې ويل راشه دا گوته ورته په لاس که

لاړم د نازنين سره خواکي په چوکي کيناستم ورته مې غلي شان وويل لک د خفگاناو د ژړا تمثل وکړه شرم دي خلک به وايي چې دا خوشاله ده ورته ميره نه پيدا کيدو

نازنين مې مور ته اواز وکړو مور جاني دي فراز ته وگوره کنه ماته وايي چې وژاړه

مور مې راته سټ کې په قلاړه گوزار راکړو ولي يې ژړوي ته خوشاله نه يې چې دا خوشاله ده بيا ورته څه ونه وايي

ما غږ کړو سمه ده مورې که په ژړا ددي ارايش خرابيري زه به ددې په ځای وژاړم دا خو نه ژاړي

ټولو ښځو وځانډل

ما نازنين ته وويل ديخوا شه چې دا چيلي درته په گوته کم

نازنين وځانډل او پټ يې راته وويل د غم زو نور سم شه ټول خپلوان مې ولاړ دي شرم دې.

ما وويل سمه ده چيله مې ورته په گوته کړه چک چکي شوي ټولو چغې کړي مبارک مو شه الله مو پخیر سره زاړه که

شربت مویو بل ته ورکو زه ترینه پاسیدم نازنین وویل موبایل ته دې فکر کوه چې بیا درته زنگ وهم ما ویل
سمه ده

لاړم حجري ته کلیوالو سره کیناستم.

ملگرو وویل زه چې لاړ شو چکر ته

ما وویل ملگرو دلته که د شپې لپاره د څه ضرورته شي او مونږ نه یو بده به وي

زي تاسو داسي وکړي د ورور سره مې لاړ شي چکر به هم وهي او هم به موسقي والا د ځان سره راوړي زه به
همدلته يم ملگرو وویل ډیر به څه شي مامي کشر ورور ته وویل دا هلکان یو څه چې چکر هم وهي او تاسره به
هم کومک شي

ورور مې او کلیوال ملگري لاړل ماته زرغونې میسج وکړو فراهه ډیر ډیر دي مبارک وي تا خو بلکل صبر ونکړو
چې مبارکي مې درکړې وې

ما ورته جواب ورکړو مننه کوم زرغونې جاني ستا احسانونه به هیر نکړم تا مونږ سره زمونږ په رسیدو کې ډیره
منایه او کومک وکړو

نازنین څنگه ده

ویل یې ورکوه یې دا څه ده چې خپل مرام ته ورسیده اوس ماته بیخي گوري هم نه د مور سره دې ناسته ده
کلکه هیڅ نه وایې چې دي کور کې زرغونه هم شته کنه

ما وځاندل ورته مې وویل لیوني لکه چې زور یې درکړو یوه خبره درته وکړم غوصه کیري خو نه

ویل یې ووايه نه غوصه کیرم

ما ویل زه ستا او د نازنین جدایی نه شم لیدلي که دې خوښه وېې تا به خپل وړوکي ورورته وغواړم دواړه به په یو
کور کې هستي

زرغونې وځاندل ولي لکه زمونږ بچه ستاسو په کور کې ختلي همدا بس دې چې نازنین مو درکړه

فراهه ټوکه مې وکړه زما هم ستاسو کورنې ډیره خوښه ده ټول د یوبل نه ډیر مینه ناک او څه هستي خو د نصیب
خبره ده او بل زه غواړم خپلو زده کړو ته نور هم ادامه ورکړم

ما وویل زه نه غواړم چې تاسو جدا شي زه خپل کوشش کوم

پاتي برخه بيا

ملگرو ډيره بښنه کوي کارونه ډير دي سم نه شم کولې چې کيسه په وخت له تاسو سره شريکه کم يو سر او سل سوداوي دي بښنه راته کوي

يادونه وکم چې دا يوه ناکامه مينه ده چې خپل مرام ته نه رسيري هغه خوبونه چې دوي د راتلونکي ژوند لپاره کتل هغه نيمگري پاتي کيري

زرغونې وويل: "فرازه، الله دې ژوندي او خوشحاله لره. مننه کوم، زه لاره شم، نازنين غږ کوي چې څه وايي." نور مو پيغامونه بند کړل.

لنډه دا چې ماښام شو، ډوډۍ مو وخوړه. هنرمندانو خپل وسايل ميدان ته راوړل. د نازنين دي کور داسې و چې مخې ته يې لويه حجره او انگړ و، او د کور لپاره يې بيله د موټر لاره هم وه، او شاته يې کور و. مور په انگړ کې سيل شروع کړ، ځکه حجره کې مشران او مولوي صاحب ناست وو. موسيقي شروع شوه، فارسي سندرې يې وې، پښتو به يې سمه نه شوه ويلي.

کليوالو ملگرو کور ودان، پروگرام يې ښه گرم کړی و. گډاگانې، مستيانې، خنداوې، او سيل په درز کې روان و چې کتل مې زرغونې پيغام رالېږلی و: "فرازه، دروازې پوري ته راشه."

زه هم ورو ورو پاڅېدم، روان شوم. ورغلم، کتل مې نازنين ولاړه ده. د لاس نه يې ونيولم د رڼا نه يې تورتم ته راکش کړم. ويې ويل: "د غم زويه! نه دې زنگ وهلو او نه دې پيغام وليږو. مطلب دې پوره شو، نوره دې هيره کړم."

ما ورته وويل: "ستا په ځای د زرغونې نه پوښتنه کوم کنه؟"

هغې په خندا وويل: "زه زرغونه څه کوم؟ ولې ما ته يې نه وايې، هغې ته وايې! او هو، تا خو مبارکي رانکړه! خوله دې خلاصه کړه."

ما ورته وخنډل کتل مې چې لاس کې يې متايي نيولی و. او په خوله يې که راته په خندا يې وويل: "فراز جانه، مبارک مو شه، زما او ستا!"

ما ورته وويل: "خوله دې نږدې کړه." کله چې نږدې يې کړه، نيم متايې ورته ورکړو او کلکه مې په غيږه کې ونيوله. د ځمکې نه مې په غيږه کې پورته کړه او گرده مې تاوه کړه. "نازنين، زموږ دی مبارک وي

خوشې مې کړه، سا يې بنده بنده وه او په خندا کې يې وويل: "د غم زويه! اوس به مې مړه کړې وای!"

ما وويل: "دومره خوشحاله يم چې هيڅ ويلى نه شم." نازنين نږدې شوه او بڼكل يې كړم. ويې ويل: "فرازه، ډېره زياته مننه. د الله تعالى نه ډېره خوشحاله يم چې ته يې زما په نصيب كړې. ته پوهېږې، فرازه، كله به چې ما ملگرو ته د خپلې مينې كيسه كوله، نو ټولو به ويل: 'په هلكانو اعتبار مه كوه، دا د ټيليفون خبرې دي. يوه ورځ به دې په ميدان پرېږدي، خپل مطلب به درنه پوره كړي.' هغوى به ويل دا ټول دوكه بازان دي. كله كله به زه هم له دې وېرې سره مخ شوم چې هسې نه تا له لاسه وركړم."

ما ورته وويل: "نازنين، ستا ملگرو رشتيا درته ويلى دي. ډېر داسې بې وجدانه ځوانان شته چې يوه نجلۍ د مينې په دام كې گيره كړي، خپل مطلب ترې واخلي او بيا يې په نيمه لاره كې پرېږدي. زه به په دې اړه يوه نه، دوه حقيقي كيسې درته وركړم، خو د واده نه وروسته. خو دا يقين وكړه چې تا غلط انتخاب نه و كړى او زه هغه هلكان يا ځوانانو نه يم. زموږ په كورنۍ كې يو رگ د پشيانو دى؛ خلك موږ ته وايي، 'تاسو پشيان چې يو ځل اوږه ووهئ، بيا نه هېساريرئ.' نو ما هم په تا پسي قوي اوږه هلي وه. خو پوهېږې چې زما زړه كله مات شو؟"

نازنين په خندا وويل: "هو، پوهېږم. د غم زويه! دومره وړې خبرې نه دي، څومره غټه ډرامه جوړه كړې وه!"

ما وويل: "نازنين، دا سمه ده چې مينه ږنده وي، خو دومره هم نه د بل د عزت خيال به پكې هم ساتي. يواځې به خپلو خوايشاتو پسې منلې نه وهي. هغه ورځ چې ستا پلار زما پر وړاندې وژړل او د خپل عزت خير يې رانه وغوښت، ما ويل كاش چې دا اسمان زما په سر ولېږي، نه دا چې د دې بې وسه پلار اوبښكې وگورم. كاش چې د دې كار نه مخكې مړ واى. خو دا چې زموږ مينه پاكه وه، الله موږ يو بل ته ورسولو."

نازنين زما په خبرو وخنډل او ويې ويل: "ها، زما پشى خاونده! اوس په پشايي كې راته ووايه: 'ته ډېره بڼايسته يې!'"

ما ورته وويل: "نازنين، تو بو سدوري هاى."

نازنين وخنډل او ويې ويل: "زه ځم دا خبره مورجانې ته كوم!"

ما ورته وويل: "د غم لورې، تا په خبرو كې ايساره كړې. هلته به مې ملگري وايي: 'دا څه وشو.'

ما ورته وويل: "ماته نوره اجازه راکړه چې لاړ شم."

نازنين وويل: "په يوه شرط چې لاړې، هغه سندره چې دې په كلي كې ويلې وه، 'ستا د دوو سترگو لپاره، دا به ووايې! زمه ټولې خپلوانې بام ته خېژوم چې دا سندره ستا له خولې واوري."

ما وويل: "د شرمېدلي لورې، څوك په خپل كوژده كې سندرې وايي؟ شرموي مې."

په خندا يې وويل: "که يې ونه وايې، اوس چغه وهم او سم دې شرموم."

ما وويل: "سمه ده، چې داسې کار ونکړې." او ترې روان شوم.

په روانېدو کې يې غاړه راکړه، مخه ښه يې راسره وکړه، او زه د ملگرو خواته لارم او کيناستم. سيل روان و. لږ ساعت وروسته نازنين ماته پېغام وکړ: "فرازه، مور ټول ستا په انتظار يو. پاسه کنه!"

ما خپل ملگري فرهاد ته ورو وويل: "ټول ملگري پټ پوه کړه چې ما په زوره پاسوي چې سندره ووايم." فرهاد هم ټول ملگري راتول کړل، او په زوره يې روان کړم.

زه هم لارم، ميکروفون يې راته راکړ، او سندره مې شروع کړه:

ستا د دوو سترگو لپاره د هرچا خبرې وږمه

ای زما ماشومه ياره، د هرچا خبرې وږمه

ستا ماشومي اداگانې، ستا وږې وږې خبرې

رب دې لوی کړه زما لپاره، د هرچا خبرې وږمه

ته په مينه نه پوهېږې، که دې ځان نانجاره کړې

خدای دې پوه مکړه، دلداره، د هرچا خبرې وږمه

ته زما د چمن گل يې، ته زما د زړگي سر يې

رسول خان دا ستا لپاره، د هرچا خبرې وږمه

ای زما ماشومه ياره، د هرچا خبرې وږمه

سندره مې ختمه کړه، فرهاد راغی، راته ويې ويل: "میک ماته راکړه." میک يې واخيست او ښه شيبه ټپي يې وکړ. ډېر خوند يې وکړ. پروگرام ختم شو، د خوب بستري مو تيارې کړې، او ويده شو. د سهار د چايو وروسته يې زه کور ته لارم، زرغونې راته وويل: "فرازه، ته خپل مشر ورور ته ووايه چې څانگه پرېږدي، يو څو شپې مونږ سره وکړي. نازنين خفه ده، وايي څانگه دې پاتې شي."

ما ورته وويل: "زرغونې، ته ښه پوهېږې، كوژده وشوه، كليوال به د مبارکۍ لپاره راځي، هلته به كليوالو ته پروگرام جوړوم. په دې وخت کې که څانگه پاتې شي، زموږ کارونه به سخت کړي. خير، مراسم چې تېر شي، زه به يې خپله راوړم. څانگه زموږ لاس او پښې دي، او بل که څانگه په کور کې نه وي، زه هم خفه کېرم."

ما زياته کړه: "زه خو وایم، راځه ته هم زموږ سره لاره شه، هم به مرسته وکړې او هم به چکر ووهو."

زرغونې وخنډل او ويې ويل: "که زه لاره شم، د نازنين به څه کېږي؟ زه خو د هغې امسايم!"

په دې وخت کې د نازنين پلار ماته او زما ورور ته اواز وکړ. لارو کوټې ته دننه شوو. مور مې، د نازنين مور، د تره ښځې، او د ماما ښځې هم ناستې وې. ما سلام وکړ، او کيناستو. د نازنين پلار زما ورور ته وويل: "تاسو خو خبر ياست، نازنين پوهنتون وايي، او دا يې وروستی کال او سمستر دی. تر هغې به صبر کوي چې دا فارغه شي. دا زموږ ارمان دی چې لور مې د پوهنتون نه فارغه شي. پس له هغې، ستاسو امانت دی، چې هر وخت وغواړئ واده کولی شئ."

ورور مې ورته وويل: "ميرويس کاکا، ستا دغه احسان به موږ په ټول ژوند کې هېر نکړو چې موږ دې ډک لاس رخصت کړو. او پاتې شوه د نازنين د پوهنتون خبره، کله چې تا موږ ته وويل چې راشي واده وکړي مونږ به راشو، موږ به په دې اړه هېڅ تر هغې خبره ونه کړو. دا زموږ لپاره د وياړ خبره ده. ته خو يو کال يا شپږ مياشتې يادوې، که لس کاله هم وي، موږ صبر کوو."

ميرويس کاکا خوشاله شو او دعاگانې يې وکړې.

ما په ټوکه ورور ته وويل: "وروره، لس کاله يې غوږ کې مه ږده، ولې مې زوروي!"

مور مې راته غاښونه وچيچل، ټولو وخنډل. زرغونې وويل: "ته لا صبر! د زورېدو ورځې دې خو اوس راغلې."

ما وويل: "سمه ده، زما هغه اسناد راکړه، زه به هم دا لس کاله چېرته ځان ورک کړم!"

زرغونې وخنډل او ويې ويل: "ورشه، نازنين سره دي که ترې اخيستي شي، ورنه يې واخله."

په همدې سره مو خدای پاماني وکړه، زه مخکې ووتم. زرغونې ته مې وويل: "نازنين چېرته ده؟ چې لږه يې وگورم."

ويې ويل: "هغه د نجونو سره په خپله کوټه کې ده."

ورسره مې ونه ليدل. راغلم حجرې ته او كليوالو ته مې وويل: "راځئ چې په خير سره لار شو."

لنډه دا چې خدای پاماني مو وکړه، حرکت مو وکړ. په ښار کې مو کيکونه، مېوه او کلچې واخيستې او کلي ته لاړو.

دوه ورځې وروسته مو په کلي کې پروگرام جوړ کړ.

ټول مراسم ختم شول، شاوخوا پنځلس ورځې به تېرې وې چې د نازنين مور زما مشر ورور ته زنگ ووهه، ويل يې: "زويه، نازنين څانگه ډېره يادوي. که يې ولېږئ، خوشحاله به شي."

ورور مې ورته وويل: "سمه ده، فراز ته به ووايم چې در يې وړي."

مانښام ورور مې راته وويل: "فرازه، سبا ته او څانگه لاړ شئ ميرويس کاکا کره، نازنين وايي څانگه مې ياديري."

ما ورته وويل وروره د خولي نه دې قربان شم زما هم نازنين ياديري وبه يې گورم

د نازنين اصل کې زه ياديرم بهانه څانگه کوي

ورور مې وخنډل او راته يې وويل: "نور نه پوهيرم چې ته يې ياديري که څانگه، خو که ستا خبره وي، قدم به هم رانه کينږدي، ځکه چې د شرم په نوم هم څه شته."

ما وويل: "وروره، دا کارونه ستاسو د زمانې وو، هسې زمونږ ازار مه اخله."

ورور مې وويل: "بچي، لکه ډېولو ته دې زړه شوی."

ما وويل: "نه وروره، چې هر څه ته وايي، هماغسې کوم. ته به سهار ويده يې، مونږ به د ميرويس کاکا سر ته ناست يو. غم مه کوه."

بيا له وروره مې خپلې کوتې ته روان شوم.

څانگه راپسې راغله، راته يې وويل: "فرازه وروره، مونږ خو څه اخستي هم نه دي. نازنين ته تش لاس به ځو."

ما ورته وويل: "خورجاني، هر څه چې دي اخستل، ښار کې به يې واخلو. بيا به د نازنين کره لاړ شو. ته د دې شيانو فکر مه کوه."

څانگې وويل: "وروره، ته نازنين وريندار ته زنگ ووهه، خبرې ورسره وکړم. زما هم ياديري."

ما وويل: "سمه ده، خو ډېرې خبرې به نه کوي. او سبا ته خو هسې هم له خير سره ځو."

ما زرغونې ته زنگ ووهه: "سلام زرغونې، څنگه يې؟ کور کې ټول ښه دي؟"

زرغونې وويل: "شکر دی، ټول ښه دي. تاسو څنگه یاست؟"

نازنین چغه کړه: "زه هم ښه يم! څانگه څنگه ده؟ او زه به ستا خوښه شم؟ ولې ماته زنگ نه وهې چې زرغونې ته زنگ وهې!"

"فرازه، گوره دا زرغونه به راباندې مړه کړي. ماته زور راکوي چې ته دې سره خبرې کوي."

ما وويل: "نازنین، اول خو مې سلام قبول کړه."

غږ يې وکړ: "نه يې منم، اول دې زما پوښتنه ونکړه، اوس يې وايې!"

ما وويل: "د غم لورې، زما خبره خو واوړه، بيا ځواب راکه."

"ښه، وايه، غور يم."

ما وويل: "نازنین، ترڅو چې ستا پوهنتون نه وي خلاص شوی، نور تاسره خبرې نه کوم. نه غواړم چې ستا فکر د درسونو نه بل خواته واوړي. زه غواړم چې په ښه درجه له پوهنتون نه فارغه شې، دا به زما لپاره وياړ وي."

"اوڅ اوڅ، د غم زويه، داسې اسانه دې! زه چې ستا غږ وانه ورم، په ما ورځ او شپه نه تېرېږي، او ته وايې نوري خبرې نه کوم؟"

ما وويل: "نه نازنین، ته بايد خپلو درسونو ته فکر وکړې، خپل پوهنتون ته فکر وکړې، نه زما بې کاره خبرو ته."

نازنین وخنډل او ويې ويل: "فرازه، کومه زده کړه چې ستا له خبرو کوم، هغه له پوهنتونه نه شم کولي!"

ما وويل: "نورې زده کړې د پوهنتون نه وکړه. اوس دې وروستی سمسټر دی، منوگراف به هم ليکې، ډېر کارونه دې مخکې دي. هغې ته فکر وکړه او نورې خبرې پرېږده. ها، له څانگې سره خبرې وکړه."

ما موبایل څانگې ته ورکړ، هغوی خبرې وکړې. څانگې نازنین او زرغونې ته وويل: "سبا درځم، څه راوړم؟"

دواړو مننه وکړه، خو نازنین بيا وويل: "ماته لږ کوچ او پڼير راوړه."

ما پرې غږ وکړ: "د کوچو په ځای زه يم کنه!"

زرغونې په خندا شوه. نازنین وويل: "فرازه، که ته د خوړلو وای، نو اوس به مې وختې خوړلې وای، خو زه خیر، خوښه به دې شم."

څانگې خبرې ورسره ختمې کړې او موبایل يې ماته راکړ.

نازنین وویل: "فرازه، د منوگراف په لیکلو کې ستا مرستې ته اړتیا لرم. ماسره په موضوعاتو پیدا کولو کې مرسته کوې؟"

ما وویل: "ته موضوع واخله، زه به درسره پوره مرسته کوم."

زرغونې وویل: "فرازه، زه خو داسې نه منم، ماسره به هم مرسته کوې!"

ما وویل: "سمه ده، کله چې مو موضوعات واخیستل، بیا به گورو. زه مو خدمت کې یم."

نازنین وویل: "فرازه، د خومره وخت لپاره راځې؟"

ما وویل: "صرف د یوې ورځې لپاره. ورور مې وایي چې خسر کره به نه ډېر ځې او نه به شپې کوې."

"اوخ، د یوې ورځې لپاره بیا هیڅ مه راځه. که راځې، پوره شل ورځې یا میاشت لپاره راشه، ترڅو چې خانگه دلته وي، ته به هم یې."

ما وخنډل: "سمه ده، زه به مې مور او ورور سره خبره شریکه کړم. ورته به ووايم چې نازنین وایي جامې او بستري دي راوړه، نور ماسره اوسه."

نازنین وویل: "پام کوه، د غم زو، اوس مې لکه شرموي. هغوي ته مه وایه!"

ما وویل: "سمه ده، صرف د یوې ورځې په خاطر درځم."

ویل یې: "نه، دوه ورځې! زه دې خپلو همصنفيانو ته معرفي کوم. هغوی هره ورځ راته وایي چې نامزاد دې مور ته وښايه، چې وي، گورو."

ما وویل: "سمه ده، عکسونه مې ورته وښايه."

ویل یې: "عکسونه نه مني، وایي چې دلته به یې راوړي، چې مخامخ یې وگورو."

ما وویل: "سمه ده، شپه ناوخته ده، نور به ویده شو. سبا به هلته خبرې وکړو."

په همدې مو خدای پاماني وکړه

سهار شو، چای مو وڅښل، ټول ناست وو. ما ورور ته وویل: "وروره، خو شپې وکم؟"

ورور مې وویل: "شپې د څه لپاره؟ لار شه، خانگه ورسوه او بیرته راشه."

ما وویل: "وروره، نو خانگه به چا سره راځي؟ زه به هلته یم، دا به بیرته راوړم."

ورور مې مور ته وويل: "دې دله ته بستر وټه، چې همالته پرېوزي، دا خو په شرم نه دی."

ما وويل: "موري، يو څلور جوړه جامې او هغه چمپير مې هم کېږده، هلته يخ ډېر وي."

ورور مې لاس وکړ، د سټ نه يې ونيولم: "ته په سپړتوب نه پوهېږې، ته واخل غواړې!"

ما وخنډل: "وروره، هسې تا تنگوم. زه چېرته پاتې کېږم؟ که ته راته ووايې چې لاړ شه، مياشت تېره کړه، نو والله

که د دوه ورځو نه زيات تېر کم. زه هم پوهېږم چې شرم دی."

ورور مې په سټ زور وکړ: "خا، ستا نيت دې چې دوه ورځې تېري کړي!"

ما وويل: "نه، هسې مثال مې درکړ. که اجازه راکوي، تېری به يې کم."

ورور مې وويل: "نه، مازديگر بيرته راشه."

ما وويل: "سمه ده، اوس مې پرېږده، چې سټ دې راته خور کړ."

بس حرکت مو وکړ. ځانگې له کور نه هم يو څه واخيستل، ښار کې يې هم د زرغونې، نازنين او د نازنين دواړو

خورگانو ته سوغاتونه واخيستل، او روان شوو.

نازنين زنگ ووهه: "فرازه، حرکت مو کړې؟"

ما وويل: "هو، اوس مو حرکت وکړ. تر غرمي در رسېږو."

نازنين وويل: "سمه ده، تر هغې زه او زرغونه هم له پوهنتونه راځو."

ما وويل: "سمه ده." موبایل مې بند کړ.

لنډه دا چې د نازنين کره ورسېدو. د نازنين وړو خورگانو دروازه خلاصه کړه، يوه په منډه شوه او چغې يې کړې:

"لالا راغی!"

ټول مو مخې ته ووتل، ټولو سترې مه شي وکړه، نازنين پټه شوه.

ما د نازنين مور ته وويل: "مورجانې، زه ځم حجرې ته. سترې شوی يم، يوه شېبه ارام کوم."

د نازنين مور وويل: "زويه، غرمه ده، اول ډوډۍ وخوره، بيا ارام وکړه."

دنده د راتلو يې وويل، ننوتم، شا او خوا مې کتل چې چيرته به نازنين ووينم. لارم کوټې ته، زرغونه راغله، خوا

کې مې کيناسته. ځانگه لاره د نازنين خواته. د نازنين مور بهر ووتله.

ما زرغونې ته وويل: "هغه بل مصيبت مې ونه كتل، چيرته ده؟"

زرغونې وخنډل: "هغه شرمېدله، د كورنۍ نه، ځكه درنه پټه شوه."

ما وخنډل: "توبه! هغې كې هم شرم شته!"

زرغونې وويل: "دا راته ووايه، چې ماته دې څه راوړې دي؟"

ما وويل: "هيڅ! تاسو څانگه غوښتي وه، هغې هر څه راوړي درته. هغې نه پوښتنه وكړه، هر څه هغې اخستي. زه په دې شيانو څه پوهېږم؟ وړوكې ماشوم يم."

زرغونې وخنډل: "دا ماشوم به ستا په شان وي! كال ته به دې اولادونه گرځي، او وايې ماشوم يم."

ما وويل: "نو تاته ولې زور دركوي؟ كه غواړي چې ستا ماشومان هم وگرځي، غم دې وكړم؟"

زرغونې وويل: "زما دې توبه وي! همدا ماته ډېره ده چې ستاسو ماشومان قرار كم."

په همدې وخت كې د نازنين مور راغله او زرغونې ته يې وويل: "لوري، ته لاره شه، نازنين سره كومك شه، چې ډوډۍ تياره كړي. فراز جان به وړى شوى وي."

زرغونه پاڅېده، ما ورته وويل: "چېرته ځي؟ ماشومان به څوك قراروي؟"

زرغونه په خندا شوه: "رازم!"

ډوډۍ يې راوړه، ومو خوږه، زه لارم حجرې ته، پرېوتم. نازنين ته مې ميسج وكړ:

"زه د دنيا د هغه سر نه ستا لپاره راغلم، ته پټه شوې. زه هم مازديگر بيرته ځم."

نازنين وويل: "داسې بد مه كوه! درځم خواته دې، مور نه اجازه اخلم. ورته وايم چې سترې مه شي وركوم."

ما وويل: "ضرورت نشته، مه راځه. زه خو درته معلوم يم."

ويل يې: "ته او خداى، كه داسې كوي! خير دى، مه زه! زه به ټوله شپه درسره كينم. اوس راته بښنه وكړه، شرم دې خو سترې مه شي اوس خامخا دركوم."

ما وويل: "سمه ده، زه به په طمعه يم."

كتل مې، نازنين، زرغونه، او څانگه راغلل. د نازنين په لاس كې د شربت گلاس و، زرغونه او څانگه پرې خنډل، نازنين د شرمېدو تمثيل كاوه. راغله او په غلي آواز كې يې وويل: "فرازه، سترې مه شي."

هغوي پرې وخنډل. ما وويل: "نازنین، خوله دې خوځېږي، خو اواز دې نه راځي."

کلاس يې راکړ او ويې ويل: "ستړی مه شې."

ما وويل: "خواره مه شې، ته ستړی مه شې. مور دې څنگه وه؟ کور کې ټول خیر و؟"

نازنین وويل: "بس که نور، د غم زويه، دوی را پورې خندوي."

ما وويل: "سمه ده، دا شربت پخپلو لاسونو راکه!" مخ يې واپراوه او منډه يې کړه.

زرغونه يوه شپه ولاړه وه. په دې وخت کې مېرويس کاکا چې چيرته تللی و، هم راغی. ستړی مه شي مو وکړه،

ويې ويل: "دلته ولې ناست يې؟ راځه کور ته."

ما وويل: "ته نه وې، او زرغونه دې په خپلو کارونو کې مصروفه وه، ځکه زه دلته کښېنستم."

لنډه دا چې شپه شوه، ډوډۍ مو وخوړه. د نازنین دواړه وړې خویندې، حسنا او صدف، مې خوا کې ناستې وې.

خبرې مو کولې. راته يې ويل: "لالا، مور ته به سبا چکر راکوې؟" ما وويل: "سمه ده، مور درېواړه به چکر ته لاړ

شو، نور به هيڅوک نه وړو." انجونې خوشاله شوې، خپلې مور ته يې وويل: "مورجانې، مور سبا د لالا سره چکر

ته ځو."

هغې ورته وويل: "سمه ده، لاړ شئ. سبا به ښه وي."

ناست وو، شپه ناوخته شوه. د نازنین پلار وويل: "تاسو خبرې کوئ، زه ویده کېرم."

ما وويل: "زه به هم لاړ شم حجرې ته او ویده شم."

هغه وويل: "نه، هغه کوټه تشه ده د خوب لپاره، هلته ویده شه. حجرې ته مه ځه."

زه هم پاتې شوم. زرغونې راته ځای جوړ کړ. صدف او حسنا هم راسره شول. لاړم کوټې ته، ما دې دواړو ته

وويل: "تاسو هم لاړ شئ ویده شئ، چې سبا چکر ته ځو."

هغوي وويل: "سبا د غرمي نه وروسته ځو، چې له مکتب نه راشو."

ما وويل: "سمه ده."

هغه دواړه لاړلې، زه پرېوتم. نازنین ته مې میسج وکړ: "زه دې په طمعه یم."

ويې ويل: "سمه ده، ناوخته درځم."

ما وځاندل او ورته مې وويل گراني ميرمني زه ويده کيرم او ته هم څه ارامه خوب وکړه ما ته تنگولي ټوکي مې کولي رانه شي

ميسج يې وکړ ولې فرازه درنه شم؟

ما وويل نازنين اوس په دې خبرو ته نه پوهيري خو يو وخت بيا داسي رازي چې دا کارونه درته پيغور جوړيري همدا خوږه څانگه چې اوس درباندي گرانه ده سبا درته ددې خبرې خو پريرده چې ددې موبایل د خبرو هم پيغور درکوي

همدا خوږه زرغونه يوه ورځ ددې کارونو پيغور درکوي

زه نه غواړم چې له واده نه وروسته تا راته څوک خفه يا ددې خبرو پيغور درکړې زمونږ ټولنه کې ددې خبرو ډير پيغورونه دي

زه چې څانگي ته زنگ وهم او د هغې نه ستا معلومات کوم په دې خاطر چې زما فاميل په دې پوه نه شي چې زه تاسره خبرې کوم سبا پيغور درنکړي

نازنين وويل رادې کړي زه به هم ورته ووايم چې څه پردې خو نه وو خپل خاوند مې وو چې خبرې مې کول

ما وويل نه نازنين زه نه غواړم چې تاته داسي خبرې وشي

نوره پوه شه هرڅه چې وې د څانگي په موبایل به يې وايو

سمه ده خو يوځل غواړم چې دې وگورم درځم

ما ورته وويل نه مه رازه خداي مکړه د کورنې کوم کس دې ونه گوري

که داسي وشول نو دا کور زمانه پاتي کيري لک پام کوه

څه سمه ده زه څانگه او زرغونه درزو يوه شيبه به کينو

ما وويل زه دروازه بندوم رانه شي سبا پوهنتون کې سره گورو دلته به ډير اخطياط کوي

هو زه له تانه نه خفه کيرم چې ته کور کې مانه پتيري دا څه کار کوي زه تاسره هسي ټوکي کوم چې دا دې او هغه دې

نازنين ډيره خوشاله شوه او په پيغام کې يې ډيري دعاگاني وليکل

ويل يې اوبه دې کوټه کې شته چې د شپې تېرې نه شي

ما وويل هو شته اوس ارام وکړه چې سبا به پوهنتون ته ځو

خدای پاماني مو وکړه او ویده شوم

سهار وختي راپسي صدف راغله لالا پاسي چای تيار دې چا وڅښه

پاسيدم کوټه کې تشناب وو مخ مې پرمينځه لارم چای مو وڅښو زرغونې وويل فزازه مونږ ځو پوهنتون ته چې
ته چيرته لار نه شي

ما وويل ما دې دواړو وړو گوډيانو سره وعده کړي چې دوې چکر ته بيا يم تر مازيگره خو همدلته يم بيا به
وروسته گورم

زرغونې وويل سمه ده که زړه دې تنگ شو ښار پله چکر ووهه

ما ويل سمه ده زرغونه لاره زه ناست وم يو ساعت وروسته زه هم ووتم ما ويل زم ورور مې هم وگورم بيا زمه
کورته نه يې شم بيا کتلې

خانگي وويل ورور ته ووايه چې کله کله چکر ووه زه به يې گورم

ما ويل سمه ده ورته به ووايم

ووتم پياده روان وم شور د خلکو گڼه گڼو وه ډير ښايسته ماحول وو يو ساعت وروسته راته نازنين ميسج وکړو
سلام گرانه چيرته يې

ما ويل بس ستا د پوهنتون شا او خوا کې يم

ويل يې سمه ده همداسې راشه زه دې په طمعه يم

ما ويل سمه ده درزم

ورو ورو روان وم لارم ورسيدم ميسج مې وکړ

ددوي تفريح ساعت وو نازنين ووتله لاس يې په لاس کې راکړو او پوهنتون ته دننه شولو

زرغونې دې او ماگري يې يو سيټ ته چمن کې ولاړې وي نازنين د هغوي په طرف روان کړم

ما د نازنين نه لاس خوشي کړ او بيرته مخ په شا روان شولم

نازنين مې مخې ته شوه

څه کوي اوس مې شرموي هغه دې ټول درته گوري رازه

ما ويل نازنين دا څه کار نه دې بس د لرې نه يې وليدم دا بس دې نور ځم

نازنين وويل خير دې فراهه زما په خاطر

زړه مې غټ کړو او روان شوم

لاړو سلام مې وکړو ټولو سترې مه شي وکړه ما د ټولو نه مننه وکړه او نازنين ته مې وويل

ما شاء الله نازنين څومره بنايسته ملگري لري څومره مينه ناکي دې خوشاله شوم چې زه دې ورسره معرفي کړم او ددوي په ليدلو ډير زياد خوښ شوم د هغوې نه مې هم مننه وکړه او ورته مې وويل تاسي صبر چې زه تاسوته د کانتين نه څه راوړم

يوه پکي ډيره شوخه وه ويل يې لالا جانه په کانتين ځان مه خلاصوه مونږ ته به سم دعوت راکوي

ما ورته وويل په سر سترگو اوس راسره ځې دلته دعوت قبلوي که راسره زي ننگرهار ته هلته درته مهماني برابره کړم

ويل يې نه اوس خو نه کيږي خو مونږ بيا نازنين ته وايو

ما وويل يوه خبره وکم دغه څو مياشتي وروسته د نازنين واده دې په هغې کې به مو دعوت کم ټول پوهنتون

ټولو وځانډل ځا دا چلونه دې چيرته زده کړي خلاصيدي نه شي يو تاوان خو درکو

ما ويل ماته تاوان نه راکوي نازنين ته يې ورکوي ځکه دا زمونږ شريکه تاوان دې زما هرڅه د نازنين دې

نازنين وويل نو بيا رازي چې دا تاوان همدا نن وکړو

ما وويل د غم لوري ته بايد زما په تاوان خفه شي ته ما نور هم تاواني کوي

دې وخت کې تفريح خلاصه شوه دوي تلل صنف ته خدای پاماني يې کوله ما نازنين ته زر افغانی ورکړل چې په دې ملگرو دې څه مشروبات وڅښه نور ترينه روان شوم د ورور خواته مې

ورور خواته مې لارم هغه مې وليدو ورته مې وويل څانگه هم راغلي نازنين دې کره ده وخت ناوخت يې خواته
زه

د ورور نه مې روان شوم بيرته نازنين دې کره لارم غرمه وه ډوډۍ مو وخوړه صدف او حسنا وويل لالا مونږ چکر
ته اوس يوسه

ما وويل اوس خو غرمه ده لک ناوخته به لار شو چې چکر خوند وکړي

ويل يې سمه ده لالا

لاړل نازنين ته يې وويل مونږ د لالا سره څو چکر ته نازنين زرغونې ته وويل ته لاره شه فراز ته ووايه چې مونږ
هم يوڅه څانگه به هم چکر ووهي

کتل مې زرغونه راغله د نازنين مور هم ناسته وه ويل يې فرازه مونږ هم يوڅه نازنين به د ښار سيل هم وکړي او
ساعت به يې هم تير شي

ما ويل زرغونې تاسو بيا خپله لاري شي اوس ما حسنا او صدف سره وعده کړي چې صرف مونږ دريواره زو
چکر ته زه نور څوک دې چکر کې نه شم ځايولي زرغونې وويل اوس خو به مونږ خامخا زو که ستا زړه وي
کنه

ما ويل لاري شي خامخا لاري شي اوس څې سبا څې که بله ورځ خو زه مو له ځانه سره نه وړم

د نازنين مورته يې وويل امه ته وگوره دې فراز ته مونږ نه وړي

هغې ورته وويل تاسو خير دې بله ورځ لاري شي

ما ورته وويل الله څنگه شوي مورجاني هم پکه کړي

زرغونه د غوصي نه روانه شوه لاره

کتل مې څانگه راغله ويل يې وروره مونږ هم چکر ته يوڅه ما کابل کتلې نه دې ساعت به مې تير شي

ما ورته وويل شيطاني اوس تا شروع وکړه

سمه ده ورور ته به دې ووايم چې سبا راشي او تاسو چکر ته يوسي

څانگه هم لاره نازنين ميسج وکړو د غم زويه دا څه ضد دې نيولي پريزده چې مونږ هم درسره لارو شو چکر

وووهو

ما وويل نه يې منم نور تر واده پوري زما او ستا د نړديوالي اړيکه ختمه نه به مې گوري نه دې گورم

زه د غم بچيه دا اوس کومه خبره ده زه به دې خوبه شم

ما ويل سمه ده خوبه مې شه خو له واده نه وروسته

لنډه دا چې مازيگر شو صدف او حسنا مې مخکي کړل زرغونې وويل چکر ته ونه رسيږي بيرته تور مخونه کور ته راشي

ما ويل ستاسو بنيرا کار نه کوي نور ترينه لارو

قرغه کې مو خه چکري ووهل کينستيو کې کيناسو ځانگوگانو کې مو چکري ووهل ډوډۍ مو هملته وخوړه صدف او حسنا ډيري خوشاله وو ناوخته شو ورته مې وويل څې چې نور کورته لار شو

هغوې هم روان شول تير مابنام کورته ورسيدو

د رسيدو سره زرغونې د صدف او حسنا سره شروع وکړه چيرته تللي وي څه مو وکړل څه مو وخوړل

صدف ورته ټوله کيسه وکړه

زرغونې وويل هله څې لارې شي خپلي کوټي ته که تاسو هم رانه ډوډۍ وخوړه نو دغه دې

امه زه خو فراز دې ته ډوډۍ نه ورکوم دوي هرڅه تخته کړي ماږه دې

ما ويل هو ډوډۍ نه خوړو خو لک چای راوړه

زرغونې وويل که تا رانه چای کوټ هم وکړو نو دغه دې

چکر ته دې يونوړو اوس چای هم نشته

ما وويل سمه ده غږ مې وکړو حسنا ته لاره شه لالا دې جار شي يوه پياله چای راوړه

د نازنين مور وځانډل زرغونې لوري خير دې که چکر ته يې يونوړي چای ورته راوړه

لنډه دا چې شپه مو جوړه کړه لارم کوټي ته موبایل مې بند کړو او قراري ويده شوم

يو وخت کې مې کتل د دروازي کړپ شو

ما يوه سترگه په قراره خلاصه کړه، دروازه خلاصه شوه، نازنين، خانگه، او زرغونه راغلل. غلي، غلي يې بالښتونه واخيستل، زرغونې او نازنين راباندې شروع وکړه، څلور بالښتونه يې راباندې وويشتلم.

ژر پاڅېدم، د چغې وهلو تمثيل مې وکړ، خو چې خوله مې خلاصه کړه، نازنين ژر راته خوله باندې لاس کېښود او په غلې يې وويل: "مور يو."

ما وويل: "که اوس مې زړه چاودلې وای! څوک داسې کوي؟ ما ويل که راباندې پيريانو حمله وکړې، او تاسو دلته څه کوئ؟"

هغوی وويل: "بيا ځانته چکر ته ځې!" نازنين زرغونې ته وويل: "شروع شه او سم يې وغربوه چې بيا زمور نه بغير چيرته لار نشي!"

زرغونې يو دوه بالښتونه نور ووهلم. ما وويل: "قسم دې، اوس ټول کور په سر اخلم او چغې وهم!"

نازنين او زرغونې له خندا خپلې کولمې کلکې ونيولې او کيناستې. نازنين وويل: "فرازه، ښه مو وډار کړې! ياد دې وي چې بيا داسې ونه کړې!"

ما وويل: "سمه ده، نور به داسې نه کوم. اوس لار شئ چې څوک راباندې را نه شي."

نازنين وويل: "ټول ويده دي. مور راغلي يو چې پچکان لوبه وکړو، زړه مو تنگ دی."

ما وويل: "تخته د پچکانو لورگانو! دا وخت د لوبو دی؟ تاسو کې خو شرم نشته، ما به وشرموي."

نازنين وويل: "لوبه کوي که بيا شروع وکړو؟"

ما وويل: "سمه ده، لوبه کوو، خو پچکان نه، لږو او بل خبرې به نه کوئ."

نازنين وويل: "لږو نه، پچکان."

ما وويل: "سمه ده، زه او زرغونه، ته او خانگه."

نازنين وويل: "خاوند زما يې او حق هم زما دی چې تاسره زه اوسم."

له ناکامه مې ورته وويل: "سمه ده، خو خبرې به نه کوئ."

لوبه مو شروع کړه، ان درې بجې شوې. اخبر مې وويل: "هله، نور لار شئ، ماته خوب راغلی دی."

هغوی وويل: "خوب، خوب نشته، تر اذانونو به کينو."

ما وويل: "سمه ده، يوه دقیقه وخت راكړئ، تشناب ته ځم."

څنگه چې دروازې ته ورسيدم، ما ورته وويل: "تاسو دلته ويده شئ، زه لاپم حجرې ته."

نازنین د لاس په اشاره وويل: "سمه ده، راځه، مور ځو."

زه بېرته راغلم، ځي يې سم كړ، او هغوي لاپل. زه هم ويده شوم. سهار شو، پاڅېدم، چای تيار وو، چای مې وڅښل، او نور مې د نازنين مور او پلار څخه رخصت واخيست. د نازنين مور او پلار ډېر ټينگار وكړ، ما ورته وويل: "ماته د دوه شپو امر شوی وو، او هغه پوره شوې. بيا، هسې هم څانگې پسې راځم."

همدې سره مې ترېنه رخصت واخيست او روان شوم. څانگې وويل: "وروره، زنگ وهه، راته درپسي. بيا به خفه كيرم، غږ به دې اورم."

ما وويل: "خورجانې، زنگ هم وهم او ورور به دې هم راشي پوښتنې ته، هغه به گوري، نه به خفه كېږي."

روان شوم، زرغونې وويل: "فرازه، سم موټر كې كينه، خداى مكره چې څه ونه شي." ما وويل: "سمه ده."

هدې ته راغلم، موټر كې كښېناستم. نازنين ميسج وكړ: "د غم ځويه، لږ خو به دې صبر كړى واى چې ليدلې مې واى."

ما ځواب وركړ: "ټوله شپه مو سره وليدل، هماغه بس دي كنه؟"

"بڼه، په ځان پام كوه، فرازه! خداى مكره كه څه درباندي وشول، نو زه به مړه شم."

ما وويل: "د الله پام دې وي، نازنين! او څه چې په تقدير كې وي، هغه هسې هم نه بدلېږي. ته هم په ځان پام كوه او درسونه دې ووايه."

كور ته ورسيدم، د كورنۍ غړي مې ناست وو، خبرې يې كولې. ټولو راته سترې مه شي وويل. مور مې له سر نه ښكل كړم، زه هم كښېناستم. مور مې وويل: "فرازه زويه، ستا د واده خبرې كوو چې نور په كراهه كراهه ځانونه تيار كړو، ځكه وخت دومره نه دى، اېله تر هغې پورې ځان راټول كړو."

ما وويل: "سمه ده، مورى! اول به د كوټې جوړولو غم وكړو، چې ټولو كې مشكل كار همدا دى."

ويل يې: "سمه ده زويه، هو، دا كار ډېر وخت نيسي، بايد اول د دې غم وخورو."

ورور مې وويل: "غم مه كوه! كه كوټه دې جوړه نه وه، غوجله شته، هغه به درته جوړه كړو."

زه غلى شوم، پوه شوم چې سړى په غوصه دى.

ورو ورو مو د واده تیاری پیل کړې. د کوتې لپاره فرش، توشکونه، بالبنټونه، برستې، او د واده جامې جوړې شوې. دوه اونۍ مو د لرگیو لپاره په ډېره کې ووهل چې لک وچ شي.

ځانونه مو تیار کړل. د نازنین د فراغت وخت هم راغی، او ماته یې د پوهنتون ته د راتلو بلنه راکړه. فراغت هم تېر شو. یوه نیمه هفته وروسته مې مور او ورور لارل نازنین دې کره د واده غوښتلو لپاره.

مور مې ورته وویل: "مونږ ځانونه تیار کړي، ستاسو څنگه خوښه ده؟"

هغوي وویل: "نور مونږ کوم وړاندیز یا اعتراض نه لرو، هر وخت چې ستاسو خوښه وي، نېټه وټاکئ."

مور مې وویل: "نازنین چې هر ډول لباسونه او جامې کول غواړي، خپله دې خوښه کړي. سره زر دې هم خپله ځانته خوښ کړي. دلته چې کوم څه په کار دي، د واده نه درې ورځې وړاندې به یې راوړو."

لنډه دا چې د واده نېټه یې پنځلس ورځې وروسته وټاکله.

د شپې نازنین زنگ وواژه.

"سلام، فراهه! څنگه یې؟ او ولې رانغلې د مورجانې او ورورجانې سره؟"

ما وویل: "که زه درغلی وای، نو کور ته به څوک پاتې وای؟"

ما ورنه پوښتنه وکړه: "نازنین، زرغونه راغلې که په خپل کور کې ده؟"

ویل یې: "راغلې ده! دا خو زما ځان دی، بې له دې زما وخت چیرته تېرېږي؟ زنگ مې ورته وهلی و چې راشه، د واده لپاره لباسونه اخلو، چې راسره مرسته وکړي."

په دې وخت کې زرغونې وویل: "سلام، فراهه! مننه چې پوښتنه دې وکړه."

ما وویل: "د مننې وړ نه ده. دې لپاره مې پوښتنه وکړه چې زما د نازنین زړه تنگ نه شي یوازې."

نازنین وویل: "ته پوهېږې، فراهه، دومره خوشاله یم، وایم چې د خوشالی نه مړه نه شم!"

ما مخکې زرغونې ته هم ویلي و: "هسې نه چې څه راباندې وشي، ځکه ډېرې خوشالی ښه نه وي."

بیا مې زرغونې ته وویل: "که په ما څه وشو، نو ستا دې قسم وي، که فراز یوازې پرېږدي! زما مینه به ته ورته ورکوي."

ما وويل: "نازين، دا منسوخته خوله دې بنده كړه، داسې خبرې مه كوه. ته څه وايې؟ كه په تا څه وشي، زه به ژوندی پاتې شم؟"

نازين وخنډل او دا تپه يې وويل:

"هيڅوك د چاله غمه نه مري

خوره فراهه، چا دروغ ويلي دينه."

ما ورته وويل:

"كه ليونی درپسې نه شوم،

نو سودايي به خامخا درپسې شمه."

بيا مې ورته دا سندره زمزمه كړه:

"ستا عمر كه كم وي، دا زما عمر دې ستا شي،

تاته چې راځي، هغه مرگي دې ماته راشي."

ما چې دا بيت وويل، نازين خاموشه شوه. زرغونې غبر وکړ: "ليوني، اوس د ژړا وخت دی چې ته ژاړې."

نازين په ژړا کې وويل: "فراهه، وايه دا سندره نوره هم."

ما بل بيت ورته ترنم كړ:

"ستا خمارو سترگو کې زه دا اوبنکې لیدی نه شم،

ستا په نوراني رُخسار غم كړاو لیدی نه شم.

ته چې پكې نه يې، گراني، ورانه دې دنيا شي،

تاته چې راځي، هغه مرگي دې ماته راشي."

ته يې زما ځان، او ځان له ځانه بېلېدی نه شي،

ته يې زما روح، او روح خو يې له تنه ژوند کوی نه شي.

تا چې خفه وينم، بناد به څنگه زړه زما شي؟

تاته چې راځي، هغه مرگی دې ماته راشي."

نازنین او زرغونه خاموشې وې، غوړ يې نیولی و. ما بيا شروع کړه:

"ما ته پاتې شوي نېبانه د هغه چا نه يې،

سترگو کې غوړيري، گراني، ډېره په ما گرانه يې.

غواړمه له خدايه، که منظوره دا دعا شي،

تاته چې راځي، هغه مرگی دې ماته راشي."

دی سره مې وخنډل او ومې ويل: "هههههه، د غم لوري، نوره ژړا پرېږده، خبرې وکړه، کنه ویده کېرم."

نازنین وويل: "فرازه، قسم دې، ستا دا غبر زما په زړه څه چل کوي. ته چې داسې شيان وايې، په زړه مې يو رقم

درد راځي."

زرغونې وويل: "يو خو زه تاسو لیونو لیونې کېرم. کله خندا او کله ژړا!" او بيا يې وخنډل. نازنین ته يې وويل:

"گراني، په تا دې خداى هېڅ نه کوي، زه د دې لیوني دا لیونتوب نه شم زغملی. تاسو خپلو کې ښه جوړېږئ، زه

نه غواړم چې ژوند مې عذاب شي."

نازنین وويل: "خوله دې سمه خوزوه، ماته که هرڅه وايې، وايه، خو د فراز په اړه به څه نه وايې."

مونږ دريوارو وخنډل. ما ورته وويل: "شپه ناوخته ده، نور به ویده شو."

نازنین وويل: "د غم زويه، په دې سندرې دې زما ټول خوبونه يوړل، خوب راته اوس نه راځي."

ما وویل: "سمه ده، زرغونه درسره شته، تاسو خپلو کې خبرې وکړئ، او زه به ویده شم، خه شپه ولري."

موبایل مې بند کړ او ویده شوم. خوب مې ولیدو، او په خوب کې مې خپل واده ولید.

واده ته درې ورځې پاتې وې. زه، ورور مې، تره زوی مې، ماما زوی، او دوه، درې نور خپلوان خرچه اخلو. نازنین دې کره زو هلته چې ورسیدو، د نازنین کورنۍ زموږ ډیر قدر او عزت وکړ. نازنین راغله، مونږ ټولو سره یې "ستړی مه شي" وکړه. ماته یې د سر په اشاره کې ستړی مه شي راکړه او بیرته لاړه.

ورور مې د نازنین پلار ته وویل: "ډگروال صیب، دا خرچه وگورئ، که کمه وي یا څه زموږ نه هېر شوي وي، نو موږ تیار همدلته یو، را ته ووايي چې درته یې راوړو، ځکه زموږ ځای لري، او وخت کم دی. موږ بیا هلته واده سره بندیږو."

د نازنین پلار وویل: "زویه، هیڅ به نه کمیري، او که کم شول، زه یې خپله اخلم. تاسو فکر مه کوئ، تاسو مو هلته خپل د واده مراسم ښه په ارامې سره ختم کړئ."

ورور مې وویل: "مننه، ډگروال صیب، ژوندی اوسئ. رازو د ناوی وړلو خبرې ته، موږ کوم وخت کې ناوی پسې راشو؟"

ډگروال صیب وویل: "خوښه ستاسو ده، کوم وخت چې تاسو ته ښه ښکاري."

ورور مې وویل: "ډگروال صیب، که چیرې ولیمه وکړو، تاسو موږ ته ناوی یوه ورځ مخکې راکړئ، ځکه که موږ د واده په ورځ راشو، نو هلته زموږ پروگرام واده پاتې کیږي. موږ به یوه ورځ مخکې ناوی یو، څو او په سبا به یې هلته واده شروع کړو چې پروگرام مو په ارامې سره سرته ورسیري."

د نازنین پلار وویل: "موږ کوم مشکل نه لرو، ستاسو امانت دې هر وخت راځي. موږ به خپل ځان تیار کړو."

د غرمې ډوډۍ مو وخوړه، د لمونځ نه وروسته مو ترې رخصت واخیست او روان شو. کور ته ورسیدو، دلته په کلی کې مو د واده ترتیبات شروع کړل.

د واده نه یوه ورځ مخکې مو څلور مرسیدیز موټر ونيول. کلیوال، خپل خپلوان ټول سره یوځای شول او حرکت مو وکړ. د نازنین پلار ته مو زنگ وواژه چې "مونږ شپږ موټر خلک در روان یو، مونږ ته ډوډۍ اوساته."

لاړو، دولس بجې ورسیدو، ډوډۍ مو وخوړه، لمونځونه مو وکړل.

د نازنین پلار وویل: "تکاح دلته تېري یا هلته خپل کور کې؟"

ورور مې ورته وويل: "د نکاح مراسم به هلته ونيسو."

ورور مې موټر کور ته دننه کړو. نازنين ته مې وويل: "مخکې سيټ کې کينه."

مشر ورور ته مې وويل: "موټر زه خپله چلوم، اوږده لاره ده، په احتياط سره لاړ شو، دا هلکان دې څه پيښه ونه شي."

نازنين مې مخکې سيټ کې کينوله. زرغونه راغله او ويل يې: "زه هم تاسو سره يم."

ما وويل: "ته نورو موټرو کې کينه، دلته موټر کې يوازي زه او نازنين يو."

همداسې مو وکړل، د نازنين کورنۍ نه مو اجازه واخيسته. لاړم د نازنين مور ته مې وويل: "مورجاني، ژپه مه کوه، لاره ده، خدای مکره څه پيښه ونه شي. بل که هر وخت دې يادیده، ته صرف زنگ ووهه، زه يې درته په دوه ساعتو کې رسوم."

خدای پاماني مو وکړه او روان شو.

د ښار د رش نه ووتلو، ما او نازنين په لاره کې ټوکي او گپ لگول، په ارامه ارامه روان وو. د ماهي پر تر بيخه ښه په قرار راغلو.

ورور مې راته زنگ وواهه: "لکه تېز شه، چې هلته به د شپې لپاره هم څه تيارې کو ناوخته دې."

ما موټر غاړې ته ودراره. هغوي چې ورسيدل، ما ورته وويل: "تاسو لاړ شئ، مونږ په قرار قرار درزو."

ورور مې غوصه شو: "مخکې شه، خره، ناوخته دې!"

بيا مو حرکت وکړ. ما خپل موبایل بند کړ.

دې وخت کې زرغونې نازنين ته زنگ وواهه او ورته يې وويل: "فراز، ته ووايه چې لکه تېز شه."

زما قهر راغی، او خپه مې سلپټر ته بنده کړه. د ميټر ستنه مې يو سل او اتياوو باندي ودروله. نازنين چغې کړې: "فراز، ورو شه، اوس به مو مړه کړي!"

ما چې نازنين ته وکتل، رنگ يې تک ژړ وو. په هماغه وخت کې نازنين چغه کړه: "فراز، مخي ته وگوره!"

چې ترڅو مې کتل، يو گرس شو، او د نازنين دومره چغه مې واوریده چې "اخ، فراز، زړه مې... نور په ځان پوه نه شوم

زرغونه وايي ډير لک وخت وروسته مونږ په سرک کې دوږي او لوگي وليدل زما د زړه يو د درد غږ وواتو اخ
نازنین

د رسيدو سره چې موټر بړيک ونيوه ما د ليونو په شان د موټر نه ځان خطا کړو منايه مې کړه د موټر په شيشه مې
لاسونه ولگول دروازي نه خلاصيدل

سرک غاړي ته مې ټيږه وکتله راوامي خيسته د موټر شيشه مې پري ووهله

هيڅ په خپل ځان نه پوهيدم دومره تيز گزار مې وکړو چې شيشه ذري ذري شوه په شيشه ننوتم

نازنین خوري گراني غږ وکړه

خلک د موټرو په دروازه لگيا ووي دروازي يې ورته ونړول

ما نازنين ته بيا چغه کړه خیر دې غږ وکړه

د نازنين غږ نه وتو فراز يې وويل او اخيري سلگي يې ووهله ما چغې کړي چې هله نازنين ژوندی ده

خلکو دواړه ويستل ششاته موټرو ته يې په منايه کړل موټري بيرته مخ په کابل رواني شوي زه د نازنين سره موټر
کې کيناستم او سبق مې شروع کړو د نازنين سپين مخ په وينو ککړ شوي وو سر يې په شيشه لگيدلي وو سينه يې
هم لگيدلي وه د خولي او پوزي نه يې وينه راغلي وه

سر يې ما په خپله غيږه کې کينبڼود اوبسکي مې روانې وي يو وخت مې د نازنين د مخ نه وينې پاکول چې لاس
مې کينبڼود مخ يې يخ وو لاسونه مې وکتل لاسونه يې هم يخ وو کړيکه مې کړه اخ فرازه د نازنين نه خلاص
شوي نازنين مړه شوه دي چغې سره د فراز کشر ورور فياض غوسه شوه دا څه بد کوي

ما په سلگو کې وويل نازنين مړه ده لاسونه اوجود يې يخ دي

نور په ځان پوه نه شوم کله مخ وځم کله ويښتان شکوم کله په ځان خوله لگوم

فياض د لاسونو نه ونيول زرغونې نه ده مړه قراره شه

د فراز مشر ورور صابر د نازنين پلار ته زنگ وهلې وو چې دغسي کارر شوي مونږ روان يو چهارصد بستر
شفخاني ته راشه

هغوي ټوله کورني ميلمانه شفخاني مخي ته ولاړ وو

نازنین وايې مونږ ډير ژر شفخاني ته ورسيدو دوي مو دستي بېرني خوني ته يوړل ډاکتران ټول شول فراز يې عمليات خاني ته يوړو نازنين چې وکتله ډاکترانو وويل الله دي وبنبي شهيد شوي

دي سره په ځان پوهه نه شوم او په نازنين مې ځان خطا کړو يو چغه او کړيکي شوي يو قيامت جوړ شو ځانگه بي هوه شوه د نازنين مور پلار هغوي هم بي هوه شول د هر يو په مخ د اوبنکو سيلابونه روان وو

د شفخاني کې نورو خلکو چې هم کتل په چغو چغو به يې ژړل ددوي ځواني ته ددوي د واده جوړي ته چې په وينو کې لت پت شوي وو

ډاکتران د فراز نه تاو وو راغلل زمونږ خواته صابر ورته وويل ډاکتر صيب د فراز حال څنگه دې ژوندې دې که مړه

که مړ وي چې مونږ دواړه جنازي يوڅو

ډاکتر وويل مونږ هيڅ نه شو ويلي بچ کونکي الله دې مونږ به خپله هڅه ووکو اوس د مړي او ددي ترمنځ هيڅ توپير نشته

کيدای شي يوه ورځ داسي وي او کيدای شي چې مياشت پوري داسي وي

صابر د نازنين پلار ته وويل ډگروال صيب اوس څنگه کو

د نازنين پلار وويل د نازنين گور او کفن دفن دا نور زمونږ کار دې

صابر وويل ډگروال صيب سمه ده چې خور لور چې ژوندی وي د ميره په کور وي خو چې مړه شي مړي يې پلارگني په غاړه وي

زه تاته سوال کوم زاري کوم په پښو دي لوييرم دا دواړه بدبخته خو په ژوند يوځای نه شول په مرگ به يې يو ځاي کړو د دواړو قبرونه به جوړه کړو د فراز هم معلومات نشته او دې سره په چغو شو

فرازه ملا دې راته ماته کړه

ډگروال صيب نازنين مونږ ته راکړه چې خپل کلي کې يې خاورو ته وسپارو فراز به يې هم څنگ کې خښ کړو مه يې جدا کوه

د نازنين پلار ومنله

وويل سمه ده

زرغونه د نازنين سر ته ناسته ده حيرانه حيرانه گوري په مخ يې اوبنكي رواني دي مور يې راغله غاړي نه يې تاوه
شوه او په سلگو شوه مورې نازنين

نازنين مونږ پريښودو مورې نازنين مړه شوه مورې زړه مې چوي نور زړه مې درد کوي
مور يې وويل لوري قراره شه د خداى نه به همدا منظوره دا به يې تقدير کې ليکلي وو
مورې خو زه به مړه واى نه دوي

موري فراز هم لا سترگي نه دي غړولي
مور يې وويل رازه لوري لک بيرون ووزه
خنځه هم خپل مخ او ځان وهي

فرازه وروره ته ولي لاري ماته اوس هغه ناز چې تا راکو څوک راکوي

وه خدايه ما هم واخلي او بيا خپل وينتانو گې گوتي واچوي او ځان ووهي

نازنين وريندار پاسي کنه زه هم مړه کيرم خير دې سترگي خلاصي که

د فياض هم اوبنكي رواني وي زړه يې سلگى وهي خو په ظاهره يې ځان کلک کړي وي

صابر د نازنين پلار ته ووايې چې د نازنين جنازه به يوسو ايله دشپي ناوخته ورسپرو او سبا به يې ښاورو ته وسپارو

هلته ټول کلي کې غوغا او وير گډ وي د فراز مور باندي حمله راغلي وي هغه کليوالو شفخاني ته وپري وي ټول
کلی د غم په تگر ناست وي

ټولي ښځي فراز دې کره وي د کلی ټولي انجونې چې نازنين يې ليدلي وه ورته ژاړي

يو خوا ځواني پيغلتوب او بل خوا ناويتوب د محشر ورځ وي

موټري ونيسي د نازنين جنازه روانه کړي

د فراز ماما او تره سره د تره زوي او فياض پاتي شي

صابر فياض ته وواي چې ته به سهر وختي ځان ورسوي

خانگه ژاړې وه خدایه زه اوس چیرته لاره شم دلته مې ورور جان د مرگ سره مخ دې او هلته مې نازنین وریندار
جنازه

زرغونه او خانگه هم ورسره روانې شي د نازنین دې ټوله کورني خپل خپلوان ټول روان شي جنازي سره
صابر کلی ته زنگ ووهي چې نن مونږ سره کومک وکړي جنازه مو روانه کړي تاسو میلمنو ته ځاینه جوړ کړي
ټولو کلیوالو خپلي حجري جوړې کړي وي ډوډۍ گاني يې تيارې کړي وي چای او اوبه يې امده کړي وو
نږدې گاونډیانو يې کورونه خپل تش کړي وو او کلي کې نورو خپلوانو کره تللي وو مکمل انتظام شوي وو
جنازه کلی ته ورسیده او په نیمه شپه په کلی کې چغې کړیکي ژړاگانې وپرونه مخ ټکول سر شکول غوغا جوړه
شوه

داسې یو قیامت جوړ شو چې د لرې لرې نه په توره شپه چاچې دوي پیژاندل ورسیدل
د فراض مور ناسته وه سپینې يې تختیدلي وو په مخ يې اوبنکي روانې وي مړې مړې يې کتل
د نازنین خویندو ورنو او مور يې خپل وینستان شکول

وه زما بدقسمتي لوري څومره سختې دي تیرې کړې اخير دې دا حال شو
فیاض او صابر به کله یو په غیره کې نیول او کله بل او اوبنکي به يې روانې وي
په همدې چغو او ژړاگانو د سهار اذانونه وشول

ټولو لمونځونه وکړل انجونو سپاري واخیستي او د نازنین سر ته يې سبقونه شروع کړل
د کلی هلکان تر لرې کلیو پوري لاپل هر جومات کې يې علانونه وکړل او څه خلک هدیري ته لاپل د قبر
ویستلو لپاره

کلیوالو د سهار چای او ډوډۍ راوړه

ډوډۍ د چا تیریده د هریو په مخ اوبنکي روانې وي زړونو يې سلگۍ وهلي
څه کم لس بجې شوي خلک ټول شول چې جنازه یوسي هدیرې ته

بیا یو محشر جوړ شو کټونه مات شول تابوت مات شو زرغونې او خانگې په تابوت لاسونه لږولي وو نه يې
پریښودو د تابوت د پورته کولو سره دواړه بیهوشه شوي او په ځمکه وولیدي

جنازه وشوه نازنين يې خاورو ته وسپارله فياض راغې مورته يې وويل زه ځم کابل ته

زرغونې او څانگي وويل مونږ هم څو

زرغونې مور ته وويل مورې ماته اجازه راکړه چې لاره شم څانگي سره فراز خواته

مور يې هيڅ نه شو ويلي او د څو کليوالو سره فياض زرغونې او څانگي هرکت وکړو

په ټوله لاره زرغونې او څانگي سگي وهل او ژړل يې روغتون ته ورسيدل پوښتنه يې وکړه فراز څنگه دې

ډاکتران څه وايې

د فياض تره زوي وويل ټوله شپه مو په دې انتظار سبا کړه او کتل مو چې فراز به سترگي وغړوي خو تراوسه يې هيڅ حرکت نه دې معلوم ډاکتران هم په تشويش کې دي هغوي مونږ ته څه نه وايې صرف دومره وايې دعا کوي

څانگه او زرغونه په دهليز کې په ځمکه کيناستل سبق يې شروع کړو سترگي يې څه ژړا سري کړي وي څه ټوله شپه ناخوبي

فياض ورته انرژي راوړه دواړو ته

دوي انکار وکړو او اوبه يې وغوښتل

فياض ورته اوبه او د سر درد گولي راوړل هغه يې وخوړل

مازيگر شو خو د فراز هوش کې راتللو هيڅ خبر ونه شو ماښام شو

دا چې د فراز دې ټول خپلوان د واده په خاطر ننگرهار ته تللي وو او نازنين د مرگ خبره شوه نو ټول د فراز دي کور کې وو همدا سي د نازنين دې خپلوان هم د جنازي سره تللي وو دريمه يې تيروله نو هيڅ د خپلوانو کورونه نه وو چې دوي ورته تللي واي شپي تيرولو په خاطر

نو زرغونه او څانگه مجبور شول چې روغتون کې پاتې شي

د فياض فکر شو د خپل ملگرو کورنو ته نو ملگرو ته يې زنگ ووهو ټول جريان يې تير کړه او ورنه يې د بيسترو غوښتنه وکړه

د فياض ملگرو لس دولس جوړه بيستره راوړه

څانگي او زرغونې يوه کمپله په ځمکه هواره کړه او بله يې په پښو واچوله ديوال ته يې تکیه ووهله

شپه نيمې ته ورسیده دوي ويخ وو فياض ورته گرمه کافي راوړله هغه يې اوڅښله فياض ورته وويل تاسي ويدي شي زه دلته ناست يم که څه خبره وه پاسوم مو

زرغونې او څانگي وويل زمونږ خوب نه رازي

د ټولو د سترگو نه خوبونه تختيدلي وو هيڅ چاته خوب نه ورتله

هلته کليوالو د صابر سره ډيره مرسته وکړه هغه يې ټک کار ته نه پريښودو

ورته يې ويلي وو چې تاسو به کور کې اور نه بلوي هرڅه مونږ راوړو تاسو صرف خپلو فاتحي خلکو ته فکر وکړي

کور يې ودان اتا د ميلمنو لاسونو وينځلو ته هم ولاړ وو

دلته شفخانه کې شپه په ويخه تيره شوه خو فراز هوش کې رانغې

ډاکترانو وويل صبر وکړي الله مهربانه دې دوه ورځې نور هم گورو

ټول اوچي شونډې او سري سترگي ناست دې لس بجي شوي زرغونه خوب يوره د څانگي په غيره کې سر کيښود او په ځان يې روژي کش کړه نيم ساعت به ويده وه چې چغه يې د خولي نه ووتله فراز فراز په هوش راغې او پورته شوه لکه د ليونۍ په شان يې دهليز کې منډه کړه

فياض ونيوله او ورته په ژړا شو څانگي هم وژړل زرغونې صبر ولره خوب کې وي خوب دې وليدو الله تعالی دې خوب رښتيا کړه

زرغونې سا او خوا وکتل بيرته راغله کيناسته

څانگي ته يې خپل خوب وويلو چې فراز هوش کې رازي مانه اوبه غواړي زه په منډه ځم چې ډاکترانو اواز وکړم

يا الله ته مې دا خوب رښتيا کړي نور مو مه دردوه د بل غم زور په مونږ کمزور کې پاتي نه دې خدايه که فراز دي راته خه کړو نو 50 روژي په نهره نيسم

اورې تېري درديدلي ژړيدلي او الله ته په زارو دريمه شپه پري راغله

فياض ورته وويل تاسو دواړه به يوسم زما د ملگري کور دې ارام به وکړي سهار به بيرته راشي

دوي ونه منله او پاتي شول

هلته يې په گور کې غم جوړ دې هغه چې وايي مړي نشته او وير يې شته د هرساعت او هري ورځې په تيرودو
يې په کورني کې غم ډيريري

دا شپه هم تيره شوه هلته صابر غټ خيرات باندې کړ هغه سوداگاني چې د نازنين د واده لپاره اخستي وي ټول
يې ورته په خيرات کې مصرف کړل خيرات خلاص شو ټول ميلمانه خپلو کورونو ته لاپل يوازي د نازنين دې
کورني پاتي شوه چې صابر پري نښوده ويل يې دا جمعه به دلته په شريکه وکړو بيا به لاپل شي

د زرغونې کورني هم راغله خپل کور ته اول سيده راغلل رغوتون ته پوښتنه يې وکړه

فياض زرغونې او خانگي ته وويل تاسو نور لاپري شي کورته چې هره خبره وه زه خبر درکوم ناخوبه شوي هستي
دمه جوړه کړي

د زرغونې پلار وويل فياض بچيه ته هم لاپر شه زه به پاتي شم

فياض وويل نه کاکا زه هيڅ چيرته نه ځم

خانگي وويل وروره زه هم نه ځم چې ترڅو فراز ورور په هوش نه وي راغلي

خانگي وويل بس زه هم نه ځم

فياض هغوي مجبور کړل او لاپل

زرغونې خپل پلار او مور ته وويل پلاره موري اول دې خداى په فراز هيڅ نه کوي که چيرته هغه په هوش راغې
او د نازنين نه خبر شو مړ به شي

زه ځمه د خانگي سره روغتون ته او که فراز په هوش راغې نو زه کولي شم چې هغه په يو چل ارامه کړم هغه زما
په هره خبره يقين کوي او مونږ ډير بلد هم يو

خانگه او زرغونه هم ماښام ناوخته روغتون ته روان شول د زرغونې مور ډوډۍ تياره کړي وه هغه يې هم يوږه

دشپي لس بجي شوي چې د ډاکترانو چغې شوي فراز په هوش راغې ټولو منډه کړه زرغونه په ډيري تيزي سره
په کوټه ننوته ډاکترانو حيساره کړه چې اوس نه شي تللي

زرغونې وويل خير دي ما پريردي ماچي وگوري هغه خه کيري هغه په ما اعتبار لري

ډاکترانو وويل خير د هغې په مخکي به د حادثي په اړه هيڅ نه وايې

زرغونه لاره د فراز سر يې په خپل غيره کې ونيولو

فرازه سترگي خلاصي که زه يم زرغونه

فراز خبري نه شي کولي زرغوني ته گوري په ډير زور سترگي خلاصي کړي او بيرته بندې شي

فياض کور ته زنگ وهي چې ورور مې په هوش راغې هلته د نازنين د غمه څوک خوشالي هم نه شي کولي

دلته ساعت تير شو فراز سترگي نه غروي دوه دري ساعته تير شول زرغونې د فراز سر په خپل غيره کې ايښي مړي مړي اوسکي تويوي ځان سره لگيا ده د فراز د ژوند دعاگاني غواړي الله ته زاري کوي چې فراز خه شي

بيرون څانگه فياض او خپلوان يې د خوشالي اوسکي تويوي لمونځونه کوي د شکر سجده کوي چې الله فراز ته يوځل بيا ژوند ورکړو

د څلورو ساعتونو وروسته فراز وايې نازنين سترگي مې نه خلاصيري

نازنين ته چيرته يې

زرغونه ورته وايې فرازه زه ستا خواکي يم ارام وکړه په ځان زور مه راوپه

بيا د فراز سترگي او خوله بنده شي

زرغونه ورخطا شي ډاکتر ته ووايې په دي بيا خه وشو

ډاکتر وايي انديښنه مه کوي ورو ورو خه کيري

هغه وگوره ايکسجن يې هم حرکت وکړو د زړه زربان يې هم شروع شو

زرغونه د خوشالي نه ژاړي او په زړه کې سلگۍ وهي او د ايسکجن او د زړه ماشينونو ته گوري ورو ورو خوشاليري

يو ساعت وروسته فراز سترگي خلاسوي گوري چې سر يې د زرغونې په غيره کې ايښي زرغونه خوشاله شي سر تپت کړي او فراز د سر نه ښکل کړي او بي اختياره اوسکي يې له سترگو لاري شي

فراز په ډيره سخته ووايې نازنين هغه چيرته ده

زرغونه ورته وايې نازنين کور کې ده خه ده فکر مه کوه

د فراز له سترگو اوبنکي رواني شي او بره چت ته گوري

ځانگه او فياض هم ننوتل ځانگي چې د فراز په سترگو کې اوبنکي وليدي ځان يې ترينه چپ کړو ديوال ته يې مخ کړو خپل لاس يې په خوله کې ونيو چې د ژړا او سگو اواز يې وانه وري او په ژړا شوه دومره يې وژړل د ورور په بيوسي او خوړيدو چې ټول گريوان يې له اوبنکو لوند شو دومره زور يې په خپل لاس کړي وو چې د لاس نه يې غوټه غوټه وينه روانه شوه بيا يې هم زړه طاقط ونکړو له کوټي ووتو او يوه چغه يې ووهله وه خدايه فراز ته نازنين له کومه کړو

زه خو ددې دا ټوک ټوک او زخمي ځان نه شم ليدلي په ژړا کې دومره ستري شوه چې بي دمه ديوال ته کيناسته فياض راغې دلاسه يې کړه ليوني خوشاله نه يې چې الله مونږ ته مړ ورور ژوندي کړو شکر وباسه دعاگانې وکړه رازه د ورور خواته لاړ شو

ځانگي ورته وويل لک مې پريرده زړه مې بي دمه دې ورور ته نه شم کتلي لري اوبه راکه فياض ژر اوبه ورکړل ځانگي چې اوبنکي لا اوچي شوي نه وي اوبه اوڅنبل او لاره د فراز خواته وروره څنگه يې

فراز وکتل هيڅ يې ونه ويل خپلي پښي ته يې اشاره وکړه او په مخ يې اوبنکي رواني شوي ځانگه په سرو سترگو خکته شوه د مخ نه يې بڼکل کړو اوبنکي يې ورته پاکي کړي مه خفه کيږه وروره خه به شې

زرغونه چې لا تر اوسه يې د فراز سر په غيره کې ايښي وو د فراز په سر يې لاس کش کړو فرازه خه کيږي تشويش مه کوه

فراز بره وکتل نازنين هغه نو ولي نيشته زما سر خکته کړه

زرغونې يې سر ورته په بالخت کينود په سر يې ورته لاس واخو

فراز يې لاس لري که نازنين خو زه يواځي نه پريښودم هغه څنگه نشته

زرغونې وويل هغه کور کې ده راځې تاته ډيري خبري خي نه دې لک ارام وکړه

نازنین نیشته نو ارام څنگه وکم هغې ته ووايه چې راشي وي گورم کنه ما ورته يو سي

زرغونې وويل سمه ده تابه ورته يوڅو ته لک خه شي مونږ درسره يو کنه

نه نازنین نازنین او همدې سره يې اوبنکي روانې شوي

ډاکتر راغې مونږ ته يې وويل تاسو ووزي دپته د ارام ستن کو چې ارامه شي

څانگي وويل ډاکتر صيب زه ورسره کينم

زرغونې وويل څانگي ته لاره شه زه ورسره پاتي کيرم

زرغونه پاتي شوه ډاکتر فراز ته د ارام ستن وکړه او فراز ویده شو

په خوب کې يې د نازنین سره په خبرو وو همداسي ارامه شو

د څلورو ورځو تيريدو دومره شو چې ډاکترانو وويل تاسو نور دا کورته وړلي شي دوا يې ورکړه دا چې
گرزیدلي نه شو خپل په حال به يې ژړل نو بایسکل يې ورته واخيست په هغې کې يې کینو تر موټره او کور ته
يې حرکت وکړو

کورته چې ورسیدل او د کور په دروازه ننوت نو يو بل قیامت جوړ شو چې شويژراگاني شوي فراز چې د نازنین
دې کورني وکنه په ديره کې يې کتونه وکتل ديگونه يې وکتل چې د جمعې شپې په خاطر يې باندي کړي وو

چغه يې کړه نازنین چيرته ده دا خلک او دا ديگونه ديره دا څه دې

موري ستا دې قسم وي راته ووايه نازنین کومه ده ولي نه بنکاري نه هلته راغله نه دلته مې مخې ته راغله

او بيا يې چغه کړه نازنین چيرته يې

کور کې يوه غوغا جوړه شوه زرغونې وويل فرازه ارامه شه تاته خفگان خه نه دې

دې سره فراز د زرغونې لاس ته ټک ورکوه ورکه شه له خوانه مې

مورې نازنین چيرته ده زرکوه ووايه کنه اوس مې زړه چوي

مور يې وويل زويه نازنین نشته هغې مونږ ټول پريښودو او لاره

دې خبرې سره د فراز د خولې نه يوه چغه ووته وه خدايه ما هم واخلي او خپل زړه ته يې يو گوزار ورکو د بایسکل نه چې گوزاریدو زرغونې منډه کړه سلگو نیولي وه ترینه یې لاسونه تاو کړل او فراز یې پري نښود چې په ځمکه ولیري کلک یې ونیولو

ورونو یې غیر کې که او هغه کوټه چې یې ددې واده لپاره جوړه کړې وه او هغه تختچې یې د واده لپاره اخستي وو هغې کې یې واچو

ژر لاپل نږدې ډاکتر وو هغه یې راوړو ډاکتر چې رسیدو فراز په هوش کې راغلې وو سلگي یې وهلي وه مورې زړه مې درد کوي ډاکتر ورته د آرام ستن وکړه ټول یې د کوټي نه ویستل.

زرغونه ورته کله په اشداره کې دریده او کله کیناسته د فراز څارنه یې کوله خیرات ختم شو ماښام او ماښستن شو ټول په ژړا ندې واي که فراز بیا وینس شي څه به کیري

مور یې دروازه خلاصه کړه کوټي ته یې ننوته د فراز سر ته کیناسته دوعاگانې یې کول او د زوي د صحت غوښتنه یې کوله

زرغونه هم ننوته د تخت پښوته کیناسته اوبنکي یې رواني وي

شپه ناوخته شوه د فراز مور زرغوني ته وویل لوري ته لاره شه خانگي سره ویده شه زه فراز ته کینم

زرغوني ورته په ژړا کې وویل خیر دې تور جاني مه د فراز نه مه شپه ماته خوب نه رازي زه هم کینم

زرغونه پاسیده لمانځه ته ودړیده لمونځ یې خلاص کړو او د نفل لمونځ یې شروع کړو

تر ډیر ناوخته پوري یې نفلونه وکړل او دعا ته یې لاسونه پورته کړل

خدايه ته فراز په داسي حال کې پورته کړي چې نازنین یې له یاده وتلي وي

خدايه فراز راته روغ کړي

خدايه وه خدايه که په فراز څه وشول زه هم ژوندې نه شم پاتي کيدي

اخيري دغا یې د فراز مور واوړیده

ورته یې وویل لوري تا څه وویل ته بیا ووايه زرغونې ورته وویل چې دغسي خبره ده نازنین ماته دغه قول راکړي

وو که په ما څه وشول نو زما د فراز خیال به ته ساتي

د فراز مور له غاړي تاوه کړه بڼکل یې کړه

دواړو په ځمکه ځانونو ته ځایونه جوړ کړل او ویده شول

سترگي به یې نه وي ورغلي چې اذانونه شروع شول.

دواړه پاسیدل اودسونه یې وکړل د کورني نور غږي یې هم پاسول د فراز وروڼه او میرویس کاکا لاپل جومات ته

کله چې زرغونه او د فراز مور کوتي ته دننه شول فراز پاسیدلي وو تخت ته تکیه وو او لمونځ یې کاوه

په لمانځه کې یې له سترگو اوبنکي رواني وي

زرغوني او د فراز مور چې ولیدو د ډیري خوشالي نه ددوي اوبنکي هم رواني شوي

زرغونه یې لاره خواکي یې کیناسته

فراز سلام وگرزاه لاسونه یې لپه کړل دعا یې کوله او وي ویل

هیڅوک د چا له غمه نه مري

نازنین تا رښتیا ویلي وو وگوره زه ژوندی یم

خو ته پوهیږي چې د هغې مرگ نه دا مرگ په زر واري سخت دې

هغه مرگ خو دې سترگي پتي کړي روح دې لار شي

خو دا مرگ دې زړه سوري کوي زړه دې سوزوي هره لحظه درباندي د مرگ سختي تیروي

دعا یې وکړه او وي ویل ما د نازنین قبر ته یو سي

مور یې وویل سمه ده زویه خو ځان کلک کړه د تقدیر سره جنگ نه کیږي دا غمونه او دردونه به زمونږ په

نصیب کې وو بل په ځان به خلک هم نه خندوي

فیاض راغلو چې فراز یې وکتو ورغلي غاړه یې ورته ورکړه

فراز وویل ما د نازنین قبر ته یوسي

زرغونه هم ورسره شوه او د نازنین قبر ته ورغلل

هدیږي ته په رسیدو او د یو تازه قبر په لیدو فراز په زړه کې سلگو ونيو

او د اوبښکو سیلابونه یې په مخ مات شول خپل زړه یې په لاس کلک کړ قبر ته ورسید زړه یې کلک نه شو او په چغو شو په قبر یې ځان گوزار کړو زرغونې منډه کړه چې کلک یې کړي فراز وویل ما پریردي تاسو یوه شیبه لار شي

زرغوني دي ترینه لرې لارل ودریدل.

فراز خه وژړل زړه یې سپک کړ دعاوي یې ورته وکړي د لحت د قبر شناخته یې ونيوله ښکل یې کړه زرغونه او فیاض ورغلل چې روان یې کړي کورته

فراز دعا وکړه او راغلل کور ته

د نازنین دې کورني هم تيارې کړي وو تلل خپل کورته د نازنین مور او پلار راغلل د فراز کوتي ته فراز تخت کې خپل ناست وو اوبښکي یې روانې وي

د نازنین مور ورغله د سر نه یې ښکل کړو

زوي جانه دا به ستا او د نازنین قسمت کې وو چې داسي پېښه وشوه

فراز خپلي شونډي غاښونو کې نيولي وو زړه یې سلگۍ وهل خو د خولي نه یې هيڅ غږ نه ويسته

زوي جانه مونږ نازنین ستا په خاطر دلته راوړله ترڅو ستا د زړه تصلي پري کيږي مونږ خو زو خو زيه ته نازنین يواځي مه پریرده او پښتنه یې کوه ځکه زمونږ نه مسافره شوه

په دي سره فراز خپل سر په لاسونو کلک ونيو او خپل وينان یې کش کړل

زرغونه نږدي شوه لاسونه یې ورته کلک کړل

زرغوني ما پریرده چې د زړه درد مي وباسم کنه مږ کيږيم

نه فرازه خدای ته وگوره داسي مه کوه

د نازنین پلار ورته وویل فرازه بچیه زه لار شه مونږ سره هملته به دي علاج هم کوي او فکر به دې هم بدل وي

فراز خبري نه شول کولې زړکي یې د سمندر د چپو په شان سگيو چپي وخلي د سر په ايشاره یې وویل نه

زرغوني وویل فرازه زه به پاتي شم ستا خيال به ساتم

فراز هغې ته د اوبنکو ډکي سترگي واړولي نازنين

ټول په ژړا شول او په ژړا کې يې رخصت واخيست د کوټي نه ووتل

زرغونه په شا شا گوري او سلگۍ وهي

فراز خپلي شوندي په غابونو کلکي نيولي او مخ يې اړولې

لنډه دا چې د نازنين دي کورني روان شول خدای پاماني يې وکړه زرغونې خانگي ته وويل ستا دي قسم وي
چې ماته به هر ساعت د فراز احوال راکوي زه به هم احوال اخلم

دا ورځ په فراز ډيره سخته تيره شوه مازيگر يې بيا قبر ته لاړو

مانښام مانښتن شو زرغوني خانگي ته زنگ ووهو چې ته موبایل فراز ته يو څه

خانگه چې د فراز کوټي ته ننوته نو فراز همداسي په ژړا وو خانگي ورته وويل ورور جانه زرغونه درسره خبري
کوي

فراز ايشاره وکړه چې خبري نه کوم

خانگي زرغوني ته وويل زرغونې وويل موبایل سپيکر کړه او بيا يې فراز باندي اواز وکړو

فراز جانه زما غبر اوري

فراز په سلگو شو تير وخت يې ياد شو او خانگي ته يې د وتلو وويل

دا شپه او سبا ورځ هم تيره شوه زرغوني بيا د شپې زنگ ووهو خانگي ته يې وويل موبایل سپيکر کړه

خانگه د فراز کوټي ته لاړه فراز ته يې وويل زرغونه ده

فراز غلي شو

زرغونې په ډير دردناک غبر ورته د فراز هغه سندره شروع کړه چې فراز نازنين ته ويلي وه

ستا د دو سنرگو لپاره د هرچا خبري وړمه

ای زما رنځوره ياره د هرچا خبري وړمه

فراز په شور کې راغې سلگو ونيو نازنين همداسي ادامه ورکړه

چې د فراز له خولي يوه چغه ووته.

پاتي برخه بيا

د موبايل يارانہ 26 برخه

ليکونکی: محمد غازي نوري

فراز چغه کړه او سلگو ونيو د خداى خاطر وکړه زرغونې نور بس کړه

زړه مې سوری ويني تري خاخي

د جانان ياد پکي منگولې بنخوينه

زرغونه ارامه نه شوه او په فراز يې غږ وکړ

د غم زويه هندو سترې خداى نارازه ما خومره بنايسته سندرہ وويله او ته راته وايي بس که

سمه ده نور زنگ نه وهم

فراز وويل زرغونې ته ولې نه پوهيري ته ولې راته بار بار د نازنين يادونه تازه کوي ولې مې په دې کارونو زوروي

نه پوهيرم خومره به ژوندې يم پري ميرده چې مړ شم

زه ولې ژوندې پاتي يم

د زرغونې چې خپله هم حال خه نه دې د فراز د سلگيو سره يې زړه اړه کيږي ځان زړه کلکوي او فراز ته د

ژوند کولو خبري کوي

غواړي چې د فراز فکر بدل کړي ورته وايي فرازه د ډاکتر کتلو وخت دې نږدې شوي سبا راشه فکر به دې هم

بدل شي او ډاکتر ته به هم لار شو

فراز څانگي ته وويل خورجاني لږي اوبه راکړه

څانگه اوبو پسي لار په

زرغونې زما په فکر او ذهن نازنين داسې خوره ده چې زه هيڅ د هغې له يادونو بهر وتلي نه شم او نه غواړم چې د هغې يادونه هير کړم

هغې ماسره څومره سختې تيرې کړې څومره دردونه او کړاونه يې وزغمل

زما لپاره هغې کوم کارونه ونکړل

زما او د هغې وعدي چې مونږ د راتلونکي زژند لپاره کړې وي نيمه خوا او نيمگړې پاتې شوي

زه نه غواړم چې دي بي وفا نړۍ ته راوگرزم نه غواړم چې د چا اسرې ته پاتې شم که نور څه نه وو نو خپل ژوند ته به خپله د پای ټکي کيدم او د خپلي نازنين خواته به لاړ شم

نه غواړم چې نور ژوند وکړم او نه يې کولي شم

که ژوندی هم پاتې شم نو هيڅ د چا په گټه به رانه شم

زرغونه چې د فراز خبرو پرېشانه کړې وه، څو شېبې چوپه پاتې شوه. په هغې کې يو ځيرک درد و، خو له ځان سره يې ژمنه کړې وه چې فراز به يوازې نه پرېږدي، که هر څومره هم ستونزمنه وي.

"فرازه، ته داسې خبرې کوې لکه چې هر څه ختم وي، خو ژوند تل همداسې نه وي. هو، درد شته، ډېر زيات شته. خو دي درد، او سلگيو کې، مور دواړه يو. خو که ته تسليم شې، نو زه به څه وکړم؟" زرغونې د زړه له کومې دا جملې وې چې داسې يې وويل لکه چې ځان ته هم باور ورکوي.

فراز د هغې خبرو ته په نيم زړه غوږ نيولی و، په سترگو کې يې تشې اوښکې پاتې وې. "زرغونې، ته پوهېږې، نازنين مې يواځينی ارمان و. کله چې هغې پرېښودم، داسې مې احساس وکړ چې روح مې له بدن څخه وتلی دی. اوس، هره ورځ چې زه ژوندی يم، داسې ده لکه چې له خپل قبر څخه بهر پاتې يم. ته څنگه هيله لرې چې زه به بېرته ژوند ته راشم؟"

زرغونه يې خبرې اوري، خو د فراز د ژورې دردېدنې احساس ته تسليم نه شوه. هغې فراز ته په نرمه لهجه وويل، "خو ته هېره وي چې زه دلته يم. زه ستا سره يم، فرازه. زه پوهېږم چې زه نازنين نه يم، او نه غواړم چې زه به يې ځای ونيسم. خو زه دې ملگري يم، زه به تا هيڅ کله يوازې پرېښودم، زه به تر اخيره هڅه وکړم چې تا بېرته له دې دردونو او تيارو وباسم."

فراز په ټيټ غبر کې يې وويل، "زرغونې، ستا مرسته او ملگرتيا مې له زړه منم، خو ځينې زخمونه نه رغېږي. زما زړه له ډېره وخته ټوټې ټوټې شوی دی، او اوس مې په دې ځمکه کې د پاتې کېدو هيله بايللې ده."

زرغونه ژر لا ناهيلي نه شوه. "ته يو ځل کابل ته راشه، د فکر بدلول دومره ستونزمن نه دی، لکه ته يې چې انگېري. دا وخت به هم تېر شي، باور وکړه. د ژوند لپاره يو دليل پيدا کړه، که نه هم، نو لږ تر لږه ما مه پرېږده چې يوازې پاتې شم."

د زرغونې دا وروستۍ خبرې فراز ته لکه د زړه له دننه څرېکه ورسيدې. که څه هم هغه په ځان کې د هيلو څرک نه احساساوه، خو د زرغونې نه ماتېدونکې ملاتړ او محبت هغه يو ځل بيا دې ته اړ کړ چې لږ تر لږه د سبا لپاره انتظار وکړي.

هغه ورو وويل، "زرغونې، د ځان لپاره نه، خو ستا لپاره به سبا درشم."

زرغونه چې په زړه کې يې يوه وړوکې هيله را ژوندۍ شوې وه، په خپلو اوبنکو پټه موسکا وکړه. د دواړو تر منځ د درد او هيلې يوه نوې کيسه روانه وه، يوه داسې کيسه چې د ژوند کولو زخمونو ته، که په بشپړ ډول نه، لږ تر لږه يو څه درمل شي.

زرغونه ورته وايي فرازه يوه وعده وکړه چې نور به ژوند ته راگرزي زما په خاطر د نازنين په خاطر د خپلي مور خور او وروڼو په خاطر ته د ځانگي حالات نه خبر يې چې د هغې په زړه څه تيريري ستا په دې رقم کتو فراز وايي زرغونې دا کوم وړوکي درد او غم نه دې چې داسې په اسانه مې شاه پرېږدې کيدای شي د نازنين يادونه مې همداسې په زوريدو سره ختم کړي

يو خو ته د غم زوي نازنين او نازنين ته به وايي مونږ خفه نه يو

زه چې ژوندې پاتې يم فرازه صرف د نازنين سره د وعدې پوره کولو په خاطر ياد دې شي د نازنين قول چې ماته يې راکړي

والله که دي پلار هم رانه خلاص شي

فراز بيا په سلگو شي او خه زړه تش کړي

ځانگه راشي وروڼه نور ارام وکړه ها دا گولۍ دې تيري کړه

فراز وايې دا د غم لور پوهه كړه چې نور داسي خبرې نه كوي

زرغونه په ژړا كې وخاندې فرازه همدا خبره مې غوښتل چې ستا له خولي يې واورم

او بيا خانگي ته ووايي دوا يې پوره وركه او سهار يې د فياض سره وليږه چې راشي كابل ته ډاكتر لپاره

فرازه په الله دې سپارم خو چې بيا زنگ وهم خير دې زړه مې مه ماته وه او په خندا راسره خبرې وكړه

خو سبا دې راتك هير نه شي

سهار و، د كور په انگړ كې چوپتيا خپره وه. فراز په خپل سوچ كې ډوب ناست و، د چای پيال يې په لاس كې نيولې وه. د كورنۍ غړو ورته په اندېښنه كتل. مور يې ورو ورو ورته وويل: "زويه، لاړ شه كابل ته، چې ډاكتران دې وگوري."

فراز يو ژور ساه واخيسته، چای يې پيال يې خلاصه كړه او په بېخيالي كې يې سر وښوراوه. له هغه څه چې په زړه كې يې تېرېدل، هيڅوك خبر نه و. د نازنين يادونه هره لحظه ورته تازه كېدله. هغې وعدې چې له ده سره يې كړې وې، اوس لكه د زخم په شان هره ورځ تازه كېدلې.

فراز د سفر تياری ونيو، فياض ورسره شو چې كابل ته ولاړ شي. په لاره كې هر څه خاموش وو، يوازې د موټر اواز او د فراز دننه سلگۍ وې.

كله چې شفخاني ته ورسيدل ډاكتران يې په ليدو ډير خوشاله شول روغېر نه وروسته يې ورته مينعات وكړل

ډاكترانو وويل اوس بلكل خه دې ان شاء الله او لك وخت پاتي دې چې مكمل خه شي

او بيا يې فراز ته وويل فراز جانه نوى ژوند دې درته ډير ډير مبارك وي دا د الله يوه معجزه وگڼه چې ته روغ او ژوندي يې مونږ هيڅ طمعه نه درلوده خو دا به د چا دعا وه چې ته روغ شوي

فراز ترينه مننه وكړه ډاكترانو وويل دا ځل هم راشه چې يو ځل دې وگورو ان شاء الله بيا به د راتلو ضرورت نه وي

او خپلي كورني سره دې ډير په مينه وخت تيره وډيره سخته پري تيره شوه بيا هغه دوه خورگانو باندې چې هيڅ يې سترگي له اوبنكو اوچي نه وي

فراز او فياض د ټولونه مننه وكړه رخصت يې واخيست او روان شول

هلته ورته د نازنين مور او پلار زنگونه شروع كړي وو چې راشي خو فراز زړه نه خه كوه چې هغه كورته ورشي

زرغونې ورته هم ټينگار او قسمونه ورکول چې راشي

نو مجبور شو او لاړو

کله چې د نازنين دي کور ته ورسېدل، فراز ناخاپه ودرېد، سترگې يې له اوبنکو ډکې شوې. د هغې کور ته کتل ورته داسې سخت وو لکه په زخم يې چې ملگي شيندي.

په سلگو کې يې د نازنين په ياد له ځان سره وويل: "نازنين، تانه شم هيرولې، هره لحظه دې يادوم. هغه ژمنې، هغه وعدي..." فراز خپل مخ په لاسونو کې ونيو، او په غمجن غږ کې يې خپل دروند زړه خالي کړ.

زرغونه چې د دې دردناکه حالت ننداره کوله، ورو يې خواته راغله له سترگو يې اوبنکي بهيدې لاس نه يې ونيو ورته وويل: "فرازه نور بس کړه ترڅو به له ځان سره مونږ ژپروي

د نازنين مور او پلار هم په ژړا کې له غاړې تاو کړو د سر نه يې ښکل کړه او کورته يې دننه کړو

زرغونې ورته ژر يخني گرمه کړه د حسنا ورته راغله فراز په غير کې ونيوله او په ژړا شو حسنا او صدف يې د غاړې تاو شول او دريو اوږو خه وژړل

ددي حالات په ليدو د ټولي کورني سترگي له اوبنکو ډکې شوي

زرغونه راغله او په غوصه شوه هلې لالا ته مو اوبه راوړي چې لاسونه وينځي

حسنا اوبه راوړل او صدف يې په غير کې سر ايځي وو

ډوډۍ وخوړه

زرغونې فياض ته وويل: که ته وظيفي ته ځې لاړ شه فراز به همدلته وي دا خلويښتي به تيره کړي بيا به لاړ شي

فراز وويل ما مه پاتې کوي پري ميردې چې لاړ شم

زرغونه او د نازنين کورني ورسره کلک شول چې پاتې شې فياض وويل سمه ده چې کله يې زړه تنگ شو رابه شم فياض لاړ

مازيگر شو زرغونې صدف او حسنا ته وويل چې تاسو فراز دلاسه کړي او مجبور يې کړي چې لاړ شو چکر ته

حسنا او صدف راغلل د فراز د غاړې نه تاو شول يو د يو مخ نه ښکل که او بلې د بل مخ نه ورسره کيناستل په څنگونو يې ورته سرونه کينبودل او ورته يې وويل لالا مونږ چکر ته يوسه زړه مو تنگ دې

د فراز سترگي بيا له اوبښکو ډکي شوي

د نازنين مور غوسه شوه زي لاري شي د فراز زړه نه کيږي چې چيرته لار شي

فراز چې دوي ته وکتل ورته يې وويل سمه ده زو

دواړه خوشاله شول او وي ويل لالا دريواره به زو نور څوک نه وړو

زرغونې وويل زه به درسره لاره شم زما هم زړه تنگ دې

څلور واړو حرکت وکړو او چکر ته لارل

په لاره کې زرغونې کوشنې کاوه چې فراز ته د ژوند کولو هڅه وکړي، خو د فراز سترگې لا هم د غم په سيوري کې وې. هر قدم ورته داسې ښکاره کېده لکه بوج. زرغونې وخنډل، د غم په منځ کې يې د ژوند کولو رڼا وربښکاره کړه: "فرازه، ژوند بيا هم پر مخ ځي. د نازنين يادونه دې تل وي، خو هغې به هم هيله درلوده چې ته خوشاله ژوند وکړې."

فراز ورته يوه غمجنه موسکا وکړه، په زړه کې يې د نازنين غم بيا راوخوځېد، خو د زرغونې خبرو ته يې سر وښوراوه. دې لحظه کې يې احساس وکړ چې شايد ژوند ته بېرته ورگرځېدل يو څه وي چې نازنين به هم غوښتل.

زمکه او اسمان غلي وو، خو د فراز په زړه د سلگيو نه غير نور څه نه وو

زرغونې ته يې وويل

زرغونې څو وارې د فراز خواته وکتل، د هغه ژوره غميزه يې په څېره کې لوستلای شوه، خو زړه يې غوښتل چې يو څه ووايي، يو څه داسې چې د فراز زړه بېرته ژوند ته راوگرځوي.

زرغونې په نرم غږ کې وويل: "فرازه، ولې نه غواړې چې ژوند ته بېرته راشي؟ ولې نه غواړې چې يو ځل بيا مېنه تجربه کړې؟"

فراز ودرېد، خپل سر يې تپت کړ او په دردناکه لهجه يې ځواب ورکړ: "زرغونې، زه نور نه غواړم چې بيا مېنه شم. زما په زړه کې يوازې نازنين وه او ده. له هغې سره مې د ژوند ټوله مينه وه، او اوس چې هغه راسره نشته، دا به ظلم وي چې په زړه کې مې څوک ځای ونيسي. زه له ځوانيمرگې نازنين سره داسې ظلم نه شم کولای."

زرغونه خاموش او چپ شوه. هغه پوهېده چې د فراز زخمونه ژور دي، خو زړه يې غوښتل چې د هغه لپاره د ژوند نوې دروازه خلاصه کړي. د چکر په منځ کې لا هم د فراز درد نه وو کم شوی، زرغونې خپل احساسات په زړه کې وساتل او يوازې د هغه په څنگ کې روانه وه.

ناڅاپه، صدف په ځمکې پرېوته، لاسونه يې په وینو شول. فراز په وارخطايي کې ورته وويل: "ژوبله خو به نه يې؟"

صدف په ژور درد کې وخنډل او ځواب يې ورکړ: "دا ژوند همداسې دی، فرازه لالا. کله چې گوزار شي، ته بايد خپله پورته شي. چاته انتظار نه کوي چې څوک به راشي او تا به پورته کړي. دا زخمونه به وخت سره جوړېږي، خو د وخت خيال به ساتې. که دې وخته پام ونه کړ، هر زخم تلپاتې کېږي."

فراز ته د صدف خبرې د يوې بلې نړۍ پيغام راوړ. هغه پوه شو چې شايد زرغونه هم ورته د ژوند هغه اړخ ښيي چې ده تر اوسه نه و منلی. صدف د خپلو زخمونو پروا ونه کړه، هغې په خپل درد کې د ژوندي پاتې کېدو هنر فراز ته وويلو.

زرغونې د فراز سترگو ته وکتل: "فرازه، نازنين به دي تل په زړه کې وي، خو هغه به هم غوښتل چې ته بېرته ژوند وکړي د هغې هغه وعده دي له ياده ويستلي."

فراز غلی و. هغه پوهېده چې د زرغونې او صدف خبرې د هغه د راتلونکي په اړه دي. په زړه کې يې د راتلونکي لپاره هيلو ورو ورو وده کوله، خو درد يې هم لا تازه و. په دې لحظه کې د هغه لپاره ژوند بيا هم يو مبهم سيوری و، خو د صدف او زرغونې خبرې ورته د ژوند نوې معنا ورکړه: ژوند ته بېرته ستنېدل ممکن دي، که وخت ته د زخمونو په جوړېدو وخت ورکړي.

فراز، زرغونه، صدف، او حسنا له چکره ستانه شول. د ورځې رڼا ورو ورو د ماښام په تيارې بدلېدله، او هوا يو ارامه غږ درلود چې د ټولو فکرونه له ځان سره وړي. په موټر کې خاموشي وه، هر يو په خپل سوچ کې ډوب و، خو زرغونه د فراز په څنگ کې ناسته وه او د هغه په اړه يې فکر کاوه. هغه پوهېده چې د فراز زړه لا هم د نازنين له يادونو ډک دی، خو هغې د خپل زړه احساسات نور په ځان کې نه شواي ساتلای.

کله چې موټر کور ته نږدې شو، زرغونې ورو د فراز خواته وکتل. په زړه کې يې يو جرئت پيدا کړ، او په آرام غږ کې يې وويل: "فرازه، زه ستا د اظهار يا د مينې د پيغام په انتظار يم. زه پوهېږم چې ستا درد تازه دی او د نازنين له لاسه تا ډېر څه له لاسه ورکړي دي. خو زه درته انتظار کوم، هر څومره وخت چې وغواړې. زه پوهېږم چې وخت ته اړتيا لرې ترڅو هغه زخمونه چې د نازنين مرگ درکړي، کم شي."

هغې ژوره ساه واخيسته او خپله گوتې يې په گوتو کې ورکړې. "فرازه، ته چې هر څومره وخت غواړې، زه به درته صبر کوم. خو د خدای لپاره، زړه مې مه ماتوه. زه نه غواړم چې د بل ځل لپاره همدا زخمونه وگورم. ته ډېره معنا لري زما لپاره، او زه باور لرم چې د ژوند په دې اوږده لاره کې به موږ دواړه يو بل سره مزل وکړو."

فراز سر تپت کړ، سترگې يې په ځمکه ولگېدې. هغه په ژور غم کې وو، خو د زرغونې خبرې يې زړه ته رابښته شوې. هغه احساس وکړ چې زرغونه يوازې يو څوک نه ده چې د هغه تر څنگ ولاړه ده، بلکې يو څوک ده چې غواړي د هغه زړه بيا ژوند ته راوگرځوي. فراز پوهېده چې زرغونه په خپل زړه کې ډېره مينه لري، خو هغې لاهم د نازنين په خاطر د ژوند پرېکړې کولې.

په يوه ژوره ساه سره يې زرغونې ته په غمگين، خو صادقانه لهجه کې وويل: "زرغونې، زه ستا احساسات درک کوم او پوهېرم چې ته زما لپاره ډېر ارزښت لري. خو زما زړه لاهم د نازنين له لاسه په غم کې ډوب دی. زه نه غواړم چې بيا مېنې ته لاس ورکړم او بيا له هغه درد سره مخ شم چې له نازنين سره مې وليد."

زرغونه غلې شوه، خو هغې ته د فراز خبرې معنا لرلې. هغه پوهېدله چې د فراز دردونه ژور دي، او هغه به وخت ته اړتيا لري ترڅو خپل زخمونه جوړ کړي. خو هغې بيا هم په موسکا کې ځواب ورکړ: "فرازه، زه پوهېرم. زه درته صبر او انتظار کوم. هر وخت چې ته تيار شوي، زه دلته يم. خو د خدای لپاره چې ناامیده مې نکړي." زما ټول امیدونه تاپوري تړلي دي.

په دې لحظه کې د زرغونې غږ د محبت څخه ډک و. هغه پوهېده چې فراز وخت ته اړتيا لري، خو هغه يې هېڅکله نه پرېښود. د دې خبرې سره، کور ته ورسېدل، خو د دواړو په زړه کې د امید يو نوی څرک بل شو.

مانېام ډوډۍ وخورل شوه. د نازنينې کورنۍ غوښتل چې د فراز فکر بدل کړي، نو ټولو خبرې کولې. صدف راغله او د فراز په څنگ کې کښېناسته. فراز يې له غاړې لاس تاو کړ او ويې ويل:

"زما نانځکې ته لاس وخايه، څنگه دي اوس؟"

صدف وويل:

"لالا، ښه يم او ښه به شم، ته اندېښنه مه کوه. زه له دې ډېر خوږيرم، خو بيا ښه شم. دا به هم تېر شي."

فراز د هغه له سر څخه ښکل کړه او ځانته يې نږدې کړه:

"حسنا چېرته ده؟ په کوټه کې نه شته."

صدف وويل:

"صبر وکړه، غږ به پرې وکړم، هغه درس لیکي."

فراز وویل:

"ښه ده، پرېږده چې درس ولیکي. او ته به څه کوي؟ د درس لیکلو سره، ستا لاس خو درد کوي."

صدف وویل:

"لالا، نن یې ته ما ته ولیکه. تر سبا پورې به مې لاس ښه شي، بیا به خپله ولیکم."

فراز وویل:

"ورشه، کتاب راوړه."

فراز د صدف سره بوخت شو. زرغونه په زړه کې خوشاله وه چې د فراز فکر بدل شو. دوی تر ناوخته ناست وو.

زرغونې فراز ته وویل:

"فرازه، دوا دې راوړم، تیروي یې."

فراز وویل:

"هو، تیروم یې."

زرغونه لاره، دوا او اوبه یې راوړې، په خپل لاس یې دوا ورکړه او بیا یې ځای ورته جوړ کړ. شپه ناوخته وه، فراز

هم لارو چې ارام وکړي. زرغونه هم ورسره کوټې ته تر دروازې پورې ملگرې وه. فراز چې کوټې ته ننوت،

حالات یې خراب شول.

زرغونه یې مخې ته ودریده:

"گوره، فرازه! نور بس کړه. زه پوهېږم چې بیا دې تېر وخت در په زړه شو، خو خیر دی. زما لپاره نور بس کړه."

فراز خپلې اوبنکې پاکې کړې او پریوتو. زرغونې پرې روژه واچوله او کمپل یې ورته پښو ته کېښوده.

زرغونې وویل:

د غم، زویه! ماته هېڅ ست نه کوي. که غواړې چې درسره پاتې شم."

فراز خپلې شونډې په غابونو کې ونیولې او وېبې ویل:

"ته لاره شه، خم. خو گوره، د شپې به ستا خواته راخم چې ونه وېرېږي. چې وايي به پيريان دي."

فراز په شونډو کې مسکې شو او ورته يې وويل:

"زه ارام کوم، مه راځه."

خو زرغونې خبره ختمه کړه:

"زه به راخم!"

فراز پرېوت او په تېر وختونو کې ډوب شو. هغه شپه يې په ياد شوه چې نازنين دلته راغله، غوښتل يې چې دی وډار کړي، بيا يې يو ځای پوچکان لوبه کوله. د فراز په مخ لپه لپه اوبنکې روانې وې او خوب يې له سترگو کډه کړې وه.

په همدې وخت کې، زرغونه هم د فراز په خيالونو کې ډوبه وه. هغې ځان سره ويل: "څنگه به فراز له دې حالته وباسم؟" زړه يې صبر ونه شو. لږ وخت وروسته د خپل ځای څخه پاڅېده او د فراز کوټې ته لاړه. گروپ يې روښانه کړ، گوري چې د فراز په مخ د اوبنکو سيلاب روان دي. ژر يې ځان ورساوه، سر ته يې کښېناسته او د هغه اوبنکې يې پاکې کړې.

زرغونې وويل:

"فرازه! ته لانه يې ویده شوی؟ دا ژړلي دي ولې؟"

فراز په غمجن آواز ځواب ورکړ:

"زرغونې، هغه تېر وختونه مې ياد شول، هغه لوبې او ستاسو په بالښت گوزارونه. بيا د نازنين هغه خبره چې 'فرازه، ته زما خاوند يې، او تاسره يوځای لوبې کول زما حق دی."

زرغونې په نرمه ژبه وويل:

"ياره، د غم زويه، نو ته به په دې ژړا ځان خراب کړې؟ که په تاڅه وشي، زه به څه کوم؟"

فراز ورته ځواب ورکړ:

"زرغونې، کوشش مه کوه چې ماسره دې زړه وتړي. زه ډېر بدبخته يم. يوه ورځ به ته هم همداسې ژاړې. زه نه غواړم چې نور د چا ژوند تبا او زړه يې مات کم."

زرغونه لږه غلې شوه، بيا يې فراز له تندي نه ښکل کړ:

"بس، زما دا د تباھی ژوند تا سره قبول دی. او کوشش مه کوه چې مانه خان لری کړی."

فراز وویل:

"زه پوهیږم چې ته غواړي ژوند ته بیرته راستون شی، خو دا ډېر سخت دی. زه وخت ته اړتیا لرم."

زرغونې په توگه کې وویل:

"نو ما کله ویلي چې ژر زو ملا ته او نکاح ترو؟ کله چې تا راته وویل تر هغې درته انتظار کوم."

او بیا زرغونې ورته وویل:

چې تر څو دلته یې، ماته به هېڅکله نه وایې چې له تانه لری شم. "ځکه چې زه بیا هلته ستاسو کور ته نه شم راتلی، نو زوریرم به درته."

فراز په آرامه وویل:

"سمه ده، نه وایم، خو اوس لاره شه، څوک رانه شي، ډېره بده خبره ده."

زرغونې په ځواب کې وویل:

"که څوک راشي، ورته وایم چې دا مې خاوند دی."

فراز وویل:

"ته زرغونې، نه غواړم چې د دې کورنۍ په وړاندې زه سر تیتې شم، هیله کوم."

زرغونې وویل:

"سمه ده، زه به لومړی تا ویده کړم، بیا به ځم."

هغه د فراز په څنگ کې کښېناسته. فراز خپلې سترگې پټې کړې او زرغونې د فراز په ویستانو کې لاس واو. هوا سپر وه، د زرغونې ساړه وشول او رپېده.

فراز پوه شو چې زرغونې ساړه شوي. اوس به لاره شي خو

زرغونې د فراز کمپل په ځان کش کړه او د دېوال سره یې ډډه ووهله.

زرغونه لگیا وه، د فراز په وینتانو کې یې گوتې وهلې،

او دا سندره یې په ډېر خوږ، نرم او غلي آواز کې پیل کړه، چې فراز یې د خیالونو دنیا ته بوتلو.

ما تصور دا ستا د زني، ستا د خال کړی دی

د زړه کعبه کې مې طواف، ستا د وصال کړی دی

د مینې دښته کې بښي، ابله د ازغو په څوکو

د عشق منزل ته مې منزل، څه په کمال کړی دی

خلک لاس پورته کړي دعا، د جنتونو غواړي

ما د هر څه په بدل، ستا د مینې سوال کړی دی

زما هر سحر دې ستا شي، زما هر بېگا دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

ستا د ژوند د هرې لارې، ټول ازغې دې تل زما وي

د گلونو خوشبویانې، د چمن ښکلا دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

دا د مینې تهمتونه او دردونه ماله راکه

زما زړه کې دا دعا ده، پوره هر ارمان دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

دا دنیا مې پکار نه ده، نه جنت درنه زه غواړم

خدایه یو سوال مې قبول که، چې زما جانان زما شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

د دې سندرې سره د زرغونې له سترگو اوبنکې روانې وې، ژړل یې،

او فراز ویده شو، او په زرغونه هم د خوب چپه راغله.

یوه شېبه وروسته چې فراز فکر شو، وینس شو.

گوري چې زرغونه په خواږه خوب، مخامخ ورسره ویده ده.

فراز د زرغونې سترگو ته وکتل. د زرغونې معصومې سترگې له اوبنکو ډکې وې.

فراز زرغونه له تندې بنکل کړه.

او په خپلو لاسونو یې د زرغونې اوبنکې پاکې کړې.

زرغونې په خوب کې د فراز نه لاسونه تاو کړل او فراز یې خپل ځان ته نږدې کړ.

لږه شېبه تېره نه وه چې په زرغونې یخني او لږزه راغله، ټول وجود یې ریږده. د بیدارۍ احساس یې وکړ، خو زړه

یې داسې ټکانونه خوړل چې د پاڅېدو توان یې نه درلود.

خپل سر یې د فراز سینې ته نږدې کړ.

د فراز هم پرې زړه درد وکړ او ځان ته یې نږدې کړه.

فراز غوښتل چې د زرغونې ساړه په خپل تنفس سره ختم کړي، نو د خپلې خولې گرم پوکي یې د زرغونې مخ او

گریوان ته وکړل.

دواړه په لږزه شول. فراز ټکان وخور، کیناست او زرغونې ته یې په غلي غږ وویل:

"زرغونې... زرغونې!"

زرغونې په لړزیدلي غږ سترگې وغږولې: "خه دې، فراهه؟"

"زرغونې، پاڅه چې اذان ته لږ وخت پاتې دی، څوک را نه شي."

د زرغونې چې فکر شو، ځان ته یې وکتل، بیا فراهه ته او د خوب ځای ته.

د وجود ټول ساړه یې ختم شول، خوله پرې ماته شوه، خپلې سترگې یې ټیټې کړې او ویې ویل:

"فراهه، ویننه، خوب وړې وم، په ځان نه پوهېدم."

فراز وویل: "الله دې وینې، زرغونې، خو اوس لاره شه، څوک را نه شي."

زرغونه پاڅېده او روانه شوه.

د فراز زړه درزېده چې هسې نه چا لیدلي وي.

په همدې سوچونو کې پروت وم چې اذان وشو. د لمانځه وخت شو، پورته شوم، لمونځ مې وکړ، بیا راغلم خپل ځای کې کښېناستم او کرم رېیم. له ځان سره خجالت وم.

په کراره مې له کوټې ووتم او لارم حجري ته. هلته په انگر کې کښېناستم چې کتل مې، حسنا راغله.

"لالا، دلته ولې یواځې ناست یې؟ راځه، دننه لاړ شو. چای هم تیارېږي، هلته به کښېنو."

ما ورته وویل: "حسنا جاني، راځه دلته کښېنه، ترڅو چې چای تیارېږي، دې تازه هوا نه به خوندي واخلو."

هغه هم راسره کښېناسته. ویل یې: "لالا، نن به چکر ته څو؟"

ما ورته وویل: "نه، نن نه، سبا به لاړ شو."

خو سبا مې د خور جاني څلوېښتي ده، بیا نه شو تللی.

زه بیا د نازنین په سوچ کې ډوب شوم او غلی پاتې شوم. حسنا وویل: "لالا، ولې غلی یې؟ یو څه ووايه، چکر ته څو؟"

ما وویل: "سمه ده، مشوره به وکړو."

نن مې فکر بلکل بدل وو. زړه کې مې یو ډار وو، هر څه مې هېر وو.

په دې وخت کې د نازنین مور راغله. "فراهه زویه، راځه، چای تیار دی. چای وڅښو."

ما حسنا د لاسه ونيوله او روان شوو. کوټې ته لاړو. زرغونې چای راوړ، خو نن هغه هم خجالته وه او سترگې يې ټيټې وې. نه يې راته کتل. چای يې راته واچو، چای مو وڅښو.

د نازنين پلار وويل: "فرازه زويه، ستاسو کورنۍ ته مو پرون زنگ وهلی وو. نن هغوی هم راځي. سبا لخيره خيرات دی."

ما هيڅ ونه ويل. سر مې ټيټ کړی وو او خاموش ناست وم.

د نازنين مور وويل: "زويه جان، مور منو چې نازنين زموږ لور وه، خو ته پرې زموږ نه ډېر ودرديدلی يې او دردېرې لا."

"خو زويه، دا به قسمت وو. نور دې خپل ژوند ته فکر وکړه. ځوان يې، ستا د کورنۍ له تا ډېرې هيلې دي. که ته داسې خفه يې، هغوی به څنگه خوشاله شي؟ نو د خپل فاميل لپاره همت په ځان کې پيدا کړه. د خپلې مور، خور او وروڼو په مخونو کې خندا راوړه. په دې کار سره به نازنين درنه په قبر کې خوشاله شي. هغې هم ستا خوشالي غوښتله."

زرغونه همداسې خاموشه ناسته وه، نن يې هيڅ نه ويل. زما هم زړه درزېده.

ما وويل: "مورجاني، زه څنگه د نازنين يادونه هېر کړم؟ د هغې هر ياد مې په زړه او ذهن کې نيغ ولاړ دی. هر څه چې گورم، هغه راته ياديري."

مورجاني وويل: "پوهيرم، زويه، خو خير. هڅه وکړه چې ځان کې قوت پيدا کړې."

حسنا وويل: "مورجاني، ته لالا ته وايه چې مور چکر ته يوسي مازيگر."

د نازنين مور وويل: "اوس لاړ شئ. نن مکتب ته مزي لاړ شئ، چکر ووهوئ، ساعت به مو تير شي."

حسنا خوشاله شوه. د نازنين د مور مطلب دا وو چې زما فکر بدل شي. زرغونې وويل: "امه، زه به هم ورسره لاړه شم."

ما وويل: "نه، نن مېلماڼه راځي. ته کور ته پاتې شه چې د مورجاني سره کومک وکړې."

زرغونې وويل: "مېلماڼه مازيگر راځي، او مور به غرمه بېرته راشو."

بس، زرغونه هم راسره روانه شوه او لارو باغ وش ته. حسنا او صدف له مور نه بيل شول. زه او زرغونه يواځې پاتې شوو.

زرغونې ماته نه كتل. ما وويل: "زرغونې، څنگه نن غلې يې؟"

هنې وويل: "هيڅ، همداسې."

"خو فراهه، د بېگانې كار بښنه غواړم. هيڅ پوهه نه وم چې خوب وړي ومه."

"خبر دې، زرغونې، زه پوهېرم چې ته خوب وړي وې، خو شکر دی چې څوک پر مونږ راغلي نه وو. کنه، قسم دی، چې له دې شرمه به مړ وای."

زرغونې وويل: "فراهه، شکر دی چې تا راويښه کړم او فکر دې وکړ. بل نږدې وو چې د زړه د درزا او ساړه له لاسه مې زړه له خولې وتلی وای."

"دا څه وو، فراهه؟ داسې کار خو په ما مخکې هيڅ نه و شوی."

د فراز سترگې له اوبنکو ډکې شوې. هغه ته د نازنين سره د لومړي ځل ليدل ياد شول، چې دواړه همداسې يخ نيولي او رپېدلي وو.

زرغونې ورته وويل: "ته راځه، دلته کښېنه. بيا يې د فراز له سترگو اوبنکې پاکې کړې."

"فراهه، ولې؟ څه دې ياد شول؟"

فراز وويل: "زرغونې، ماته زما او د نازنين لومړنی ملاقات ياد شو. هغه شپه چې په هوټل کې وو، زه او هغه همداسې يخ نيولي وو."

زرغونې پوښتنه وکړه: "فراهه، دا ولې داسې کېږي؟"

فراز ځواب ورکړ: "زرغونې، نور نه پوهېرم. خو شايد کله چې دوه نابنده روحونه يو بل ته نږدې کېږي، نو داسې کېږي."

زرغونې وويل: "فراهه، نه پوهېرم، خو چې ستا سره يم، زړه مې ډېر آرام او راحت وي. خوشاله يم. او ته؟"

فراز ورته وويل: "زرغونې، ته پوهېږې چې زما حال اوس ښه نه دی. زما له ژوند نه زړه مور شوی، هر څه نه راته نفرت راځي. خو د تېرو ورځو په پرتله يو څه بدل شوی يم. ستا نه مننه کوم، چې زما د ژوند لاره دې لږه بدله

کړه. تا زه بېرته ژوند ته راوگرځولم. که ته نه وای، شاید دا ورځې به ډېرې سختې وې. خو ته یې چې بیا بیا د ژوند هیله راکوي. د دې هر څه نه مننه."

"که زه بیا ژوند ته راگرځم، نو شاید بیا دا هر څه هېر کړم، او بیا مینه و نه کړم. نه یې شم کولی."

زرغونې ورته وویل:

هر یو غم به درنه لر کم

خوشالی به در پسر کم

زه به دومره مینه در کم

چې دنیا به شي حیرانه

ستا خندا به راتولومه لکه پانې د گل لختي

په څه چل به ځان ځایومه ستا خندا کې شوخي مستي

تا به زړه تابه ځیگر کم

تابه رنگ د مازیگر کم

زه به دومره مینه در کم

چې دنیا به شي حیرانه

ستا اوتر اوتر نظر له به د مینې د لاسه شم

ددې ژوند د غم لښکر له به زړوره تلوسه شم

په غماز به سم محشر کم خپل نصیب به زورور کم

زه به دومره مینه در کم

چې دنيا به شي حيرانه

خوشبويي ستا د ساگانو به ملگري د خپل سا کړم

په ورمو او په زلفانو به سپرلي ټول ورخطا کم

تا به گل ځان به ډنډر کم اور به بل په لر او بر کم

زه به دومره مينه درکم

چې دنيا به شي حيرانه

د زرغونې خوږ غږ ته فراز په سوچ کې ډوب وو. هر بيت يې په زړه کې لارې جوړولې، لکه څرنگه چې نازنين هم دا سندره په ډېر دردناک او ښکلي غږ کې ويلې وه.

سندره پای ته ورسېده، خو فراز لا هم خاموش او په فکرونو کې ډوب و. زرغونې د هغه خيالاتو نړۍ ښکته کړه او وويل:

"د غم زويه، ما په څومره مشکله درته سندره وويله، تا نه راته ډاډ راکړ او نه دې ستاينه وکړه."

فراز موسکې شو او ورته وويل: "زرغونې، الله درته ډېر ښکلی غږ درکړی دی. که هر څوک دا غږ واورې، نو خاموشه کېږي او د خيالونو په دنيا کې ورکېږي."

مننه، نن دې خو د خولې نه يو ځل يوه خوږه جمله زما لپاره راووتله."

زرغونې وخنډل او ويې ويل: "هله، پاڅه چې څو. غرمه نږدې ده."

فراز وويل: "زرغونې، که غواړې، غرمه به همدلته تېره کړو، بيا به لاړ شو."

زرغونې وخنډل: "پاسې، د غم زويه، اوس نو راته غرمه د حيواناتو او ځناورو سره جوړوې؟ زو، کور ته."

په دې وخت کې مو کتل چې صدف او حسنا هم راغلل. صدف وويل: "لالا، وږې شوې يم، ماته بولاني واخله."

ټول د بولاني والا خواته لاړو، بولاني مې واخيستل او بېرته روان شوو. لنډه دا چې مازيگر شو او د فراز کورنۍ هم راوړسېده. څانگه، چې د فراز په جدایي ډېره خفه شوې وه، د لیدو سره یې فراز ته غېږ ورکړه او ښکل یې کړ.

"وروره، اوس څنگه یې؟ دلته راغلی مور دې هېر کړو. څومره درپسې خفه وم. یوه ورځ مې د خفگان له امله ډوډۍ هم ونه خوړله."

فراز موسکۍ شو او ویې ویل: "واه، زما لیونې خورې! ما خو کومه میاشت یا کال نه دی تېر کړی، یوازې دوه ورځې مې تېرې شوې دي."

د فراز مور هم د هغه په لیدو ډېر خوشاله شوه، غېږ کې یې ونیو او دواړه مخونه یې ښکل کړه. فراز هم د مور لاسونه ښکل کړل، بیا یې ورور ته غېږ ورکړه. ټول ډېر خوشاله وو، فراز ډیر بدلون موندلی و.

شپه شوه، ډوډۍ وخورل شوه، خبرې ختمې شوې. میرویس کاکا او ریاض، د فراز ورور، په حجره کې پرېوتل، او فراز خپلې پخوانۍ کوټې ته لاړ. زرغونې څانگې ته وویل: "راځه چې ورور دې لږ تنگ کړو."

خو کله چې لاړې، فراز دروازه بنده کړې وه. دواړه ناهیلې بېرته راغلل. زرغونې فراز ته زنگ وواهه، خو هغه ځواب ورنه کړ.

شپه تېره شوه او د نازنین د څلوېښتي خېرات پیل شو. د نازنین ټول خپلوان راغلي وو. خېرات ختم شو، نو د فراز مشر ورور، میرویس کاکا ته وویل: "مور به لاړ شو."

میرویس کاکا او میرمن یې ډیر کلک وو چې پاتې شئ، خو دوي وویل: "کلي ته لاړ شو، هلته هم د خېرات پروگرام نیسو، او بیا به تاسو ټول راشئ. کوم خپلوان چې مو دي، هغوی هم دعوت کړي چې راشي."

په همدې خبرو یې خدای پاماني وکړه او لارل کلي ته.

فراز زرغونې ته وویل زرغونې یوه خبره درته وکم...

زرغونه لگیا وه، د فراز په وینستانو کې یې گوتې وهلې،

او دا سندره یې په ډېر خوږ، نرم او غلي آواز کې پیل کړه، چې فراز یې د خیالونو دنیا ته بوتلو.

ما تصور دا ستا د زني، ستا د خال کړی دی

د زړه کعبه کې مې طواف، ستا د وصال کړی دی

د مینې دښته کې بښي، ابله د ازغو په څوکو
د عشق منزل ته مې منزل، څه په کمال کړی دی

خلک لاس پورته کړي دعا، د جنتونو غواړي
ما د هر څه په بدل، ستا د مینې سوال کړی دی

زما هر سحر دې ستا شي، زما هر بېگا دې ستا شي
زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

ستا د ژوند د هرې لارې، ټول ازغې دې تل زما وي
د گلونو خوشبویانې، د چمن ښکلا دې ستا شي
زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

دا د مینې تهمتونه او دردونه ماله راکه
زما زړه کې دا دعا ده، پوره هر ارمان دې ستا شي
زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

دا دنیا مې پکار نه ده، نه جنت درنه زه غواړم
خدایه یو سوال مې قبول که، چې زما جانان زما شي
زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

د دې سندرې سره د زرغونې له سترگو اوبنکې روانې وې، ژړل يې،
او فراز ویده شو، او په زرغونه هم د خوب چپه راغله.
يوه شېبه وروسته چې فراز فکر شو، وينې شو.
گوري چې زرغونه په خواږه خوب، مخامخ ورسره ویده ده.
فراز د زرغونې سترگو ته وکتل. د زرغونې معصومې سترگې له اوبنکو ډکې وې.
فراز زرغونه له تندې بنکل کړه.
او په خپلو لاسونو يې د زرغونې اوبنکې پاکې کړې.
زرغونې په خوب کې د فراز نه لاسونه تاو کړل او فراز يې خپل ځان ته نږدې کړ.
لږه شېبه تېره نه وه چې په زرغونې يخني او لږزه راغله، ټول وجود يې ريږده. د بيدارۍ احساس يې وکړ، خو زړه
يې داسې ټکانونه خوړل چې د پاڅېدو توان يې نه درلود.
خپل سر يې د فراز سينې ته نږدې کړ.
د فراز هم پرې زړه درد وکړ او ځان ته يې نږدې کړه.
فراز غوښتل چې د زرغونې ساړه په خپل تنفس سره ختم کړي، نو د خپلې خولې گرم پوکي يې د زرغونې مخ او
گريوان ته وکړل.
دواړه په لږزه شول. فراز ټکان وخور، کيناست او زرغونې ته يې په غلي غږ وويل:
"زرغونې... زرغونې!"
زرغونې په لږزيدلي غږ سترگې وغږولې: "خه دې، فرازه؟"
"زرغونې، پاڅه چې اذان ته لږ وخت پاتې دی، څوک رانه شي."
د زرغونې چې فکر شو، ځان ته يې وکتل، بيا فراز ته او د خوب ځای ته.
د وجود ټول ساړه يې ختم شول، خوله پرې ماته شوه، خپلې سترگې يې ټيټې کړې او ويې ويل:

"فرازه، وینبه، خوب وړې وم، په ځان نه پوهېدم."

فراز وویل: "الله دې وینې، زرغونې، خو اوس لاره شه، څوک را نه شي."

زرغونه پاڅېده او روانه شوه.

د فراز زړه درزېده چې هسې نه چا لیدلي وي.

په همدې سوچونو کې پروت وم چې اذان وشو. د لمانځه وخت شو، پورته شوم، لمونځ مې وکړ، بیا راغلم خپل ځای کې کښېناستم او کرم رېیم. له ځان سره خجالت وم.

په کراره مې له کوټې ووتم او لارم حجري ته. هلته په انگر کې کښېناستم چې کتل مې، حسنا راغله.

"لالا، دلته ولې یواځې ناست یې؟ راځه، دننه لار شو. چای هم تیارېږي، هلته به کښېنو."

ما ورته وویل: "حسنا جاني، راځه دلته کښېنه، ترڅو چې چای تیارېږي، دې تازه هوا نه به خوند واخلو."

هغه هم راسره کښېناسته. ویل یې: "لالا، نن به چکر ته څو؟"

ما ورته وویل: "نه، نن نه، سبا به لار شو."

خو سبا مې د خور جاني څلوېښتي ده، بیا نه شو تللی.

زه بیا د نازنین په سوچ کې ډوب شوم او غلې پاتې شوم. حسنا وویل: "لالا، ولې غلې یې؟ یو څه ووايه، چکر ته څو؟"

ما وویل: "سمه ده، مشوره به وکړو."

نن مې فکر بلکل بدل وو. زړه کې مې یو ډار وو، هر څه مې هېر وو.

په دې وخت کې د نازنین مور راغله. "فرازه زویه، راځه، چای تیار دی. چای وڅښو."

ما حسنا د لاسه ونيوله او روان شوو. کوټې ته لاړو. زرغونې چای راوړ، خو نن هغه هم خجالت ته وه او سترگې یې ټیټې وې. نه یې راته کتل. چای یې راته واچو، چای مو وڅښو.

د نازنین پلار وویل: "فرازه زویه، ستاسو کورنۍ ته مو پروډون زنگ وهلی وو. نن هغوی هم راځي. سبا لڅیره خیرات دی."

ما هیڅ ونه ویل. سر مې ټیټ کړی وو او خاموش ناست وم.

د نازنين مور وويل: "زويه جان، مور منو چې نازنين زموږ لور وه، خو ته پرې زموږ نه ډېر ودرديدلی يې او درډېرې لا."

"خو زويه، دا به قسمت وو. نور دې خپل ژوند ته فکر وکړه. ځوان يې، ستا د کورنۍ له تا ډېرې هيلې دي. که ته داسې خفه يې، هغوی به څنگه خوشاله شي؟ نو د خپل فاميل لپاره همت په ځان کې پيدا کړه. د خپلې مور، خور او وروڼو په مخونو کې خدا راوړه. په دې کار سره به نازنين درنه په قبر کې خوشاله شي. هغې هم ستا خوشالي غوښتله."

زرغونه همداسې خاموشه ناسته وه، نن يې هيڅ نه ويل. زما هم زړه درزېده.

ما وويل: "مورجاني، زه څنگه د نازنين يادونه هېر کړم؟ د هغې هر ياد مې په زړه او ذهن کې نيغ ولاړ دی. هر څه چې گورم، هغه راته يادېږي."

مورجاني وويل: "پوهيرم، زويه، خو خیر. هڅه وکړه چې ځان کې قوت پيدا کړې."

حسنا وويل: "مورجاني، ته لالا ته وايه چې مور چکر ته يوسي مازيگر."

د نازنين مور وويل: "اوس لاړ شئ. نن مکتب ته مزي لاړ شئ، چکر ووهوئ، ساعت به مو تير شي."

حسنا خوشاله شوه. د نازنين د مور مطلب دا وو چې زما فکر بدل شي. زرغونې وويل: "امه، زه به هم ورسره لاړه شم."

ما وويل: "نه، نن مېلمانې راځي. ته کور ته پاتې شه چې د مورجاني سره کومک وکړې."

زرغونې وويل: "مېلمانې مازيگر راځي، او مور به غرمه بېرته راشو."

بس، زرغونه هم راسره روانه شوه او لاړو باغ وش ته. حسنا او صدف له مور نه بيل شول. زه او زرغونه يواځې پاتې شوو.

زرغونې ماته نه کتل. ما وويل: "زرغونې، څنگه نن غلې يې؟"

هغې وويل: "هيڅ، همداسې."

"خو فراهه، د بيگانې کار بښنه غواړم. هيڅ پوهه نه وم چې خوب وږي ومه."

"خیر دې، زرغونې، زه پوهېرم چې ته خوب وړې وې، خو شکر دی چې څوک پر مونږ راغلي نه وو. کنه، قسم دی، چې له دې شرمه به مې وای."

زرغونې وویل: "فرازه، شکر دی چې تا راویښه کړم او فکر دې وکړ. بل نږدې وو چې د زړه د درزا او ساړه له لاسه مې زړه له خولې وتلی وای."

"دا څه وو، فرازه؟ داسې کار خو په ما مخکې هېڅ نه و شوی."

د فراز سترگې له اوبنکو ډکې شوې. هغه ته د نازنین سره د لومړي ځل لیدل یاد شول، چې دواړه همداسې یخ نیولي او رپېدلې وو.

زرغونې ورته وویل: "ته راځه، دلته کښېنه." بیا یې د فراز له سترگو اوبنکې پاکې کړې.

"فرازه، ولې؟ څه دې یاد شول؟"

فراز وویل: "زرغونې، ماته زما او د نازنین لومړنی ملاقات یاد شو. هغه شپه چې په هوټل کې وو، زه او هغه همداسې یخ نیولي وو."

زرغونې پوښتنه وکړه: "فرازه، دا ولې داسې کېږي؟"

فراز ځواب ورکړ: "زرغونې، نور نه پوهېرم. خو شاید کله چې دوه نابنده روحونه یو بل ته نږدې کېږي، نو داسې کېږي."

زرغونې وویل: "فرازه، نه پوهېرم، خو چې ستا سره یم، زړه مې ډېر آرام او راحت وي. خوشاله یم. او ته؟"

فراز ورته وویل: "زرغونې، ته پوهېږې چې زما حال اوس ښه نه دی. زما له ژوند نه زړه موږ شوی، هر څه نه راته نفرت راځي. خو د تېرو ورځو په پرتله یو څه بدل شوی یم. ستا نه مننه کوم، چې زما د ژوند لاره دې لږه بدله کړه. تا زه بېرته ژوند ته راوگرځولم. که ته نه وای، شاید دا ورځې به ډېرې سختې وې. خو ته یې چې بیا دا ژوند هیله راکوي. د دې هر څه نه مننه."

"که زه بیا ژوند ته راگرځم، نو شاید بیا دا هر څه هېر کړم، او بیا مینه و نه کړم. نه یې شم کولی."

زرغونې ورته وویل:

هر یو غم به درنه لر کم

خوشالی به در پسر کم

زه به دومره مینه در کم

چې دنیا به شي حیرانه

ستا خدا به راتولومه لکه پانی د گل لختی

په څه چل به ځان ځایومه ستا خدا کې شوخي مستی

تا به زړه تابه ځیگر کم

تابه رنگ د مازیگر کم

زه به دومره مینه در کم

چې دنیا به شي حیرانه

ستا اوتر اوتر نظر له به د مینې د لاسه شم

ددې ژوند د غم لښکر له به زړوره تلوسه شم

په غماز به سم محشر کم خپل نصیب به زورور کم

زه به دومره مینه در کم

چې دنیا به شي حیرانه

خوشبویی ستا د ساگانو به ملگری د خپل سا کریم

په ورمو او په زلفانو به سپرلې ټول ورخطا کم

تا به گل ځان به ډنډر کم اور به بل په لر او بر کم

زه به دومره مينه درکم

چې دنيا به شي حيرانه

د زرغونې خور غبر ته فراز په سوچ کې ډوب وو. هر بيت يې په زړه کې لارې جوړولې، لکه څرنگه چې نازنين هم دا سندره په ډېر دردناک او ښکلي غبر کې ويلي وه.

سندره پای ته ورسېده، خو فراز لا هم خاموش او په فکرونو کې ډوب و. زرغونې د هغه خيالونو نړۍ پنگه کړه او وويل:

"د غم زويه، ما په څومره مشکله درته سندره وويله، تا نه راته ډاډ راکړ او نه دې ستاينه وکړه."

فراز موسکې شو او ورته وويل: "زرغونې، الله درته ډېر ښکلی غبر درکړی دی. که هر څوک دا غبر واورې، نو خاموشه کېږي او د خيالونو په دنيا کې ورکيږي."

مننه، نن دې خو د خولې نه يو ځل يوه خوږه جمله زما لپاره راووتله."

زرغونې وخنډل او ويې ويل: "هله، پاڅه چې څو. غرمه نږدې ده."

فراز وويل: "زرغونې، که غواړې، غرمه به همدلته تېره کړو، بيا به لار شو."

زرغونې وخنډل: "پاسې، د غم زويه، اوس نو راته غرمه د حيواناتو او ځناورو سره جوړوې؟ زو، کور ته."

په دې وخت کې مو کتل چې صدف او حسنا هم راغلل. صدف وويل: "لالا، ورې شوې يم، ماته بولاني واخله."

ټول د بولاني والا خواته لاړو، بولاني مې واخيستل او بېرته روان شوو. لنډه دا چې مازيگر شو او د فراز کورنۍ هم راوړسېده. څانگه، چې د فراز په جدایي ډېره خفه شوې وه، د ليدو سره يې فراز ته غېږ ورکړه او ښکل يې کړ.

"وروره، اوس څنگه يې؟ دلته راغلی موږ دې هېر کړو. څومره درېسې خفه وم. يوه ورځ مې د خفگان له امله ډوډۍ هم ونه خوړله."

فراز موسکې شو او ويې ويل: "واه، زما ليونې خورې! ما خو کومه مياشت يا کال نه دی تېر کړی، يوازې دوه ورځې مې تېرې شوې دي."

د فراز مور هم د هغه په لیدو ډېر خوشاله شوه، غېږ کې یې ونیو او دواړه مخونه یې ښکل کړه. فراز هم د مور لاسونه ښکل کړل، بیا یې ورور ته غېږ ورکړه. ټول ډېر خوشاله وو، فراز ډیر بدلون موندلی و.

شپه شوه، ډوډی وخورل شوه، خبرې ختمې شوې. میرویس کاکا او ریاض، د فراز ورور، په حجره کې پرېوتل، او فراز خپلې پخوانۍ کوټې ته لاړ. زرغونې خانګې ته وویل: "راځه چې ورور دې لږ تنګ کړو."

خو کله چې لاړې، فراز دروازه بنده کړې وه. دواړه ناهیلې بېرته راغلل. زرغونې فراز ته زنگ وواکه، خو هغه ځواب ورنه کړ.

شپه تېره شوه او د نازنین د څلوربښتې خېرات پیل شو. د نازنین ټول خپلوان راغلي وو. خېرات ختم شو، نو د فراز مشر ورور، میرویس کاکا ته وویل: "مور به لاړ شو."

میرویس کاکا او میرمن یې ډیر کلک وو چې پاتې شئ، خو دوي وویل: "کلي ته لاړ شو، هلته هم د خېرات پروګرام نیسو، او بیا به تاسو ټول راشئ. کوم خپلوان چې مو دي، هغوی هم دعوت کړي چې راشي."

په همدې خبرو یې خدای پاماني وکړه او لاړل کلي ته.

فراز زرغونې ته وویل زرغونې یوه خبره درته وکم...

فراز زرغونې ته وویل:

"زرغونې، له تا ډېره مننه کوم چې په دې سختو وختونو کې دې زما ملتیا وکړه. تازه په دې غمونو او کړاوونو کې یوازې پرېښودې، سختې دې راسره تېري کړې. تا زما رټل او بد چلند وزغملو، نه پوهېږم چې زه به ستا دا ښکې څنګه جبران کړم او دا پور به څنګه پرې کړم."

زرغونې وویل:

"فرازه، ما هېڅ ښکې نه ده کړې او مه ورته د ښکې او احسان نوم ورکوه. له هغه لومړۍ ورځې چې مونږ درېواړه په هوټل کې د غرمې ډوډۍ خوړله، کله چې په نااښنایي کې دې ماته عزت او احترام راکاوه، او په تېرو وختونو کې دې په ما څومره باور کولو. زما ښکې د هغې په مقابل کې لکه د سمندر په منځ کې د باران یو څاڅکی په اندازه هم ده. که یو دوست د خپل دوست په سختۍ کې ورسره ولاړ نه شي، نو بیا هغه دوستي نه شوه."

خو، فرازه، زه ستا د ځواب په انتظار یم. او دا هم واوره، که اوس منفي ځواب راکړې هم، زه به خفه نه شم.

دا چې ته بیرته ژوند ته راګرځېدی، دا ماته هرڅه دي. ما صرف دا غوښتل چې تا یو ځل بیا خوشاله وویښم، او

بس

فراز د زرغونې په دې خبرو حيران پاتې شو. هغه په زړه کې احساس کړ چې زرغونه له څومره خلوص سره د هغه په ژوند کې شريکه وه، خو بيا هم نه پوهېدو چې څنگه دې پوروي احساس ته ځواب ورکړي. د زرغونې د خبرو اخري جمله چې "زه اوس نه خفه کېږم که منفي ځواب هم راکړې"، د فراز زړه ته لاره وکړه. هغه ځان سره وويل، "دا څومره سپېڅلې او زړوره ده."

فراز په ټيټه لهجه کې ورته وويل: "زرغونې، زه تر اوسه دې خبرو ته اوزگار شوي نه يم. نازنين ته مې ژمنې ورکړې وې، خو ژوند راته يوه نوې لاره خلاصه کړې ده، چې ته يې برخه يې. زه نه غواړم چې تا خفه کم او ستا احساساتو سره لوبې وکړم."

زرغونه له فرازه مخ اړوي او په آرامه وايي: "فراز، زه پوهېږم چې ستا زړه کې د نازنين ځای خالي دی، او دا ځای هيڅوک نه شي ډکولی. ما د ملگرې په توگه ومنه، او که ژوند مونږ لپاره څه نوي پلان لري، نو زه به په تمه يم. خو که نه، نو هم دومره ماته کافي دي چې ته بيرته ژوند ته راستون شوي."

فراز د هغې نړۍ موسکا وليده، چې د هغې د زړه ژورې خبرې يې پټې کړې. هغه ځان سره ژمنه وکړه چې د زرغونې دا لوی زړه به هيڅکله نه ماتوي. "زرغونې، زه به ضرور درته ځواب درکړم. د نازنين د خيرات څخه وروسته به له تاسره خبرې وکړم."

زرغونې په سترگو کې د خوشالۍ اوبنکي راغلي، خو ژبه يې ارامه وه. "هر څه به خپل وخت ته پرېږدو، فرازه. زه انتظار کوم."

فراز کلی ته ناوخته ورسيد. هغه په مستقيم ډول هديرې ته لاړ او د نازنيني د قبر ترڅنگ کيناست.

"نازنين، نه پوهېږم څنگه در ته ووايم. ما ته خو دا ډېره سخته ده چې تا سره کړې ژمنې ماتې کړم او په خپل ژوند کې بل څوک شريک کړم. زرغونه ډېره معصومه ده. ستا له تلو وروسته، هغې له ما سره ډېرې سختې تيرې کړي دي. زما بد چلن، کنځلې، او رټل يې يوازې د دې لپاره زغمل چې زه بيرته ژوند ته وگرځم.

اوس هغه هم نه پوهيږي. خپل زړه يې ما پورې تړلی، او مانه يې ځواب غواړي. زه ورته څه ووايم؟ زه ستا مرستې ته اړتيا لرم، نازنين.

خير دی، نن شپه راته دا مشکل حل کړه. راته ووايه چې زه زرغونې ته څه ووايم. زه به دې په طمعه يم، زما شهيدې مينې، زما د غم ملگرې."

په دې سره فراز په هدیره کې په چغو او سلگو شو، ښه یې وژپل، زړه یې سپک کړ. بیا خاموش روان شو او کور ته ستون شو. ډوډۍ یې وخوړه، خپلې کوټې ته لاړ او پریووت.

په دې وخت کې زرغونې ورته زنگ ووهه. فراز ډېر خفه و، او فکر یې بیا بدل شوی و. هر څه ورته له پامه بد راتلل.

زرغونې سلام وکړ. "څنگه یې، فرازه؟"

فراز وویل: "زرغونې، ښه نه یم. اړیکه بنده که."

زرغونې وویل: "یوه خو ته د غم زوی یې، کله هم خوشاله نه یې."

په دې سره فراز اړیکه بنده کړه. زرغونې بیا زنگ ووهه، خو فراز ځواب ورنه کړ.

زرغونې مسج وکړ: "فرازه، که دې ځواب رانکړ، نو یو ساعت پس به مې خپل ژوند ته د پای ټکی کېږدم."

فراز بیا ځواب ورنه کړ. زرغونې بیا زنگ ووهه، خو فراز په خپلو غمونو کې ډوب پروت و او ژپل یې.

یو ساعت تیر شو. زرغونې حسنا ته وویل: "ته به د مور جانې په موبایل فراز ته زنگ ووهې، په ژړا کې به ورته ووايي چې زرغونې زهر خوړلي او مړه پرته ده، هسي یې تنگو

حسنا لاره، د مور جانې نه یې موبایل واخیست او د زرغونې ترڅنگ راغله.

زرغونې د فراز نمبر وهی او زنگ ورته وهی.

فراز چې موبایل وکتو، گوري د نازینې د مور نمبر دې. په ویره کې کټ کې کیناستو او موبایل اوکي کړو. "سلام مورجانې!"

ورسره سم د حسنا د ژړا غږ شو: "فراز لالا! فراز لالا!"

فراز په وارخطايي کې وایي: "څه خبره ده، حسنا؟ ته ولې ژاړې؟ کور ته خو خیر دی؟"

حسنا په ژړا کې بیا وایي: "فراز لالا... زرغونه... زرغونه..."

"څه شوي زرغونې؟ به وهلي نی؟"

"ته لالا، زرغونې زهر خوړلي او په کوټه کې مړه پرته ده!"

دی وخت کې د فراز له خولې یوه سخته چغه راوځي، او په زوره زوره وژاړي. مور یې کوټې ته ننوزي:

"فرازه، فرازه! پاسه زويه، څه خبره ده؟ څه شوي؟"

فراز تکان وخورې، له خوبه پاڅي. سترگې يې له ژړا ډکې او زړه يې په بې واره درزيرې.

"مورې، زرغونه هم د نازنين په شان مړه شوه، او زه يې پرېښودم!"

فراز په سلگو شي. مور يې ورته وايي:

"فرازه، دا ته څه وايي؟ خدای دې نه کړي! تا بد خوب ليدلی، ځکه د شپې دې لمونځ نه دې کړی."

فراز د مور نه غير تاو کړي او په سلگو شي. شاوخوا ته گوري، هر څه بدل وي.

ټوله کورنۍ يې راشي. ورور يې وايي: "دا څه غوبل مو جوړ کړی؟ چغې وهی، څه خبره ده؟"

فراز د ورور نه غاړه تاوه کړي. "نازنین او زرغونه دواړه مړه شوې!"

ورور يې ورته وايي: "دا څه د خرو خبرې کوې؟ هغوی خو ژوندۍ دي!"

بيا ژر موبایل واخلي او نازينې ته زنگ ووهي. نازين موبایل اوکي کړي:

"سلام فرازه!"

فراز په ژړا کې چغې کړي: "خدایه، ستا ډېر شکر دی!" او بيا موبایل مچ کړي.

نازین ورته په حیراني سره وايي: "فرازه، څه خبره ده؟ ولې ژاړې؟"

فراز خبرې نه شي کولی، سلگۍ وهی: "زرغونه... زرغونه چيرته ده؟ څنگه ده؟"

زرغونه چغه کړي: "فرازه، څه خبره ده؟ زه دلته يم!"

فراز شکر وباسي. کله د مور نه غاړه تاو کړي د خوشالۍ نه، کله د ورور نه، کله د خور نه، او کله د وريندار نه.

مور يې وايي: "راځه فرازه، راځه!" او ټول له کوټې نه وځي. دوی د ناستې کوټې ته ځي او هلته کيني.

مور يې بيا وايي: "فرازه، څه خبره ده؟"

فراز ټولو ته کیسه وکړه او ژاړې، ټول خفه شي.

فراز خانگې ته وويل: "ماته جامې راکړه، زه زم نازين گورم."

مور او ورور يې وويل: "نه، اوس مه څه، دلته مو واده پسر پورت دې. نه غواړو چې څه درباندي وشي."

فراز وويل: "نه، زه واده نه كوم. زه بايد نازنين وگورم، كنه زړه مې چوي."

هلته نازنين او زرغونه په انديښنه كې شول چې ولې فراز داسې بې واره سلگي وهل او ژړل يې. هغوی فراز ته زنگ ووايه.

"فرازه، څه خبره ده؟ څه شوي دي؟ ستا حالات ولې داسې دي؟ ولې ژاړې؟"

فراز ځواب وركړ: "نازنين، درځم، له نږدې دې گورم. زړه مې صبر نه كوي. ټوله كيسه به درته وكړم."

فراز جامې بدل كړې، د مور نه يې دعا واخيسته، او د كابل په لور روان شو. دومره خوشاله او ورخطا و چې غوښتل يې وزرونه وكړي او والوزي، د ناوزنين خواته ځان ورسوي.

په ټوډي موټر كې كيناست، ټوله لار يې شكرونه ويستل او دعاگانې يې كولې.

هلته نازنين چې خبر شوه فراز راځي، ځان يې لكه د ناوې سنگار كړ او په طمعه كيناسته. ټوله لار يې فراز ته زنگونه وهل.

د نازنين پلار خپل ولايت او كلي ته تللی و، او مور يې هم خپلوانو ته د واده دعوتونه وركولو لپاره تللي وه.

لنډه دا چې فراز د نازنين كور ته نږدې شو. زنگ يې ووايه: "نازنين، ور خلاص پريرده. يو سيكل انتظار هم نه شم كولى، كنه نور به مړ شم."

نازنين هم د كور ور خلاص پرېښود، خو زرغونه ورسره د كور په انگر كې ولاړه وه.

فراز سا نيولي او سترې گوگل كور ته ننوت. څنگه چې يې په نازنين سترگې ولگېدې، منډه يې كړه، سلگي ونيوه او نازنين نه يې كلکه غاړه تاوه كړه. لكه د لېونو، په غاړه يې پرېوت او ښه يې وژړل. بيا يې ښه ډېره ښكل كړه. ځمكې ته ښكته شو، د شكر سجدې يې وكړې.

بيا پورته شو، د زرغونې نه يې هم غاړه تاوه كړه، او اوښكې يې روانې وې. ژړل يې او زرغونه يې هم ښكل كړه. نازنين د لاس نه ونيوه:

"راځه، فرازه، كوټې ته لاړ شو."

درې واړه روان شول، كوټې ته لاړل او كيناستل. نازنين ته يې وويل: "خواكې مې كينه." نازنين كيناسته، او فراز يې سر په زنگون كېښود. نازنين يې اوښكې پاكي كړې او ورته يې وويل:

"فرازه، زما زړه دې له خفگانه اوچو. څه خبره شوې؟ ولې داسې ژاړې؟"

فراز کیناستو نازنین یې بیا ښکل کړه او کیسه یې ورته شروع کړه

نازنین هم خفه شوه خو کله چې یې د خپل او زرغونې اړیکې په اړه وویل نازنین غوصه شوه

فرازه دومره ژر بیوفا شوي وي چې زما د قبر کبل لا اوچه شوي نه وه زما د خلویښتي خیرات شوي نه وو او تا بیا د زرغونې سره اړیکه جوړه کړي وه

زما مینه دومره کمزوره وه

او بیا نازنین زرغونې ته مخ واړو ته خو مې دستي میراث ته بلېوهلي ناسته یې اوس به هم دعا کوي چې زه مړه شم چې فراز درته پاتي شي

زرغونې خاندل نو زما څه گناه ده داخو د فراز خوب وو څه رښتیا خو نه وو

او کله مې چې نازنین ته د زرغونې د هغې شپې کیسه وکړه چې ماسره ویده شوي وه نو نازنین بالښت پورته کړو او دوه بالښته یې ووهلم د غم بچیه ته صبر توپیک راوړم په خپلو لاسونو دي مړ کوم تا لا دې سپيري سره شپه کړي او په ژړا شوه

لاس مې ترینه تاو کړو گراني ته پوهيري چې ما ستا په مرک دومره ژړلي وو چې نور مې سترگو کې اوبښکي نه وي

که دا زرغونه نه وای ما ځان وژنه کوله خو دي بیچاره زما له غمه چې ما ورته انکار وکړو زهر وخورل او ځان یې مړ کړو

نازنین وویل که زه وای ما ورته خپله یو چارک زهر ورکول

ما د نازنین نه لاس تاوکړي وو زرغونه پاسیده چای پسي لاره

ما نازنین ته وویل گراني زه ډاریرم چې دا خوب مې رښتیا نه شي او تا په رښتیا د لاسه ورکم

نازنین وویل نو حل لاره څه ده فرازه څه وکو زه ته مه رازه ما پسي زه به درشم

زه د غم لوري که په تا څه وشي خو بیا همدا خبره شوه

خه نو څه وکړو

داسي به وکړو چې مه ته رازه او نه زه واده به وکړو زه به کله کله په چکر درزم

کنه پيدا دي وړم

کينه د غم زويه مه ته رازه او نه زه

چې همدا اوس مړه کيرم زه درم

نازنین مې غيږي ته جوخته کړه زرغونې چای راوړو گلاسونه يې ډک کړ کيناسته

زرغونې وويل خه فرازه بيا هغه شپه نور خه وشول

ما ويل بيا په ما او تا لږه دي وخت کې مې نازنين په خوله لاس کينبود او په تشي کې يې وڅکونډلم د غم زويه

بله خبره دې له خولي وانه ورم زرغونې وځانډل ته خو غلې شه ميراث خوري

ما بيا وويل نازنين ته پوهيږي زرغونه او زه داسي ريپدو لکه هغه هوټل کې چې زه او ته ريپدو

نازنين د غور نه تاو کړم نور بس کوي کنه

چای مو اوڅنبو ډوډۍ نه وروسته مې وويل زرغونې زه به نور لاړ شم په ما خو مرک تير شوي وو اوس مې

سترگي خوري شوي ته مې وليدې هيڅ يقين مې نه کولو

او بل سبا نه بل سبا هسي هم درپسي درزو وړو دې

نازنين وويل پاتي شه شپه وکړه پلار مې هم نشته کور يوازي دې

ما ويل نه يوازي ستا او د زرغونې ليدل مې ارمان وو هو لک به انتظار وکم چې حسنا او صدف هم وگورم

چې کتل مو هغوي هم راغلل مندې يې کړل له غاږي مې تاوي شوي دواړه مې ښکل کړل او حسنا مې له

غورونو تاوه کړه چې تا ولې ويلي چې زرغونې زهر خوړلي

هغه حيرانه شوه لالا ما کله ويلي زه خبره نه يم

ولي هغه خوب کې دې راته زنگ نه وو وهلې

زرغونې او نازنين وځانډل

رخصت مې ترينه واخيسته او روان شوم په تلو کې نازنين راته اواز وکړو

ای د غم زویه ته کوتی ته راشه یو څه درکوم دا هم یوڅه نازنین مخکي او زه ورپسي کوتی ته دننه شوم

څنگه چې کوتی ته دننه شوم، نازنین د گریوانه ونیوم او په غوسه یې وویل، "ته چېرته داسې په اسانه راڅخه تللی شې؟ تا خو د ژړا او دوکې په بهانه د زرغونې په مخکې زه داسې ښکل کړم او داسې غاړه دې رانه واخیسته، ته به وایې زه دې په کور کې نکاح شوې ناسته یم!"

ما په ارامۍ وویل، "نازنین، ته څه کوې؟ اوس به څوک راشي او وبه مو گور که چا ولیدو پوزه به مې پري شي، مور به په لوی شرم کې اخته شو!"

نازنین په خندا وویل، "ته دي د خپلي پوزو غم خورې؟ دا زما لکه پوزه نه وه، د جوارو توبه وه!"

دې خبرې سره مې خدای خندا راوسته او په لوړ اواز مې وخنډل. نازنین په غوصي سره راته وویل، "ته لا راته خاندې؟" او بیا یې د غوره ونیولم او کش یې کړم.

ما ورته په عاجزی وویل، "نازنین، غور مې پرېږده، سور کېږي او بیا به زرغونه پوهه شي!"

نازنین په موسکا کې وویل، "پوهه دې شي، څه پروا لري؟ بیا یې غاړه راکړه."

راته یې وویل، "خو د غم زویه، پاتې شه، شپه وکړه او سهار وختي لاړ شه."

ما ورته وویل، "نه نازنین، واده ته یوازې دوه ورځې پاتې دي. هلته د واده تیاریانې کوو، نه شم پاتې کېدلی."

نازنین څه کلک نیولی وم او څه ډیر ډېر یې ښکل کړم. ما ورته وویل، "نازنین، زړه دې اوس سم شو؟"

نازنین په خندا کې راته وویل، "نه، دا مې دې دې خوا کړه!" او بیا یې په مې داسې کلکه چکه ولگوله چې د هغې غاښونه مې په مې کې دننه شول. ما د شرم او ویرې له کبله چغه نه شوه کولی، ځکه چې څوک پوهه نه شي، خو د درد له لاسه مې له سترگو اوښکې راغلې.

بیا یې راته وویل، "د غم زویه، دا یاد ساته، زه به دې یادېم."

مور دواړه ووتلو. زرغونه او نازنین تر دروازې پورې راسره راغلل. ما زرغونې ته وویل، "ته لږ نږدې شه." نازنین په بېرته وویل، "زه، زه، ناوخته کېږي."

ما زرغونه له سره ښکل کړه او ورته مې وویل، "شکر چې خوب و. د نازنین په اړه خو زه خفه نه وم، هغه خو مړه وه، خو ستا په اړه ډېر خفه وم."

نازنین له شا خوانه کش کړم خا زه خیر دیته خفه وي زه به دې خوبښه شم دا دوه ورځي ځي په خوشالي سره
تيري کړه نوره خوشالي دې ختميري دومره به دې وکړوم چې دا ميراث خوره دې له ياده اوباسم

ما وويل نازنين ته مې يوځل بيا پريږده چې زرغونه د سر نه ښکل کم

نازنین د لاس نه کش کړم هله زه چې بيا درباندي شپه راځي

مخه څه مو وکړه او ترينه روان شوم

زرغونې نازنين ته وويل د امه لوري کوشش وکه چې د هميشه لپاره فراز او د هغې کورني خوشاله اوساتي د فراز
کورني ډيره مينه ناکه او څه کورني ده فراز خو دې هسي هم خاوند دې ته به کوشش وکړي چې د کورني او
خپلوانو زړونه يې خپل کړي نو ته به بيا خوش قسمته اوسي

داسي نه وي چې يواځې فراز خپل کړي او نور شاته کړي دې کار کې ته خوشالي نه شي ترلاسه کولي

ژوند او سکون د ټولي کورني په موجوديد کې وي

که خبره شوم چې هغوي دې خفه کړي نو د امه لوري زما خبره په خلاسو غوږونو واوړه چې رازم او د بني په
سره در باندي کينم

زما خبره دروغ ونه گڼي

نازنین وځانډل او وي ويل هو نو ته خو په ترپ ناسته يې زما ميراث ته او ته بي غمه شه دا موقه به درته در نکړم
او دا ارمان به دې په زړه کې پاتي کم

زرغونې وويل زه هم همدا غواړم خو خبره اوسه دواړه لاپړل کوتي ته

فراز کلی ته ناوخته ورسيدو په ټوله لاره کې يې کليوالو ورته زنگونه وهل چې هلکه شپي ته مو درله د نگرينو
پروگرام جوړ کړي چې وختي راشي

فراز چې ورسيدو ورونيو يې حجره جوړه کړي وه څراغونه يې په کې روښانه کړي وو د چايو انتظام يې کړي وو

لږه شيبه وروسته د کلی هلکان سره د نکريزو منگي او رباب سره راغلل

پروگرام جوړ شو هلکانو گډاگاني او سندري شروع کړي

کلیوال ځوانان خو داسي پروگرامونو ته بهانه گوري چې ټول سره يو ځای شي

فراز به کله کله د خپل لیدلي خوب فکر کې لارو ټکان به یې وخوړو

دي وخت کې نازنین زنگ ووهو فراز موبایل اوکي کړو

نازنین چې د خلکو شور چکي سندري او د ساز اواز واوریدو فراز ته یې وویل ني ني ماته به سندره وايي

موبایل دې مخامخ جیب کې واچوه مه یې بندوه

فراز د حجري نه ووتو او نازنین ته یې وویل د غم لوري شرم دې دا خلک به څه وايې

بس خلک چې هرڅه وايې زه یې کیسه کې نه یم ماته به سندره وايې

فراز وویل ته یې څه کیسه کې یې شرم ته ما جوړوي خو زما خبره هم یاد لره چې بیا زه هم درباندي یو کار کوم

نازنین وویل بس ماته قبول دې ستا هر شرط خو ماته سندره ووايه

فراز وویل سمه ده خبري به نه کوي

حجري ته لارم مجلس شروع وو هلکانو کش کړم چې فرازه یو دوه سندري ووايه ما هم بهانه غوښتله خو د شرم

لپاره به مې ویل هلکانو څه خبره نه ده بده ده چې زه سندري ووايم خو کش یې کړم

زه هم کیناستم او سندره مې شروع کړه

ستا مینې دیوانه کړم مجنو یې مستانه کړم

ستا مینې دیوانه

لیلا د رنگه توره مجنونه ورته گوره

لیلو خمارو سترگو زه ورک په بیابانه کړم ستا مینې دیوانه

مجنون ویلي لیلی نور مه کوه گیلی

زما سره پخلا شه چې جوړه یارانه کړم ستا مینې دیوانه

ليلا ويل مجنونه لک راشه جيگر خونه

يو ساعت راسره کينه چې ځان مې مستانه کړم ستا مينې ديوانه

چې محبوه دې ځنگوينه وا د غاړي لونگينه نن دي دوران دې

دا دوه سندري مې وويل نور ترينه شاته شوم موبایل مې له جيبه غلې ويسته او په ارامه له حجري ووتم

نازنین او زرغونې وويل مننه کوم ډير خوند يې وکړو

ما ورته وويل نازنين زما شرط ته هم امله اوسه او ياد يې لره

ويل يې سمه ده خو خير دې اوسي نه يې ووايه چې ځان امله کم

ما ويل اوس يې نه وایم پيا يې چې وخت راغې درته يې وایم

زرغونې غږ کړه فراهه که ستا شرط يې ونه منلو نو بيا ماته ووايه چې په زور يې ورباندې ومنم

ما وويل سمه ده زه ځم حجري ته تاسي ويدي شي

لاړم حجري ته هلکانو نکريزي واخيستي او راته يې ووهل

هلکانو خپلو ځانونو ته هم ووهل پروگرام ختم شو څه هلکان لاړل او څه حجره کې ويده شول

ما ترينه اجازه واخيسته فياض مې ورسره پريښودو او زه کور ته دننه شوم ويده شوم

سهار وختي پاسيدم د لمانځه نه وروسته مو د واده لپاره پروگرام برابر کړو چې بايد نن دا کارونه ټول ختم کړو

ځکه چې سبا سهار د ناوې پسي تک دې واپس ايله ماښام ته ورسيرو نو د ماښام نه واده شروع کيږي او بله ورځ

غرمه ختميږي

ټوله ورځ مو په منډو تيره کړه ماښام ته بيا د نکريزو پروگرام شو د تره زامنو او لورگانو پروگرام نيولي وو بيا تر

نيمي شپي کيناستو

سهار شو موټري مو وغوښتل د تک لپاره څلور موټري شوي د کلی څه ځوانان او مشران مو هم واخيستل

خپلوان هم شول

دلته مو د ماښام پروگرام لپاره فياض سره د تره ځوي مې ماما دوه زامن يو څو کليوال پاتي شول

مور مې راسره شوه ځانگه او وريندا مې پاتې شول چې ميلمان وو کور کې او بل مازيگر څه خپلوان او کليوالي
بنځې او انجونې هم راتلل نو دوي مو د کور لپاره پريښودي
ورور مې ميرويس کاکا ته زنگ ووهو چې مونږ حرکت وکړو دومره نفر يو
روان شولو تر غرمې مو ځان ورسو ډوډۍ مو وخوړه
ميرويس کاکا ته مو وويل چې مونږ ته رخصت راکړه چې مونږ لاړ شو
زه او نازنين يې کور کې جوړه کينولو ترڅو د نازنين خپلوان ما وگوري
د تره زوی مې موټر کور ته دننه کړو نازنين زرغونه او مور مې شاته سيټ کې کيناستل
دا چې نوره کيسه په خوب کې تيره شوي نه غواړم چې بيا يې تکرار کم نو حرکت مو وکړو
مور مې نازنين ته قران کریم غيره کې ورکړو چې لوري دا واخله
ورور مې په تره زوی ډير ټينگار وکو چې په لاره کې ډير په ارامه زه همداسي وشول قضا مازيگر کورته ورسيدو
کلی ته په رسيدو زوانانو وسلې ويستلي او په ډزو شول
د کلي ماشومانو مو مخي ته په منډه شول يو چغه او د خوشالي شور جوړ شو
کليوالو بنځو هم کورونو نه حرکت وکړو زمونږ نه مخکي زمونږ کور ته ورسيدې ترڅو ناوې وگوري
موټر چې د کور په دروازه ننوتو د ماشومانو او د بنځو غوبل جوړ وو دننه شولو د شيرينيو او چاگليتونو باران
جوړ شو لپې پلي راوريده
د موټر نه ښکته شوم نازنين ته مې دروازه خوشي کړه نه ښکته کيده غوښتل يې ما وزوروي ما خپل دستمال
ځانگي ته ورکړو ته دا ونيسه چې په غيره کې ښکته کړم
نازنين پوهه شوه رو يې راته وويل صبر وکړه د غم زو اوس مې شرموې لاس يې را اوږد کړو د موټر نه راووته او
بيا د ميو باران شو ما لاس د نازنين مخ ته نيولي وو چې ونه لگيري
لاړو د ناستي ځای يې جوړ کړي وو هلته کيناستو امپيټري چالانه شوه او گډاگانې شروع شوي
زرغونه او ځانگه راغلل زه يې هم کش کړم او نازنين يې هم پاخوله
دواړه په گډا شولو ټولو بنځو او انجونو خندل

گدا مو ختمه کړه د کیک او شربت مراسم ختم شول ما نازنین ته وویل زه به لار شم بیرون چې د واده پروگرام روان دې

نازنین غلې شانتې زما غور کې وویل گوره چې ډیر وخت تیر نه کړي ما ویل سمه ده

بهر ووتلم هرڅه سم روان وو د شپې ډوډۍ مو ورکړه د سیل پروگرام هم شوي وو

ما پسي مې ورور راغې ته راشه کور ته چې ملا صیب مو راوړي نکاح دې وتړي

لارم د نکاح مراسم هم خلاص شول بیرون سیل شروع شو ما غوښتل یو ځل نازنین وگورم

کله چې د کوتي مخي ته ورسیدم نو کوټه له انجونو ډکه وه زرغونه ووتله او راته یې وویل شا صیب اوس لپاره

تاسو نه شي کولي چې خپلي کور وداني سره وگوري تاسو به د هغې لیدلو لپاره کم څه کم دري څلور ساته

انتظار کوي

ما ست وگرو زرغونې خیر دې دروازي نه یې یو ځل گورم

زرغونې راته اجازه رانکړه او بهر ووتلم

سیل څه په گرمه کې وو گداگاني سندري خوشالي لارم د ملگرو سره کیناستم

نه پوهیږم چې هیڅ خوند یې نه راکو زړه مې درزیده او یوه ویره راسره وه ملگرو به خندل خبري به یې راسره

کولي خو زما فکر کې نازنین وه

یو وخت ملگرو نکریزي تیاري کړي د هنرمندانو مخې ته یې چوکي او میز کینسود زه یې کینولم د نکریزو

سندره چالانه شوه ملگرو راته نکریزي ووهل هلته کور کې هم د تخت شاني مراسم جوړ شول لارم کور ته

نازنین په چوکي ناسته وه زه یې هم خوا کې کیناستم نازنین په خپلو نرمو لاسونو زما لاس ونيوه د شرم نه یې نه

کتل ساه یې اخیستله او په لاس کې راته نکریزي ووهل ټولو چغې او چکي کړي خو نازنین ډیره ورخطا

ښکاریده لکه زما یې زړه بي واره درزیده

ما ورته غور کې وویل د غم لوري ولي داسي ورخطا یې

هغې وویل لاري شه هیڅ نشته

ما ویل څه خبره خو شته زما هم زړه درزیږي ویل یې لرې شه کنه چغه وهم

زرغونې مونږ ته خندل راغله ویل یې فراهه دا څه پخ پخک کوي څه خبره ده

ما ويل هيڅ هسي دینه مې پوښتنه کوله چې مور او پلار ته دې ويلي چې زه دلته يم دي سره نازنين مسکي شوه
او زرغونې خه وځانډل

د نکريزو پروگرام ختم شو بهر ووتم سيل هماغسي په درز کې شروع وو

شپه نيمې ته رسيدلې وه کور کې ارامي شوه خو ديره کې لا شور جوړ وو نيت مې وکړو چې نور لاړ شم کور ته

لاړم کور ته مور دې مې ناست وو د کلی ښځې تللي وي يواځې خپلوان پاتي وو

يوه شيبه ورسره کيناستم موبایل مې راويست زرغونې ته مې ميسج وکړ

که تاسو نور مهرباني وکړي زما د خوب وخت پوره شوي غواړم ارام وکړم که تاسو له کوتي نور راوړي

لږه شيبه وروسته د کوتي نه د خندا اواز راغې زرغونې دومره په زوره وځانډل چې ټول انگړ يې پسر واخيست

ميسج يې وکړ

گرانه فراز جانه د قانون له مخي نن شپه دا کوټه زمونږ ده تاسو کولې شي د مور په کوټه کې ارام وکړي سر له سبا

ستا حق جوړيږي

ميسج يې وکړ او بيا يې خندا پورته شوه

ما ورته وليکل سمه ده تاسو ته خه شپه غواړم زه لاړم د فرهاد دې حجره کې ارام کوم

پاسيدم انگړ کې مې ټوخي وکړ او د دروازي په طرف مې د تک تمثيل وکه

دې وخت کې مې کتل څانگه له کوتي ووته

فرازه وروره څه خو دې پکار نه وو

ما ويل نه هيڅ مې پکار نه دې

زرغونې اواز وکړ رازه ارام دې وکړه مونږ ووتلو

ما ويل نه مننه زه ځم د ملگرو خواته تاسو ته خه شپه

همداسي ووتلم زرغونې ډيري چغې کړي زما فکر يې خراب کړو

يوه شيبه حجره کې کيناستم کتل مې نازنين ميسج وکه

د غم زويه زه دې دلته د مور سر لپاره راوډي يم ژر راشه كنه خپله درپسي درځم

ما ورته ميسج وكړه ته پوهه شه زرغونه او څانگه پوهه شه زه نه درزم

وي ليكل شرم دې د غم زويه ژر راشه

ما وويل ورته چې بس فكر مې خراب شو نور موبايل بندوم قراري ويده شي

موبايل مې بند كړه

گورم چې راپسي يې راته د ماما وړه لور وليرله راغله ويل يې كور كې درته اواز كوي

زه هم روان شوم دننه شوم كور ته توخي مې وكړ انجونې له كتوي ووتل څانگه د دروازي مخكي ولاړه وه ويل

يې اول به روبيي راكوي بيا به دننه زي

ما ويل دا رواج خو والله كه په يوگاندا كې هم اوسي دا كوم رواج دې

ويل يې بس دا زما رواج دې

زما جيب كې د شلو روپو كاپې ټوله مې ورته وركړه رانه په خوشالي سره روانه شوه

ما په ځان كلمه وويله دروازه مې ټك ټك كړه او په قراره ننوتم

نازنين لكه د څوارلسمي سپوږمۍ ناسته وه په ليدو مې زړه په ټوپونو شو

منډه مې كړه او كلكه مې په غيږه كې ونيوله په ټوله كوټه كې مې وگرزوله بيرته مې تخت كې كينوله او خه ډيره

مې ښكل كړه

نازنين وويل بس كه نور د غم زويه څه چيرته خو درنه ځم نه چې ځان نه دې ليونې جوړ كړي نور به ترمرگه

درسره يم مه ورخطا كيږه

ما ويل نازنين زړه مې غواړي چې دې وخورم ته لا وايې صبر وكړه سر مې پخپل غيږه كې كينود او ورته مې

كتل

نازنين په خندا شوه او وي ويل خدايه زما دې توبه وي څه نادیده سره مې سر شو كله يې جلی نه دې ليدلې

همداسي راته گوري

او هغه ملگرې چې خپل مرام ته نه دې رسيدلي رب دې ورته صبر نصيب کړي

ملگرو د يو چا په تک ژوند نه ختميري کوشش وکړي د ژوند لپاره لاره ولتوي ژوند نوري ډيري خوشالي هم لري همدا ژوند نه دې چې بس ختم شو يقين لرم چې داسي يو وخت به درباندي راشي چې په نوي ژوند کې به مو پخواني يادونه بلکل ورک شي

رب مو ټول خوشاله لره ترڅو چې د يوي بلي نوي کيسې سره ستاسو حضور ته رازم تاسو په لوی خداى ج سپارم د الله پامان

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**